

பக்தர்கள் சரித்திரம்
&
நீதிக்கதைகள்

பூஜ்யஸூரி சத்குரு துளசி பாபா

பக்தர்கள் சரித்திரம்
&
நீதிக்கதைகள்

பொருளடக்கம்

பக்தர்கள் சரித்திரம்

1.	துவாரகை ராம்தாஸ்-----	1
2.	ஜனாபாய்-----	8
3.	ஜெயதேவ்-----	26
4.	புரந்தரதாஸ்-----	33
5.	ராகா கும்பர்-----	39
6.	சக்குபாய்-----	43
7.	ஆர்யாம்பாள்-----	46
8.	சீராளன்-----	53
9.	சிபிச்சக்ரவர்த்தி-----	55

நீதிக்கதைகள்

1.	யத்பாவம் தத் பவதி-----	63
2.	ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டம்-----	67
3.	கொன்றணை அணைத்தும், அணைத்தும் நினைக் கொன்றணை--	72
4.	கற்றது கை மண்ணளவு-----	82
5.	அபரிதமான சக்தி பிறவிக்கு வித்து-----	89

எல்லாம் நீ!

எளிமையின் இனிமையும்
சுரணுகதியின் ஆனந்தமும்!
அன்பும் பண்பும் நிறைந்த சூதந்தைகள்!

மேலே கண்ட திருப்பிலி ஓர் சிறிய கதை சொல்லிடுமே. கவனமடவன்
கேட்டீர்களா நம் தீங்கனோகதை தேடும் சூதந்தைகள்.
உங்களுக்கு அந்த தீங்கை கதையைச் சொல்லி "ஹரி துயில்"
(தூங்காமல் தூங்கும் தூக்கம்) பெறச் செய்வோம். கவனமடவன்
கதைகேட்டு கதையைத் தள்ளாவிட்டு கருத்த உடனும் ஏற்று
நீடுகார் டீர்காராக.

து வாரகா புரி பக்கத்தில் "ராம்தாஸ்"

என்றமறாள் காந்தி கிராமம் என்ற ஓர் சூதாசிரியர் வசத்து
வந்தார். துவாரகைக்கும் அவர் கிராமத்திற்கும் இடையிட்ட
தூரம் 40 மைல்களாகும். இந்த தூரம் ஓர் கோடீஸ்வரனாகவே
வாழ்ந்து வந்தார். கண்ணன் பக்தி என்னும் கனல் அவர் உரிமத்
தீர்வு செய்து அவரை ஆட்கொண்டது. சிறுமனும் ஆகியே சூதந்தை
தைதனும் அவருக்கு விவசயத்தால் பிறந்தனபோலும்? அவர்
ஹரி கதா, ஹரி பணம், ஹரி தியானம் இவைகளில் சர்வ சநா தேகி
இருந்ததால் எளிய ஜனங்களுக்கும் அந்நி கருக்கும் இவ்வெயர்
மதுவாசி வாடிவதால் தியானம் இருந்த தனங்கனும் சொந்தக்க
லும் இவர்கையை உட்குடிபோய் விட்டன. வருமை நேரம் அவரை
வாடிடியது. வருமையை யே தமக்கு ஆயிரமொக அணிந்து கொண்டு
தனத்தையினை விட கனல் அக்குத்தந்தைகள் பெறலுக்கால் அவர் கரு
கொடு தனிவருத்ததை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர் தனிமையி
நம் தாஸரே எதுவும் நாட்டம் வையார். ஆனால் ஹரியின் மேல் ஒரு
நாட்டத்தையும் சொல்லி சொல்லார். அவர் தமது தீர்வு பெறியினதும்
மாறலு பர்த்தாய்க் கேற்ற பஜகிரதையாக இருந்து பதினிரதாதரீம
தீரையும் பாகவத தர்மத்தையும் வெகுமயிபாக கவனித்து வந்தார்.
தாஸரே கிருண னம் உஞ்சலிக்குத் துருத்துவருவார், அவர் மனவிடய
அதைபாகம் பண்ணி அடியார்களர் அகல்க்குவிடுகொடுப்பதில் தம்
கணகனக்கு உடையின் கிருத்து இருந்தார் உண்பார் கிவியுறல் தீர்த்
மக்துளகிய அவர் அகல.

2

நம் தரஸமும் மாதா மாதம் துவாரகை செல்வாள் ஓவ்வாரு
 ஏதாதெயும் ஓவ்வாரு மாதம் துவாரகை செல்வதை தவற விட்டால்
 விதிவசத்தால் தரஸக்கு உயோ திகம் ஏற்பட்டது. அந்நிலையிலும்
 துவாரகை செல்வதை விடவில்லை. ஓர் சமயம் கருமையான சரம் நண்டு
 ஒருமாதம் படுத்திருக்கையா கிடந்தார். உடனும் வெகுமாக சோர்ந்த
 துவிட்டது. மனைவி சொன்னால் மாதம் விட்டு அடுத்த மாதம் செல்வ
 லாமே என தடுத்தும் பார்த்தார். அவரால் அருக்க குடிய விலி
 அவர் சொன்னும் - பெண்ணே! இத்தாவத்தை விட்டால் துவாரகா
 நாளை திருவடியில் விடுவா டே தவிர் திங்கடிகை விடாமல் போக
 எனச் சொல்லி ஓர் நாண்டு துணைக்குக் குன்றாத கடிய புறியிட
 ஓவ்வாரு துணை தங்கி தங்கி ஏதாதெய அன்று துவாரகை
 வந்து விட்டார். உடனிலும் சோர்ந்த விட்டது.

அவ்நிலையிலும் நடுயாள் கோமதியில் அறங்க
 நீராடி விட்டு ஆவயம் சென்று துவாரகா தீசுகிய எம் கண்ணை
 மனம் உருகி விரத்தி திருர்.

ஆகவே வித்தா! கோபலா! ஹரி! மருந்தா! கிருதா! /
 பக்தவதீசுவா! பதிமாயா! தினாயா! தினாயே! அதி
 பாந்தவா! அனாதரம் சகர்! கல்வகணை! தார் கிவிலி வணை!
ஹே பிரஸா!

நீயே பாராட்டும் ஆயின் ஐகந்தனில் நாயேன்கதி ஏதையா?

நாயே மகவை மறந்தால் என்ன செய்யது?

ஈரணம் ஈரணம் எனக் கதறும் நாயேன்கதி! (நீயே)

பாரில் பிறந்த உயிரி கீகெலிவா ம் அறந்த உயிர்

படுத்தி நிறுபுள்ள நர ஐனம் தந்தாய்! - அந்

தீராக் கயல் சம்சார விவநிகை மறட்ட

கூறக்கச் செல்தாய் எமக்குத் தாயும் தந்தையுமான (நீயே)

எனக் கதறி, பதறி, உருகி, கரைந்து அருக; கண்ணருள்

பெருக் கெடுத்த ஓடி கல்வகணை னின் பந்த பாத கல்வகணை

கருவி அவர் அத்தகையம் அநியாமல் குடிய பாதக மலங்களை

பெருக் கி விட்டது. எமதய்யும் பிரஸன் னகரணம்.

அம்மா!

2

பிரத்யட்சமாண பரமபதம்மாவிஷ்ணு
 யாதாரலித்தவீகஸீயநீறி முறையிடுகிறும் எம் பூராம்தாஸ்!
 நேமரந்தாமா! இவ்வேழையெம் மாடு தீ அறியாமையா? நேகரு
 னைக்கடலே! யோதுமையா இத்தூவத்தேதசுமந்தவரங்கீதை!
 கண்ணிலீகாணக்கூடிய அனேதீதையம் யோதும்; யோதுமீஎன்
 நியுத் திவிடலாம் இத்த வயிற்றிநிர்யோடுவதை நியுத்தயடிய
 விலிஸ். ஓடுநூன ஆகாரத்தையோ அலிவதுமறு வேளி ஆகாரத்
 தையோ சேர்த்து ஏற்றுக்கொள்ளவும் மறுக்கிறது. ஓடுவேளி
 ஆகாரத்தை குறைக்கவும் மறுக்கிறது. வயிரோடுபோராட்டம்
 வயிரோடு சேர்ந்த குணம் பத்தோடு போராட்டம். ஓடுமொருளி
 கண்டாலோ ஒரு சந்தத்தை (ஓசியை) கேட்டாலோ அன்பை
 உண்டாகிறது மறு விடடி தன்பை உண்டாகிறது இப்படியே
 கேட்டாலு கேட்டி ஜன்மாரகுத்து அருத்து அலுத்து விட்டோம்
 வரத்தீதையம் யோதும்! ஜன்மாரபும் யோதும்! கடைக் கண்பாரர்
 பரம் மொருளோ! ஆனால் உன் தரிசனம் இவ்வமல் இந்த ஜடம்
 இருந்தும் விண்ணா! எப்படியோ உன்சக்தியை எமக்களித்து ஓவ்
 ரவாரகு ஏகாதசியம் அலுத்து வந்தாய். வயோ இகனம் பிணியும்
 எம்மை வரட்டி வதைக்கின்றன. தராமடியலிவீஸ்! இம்முறை
 எப்படியோ இவ்வேழையை இவ்ருகொண்டு நீ உன் சொலய்ய
 தரிசனம் தந்தி ஆடகொண்டாய். இப்போதுள்ள சூத்திரி
 யின்பார்த்தால் யாம உன் தரிசனம் திந்து இங்குவரகிய வரது
 போல் இதரந்துகிறது. உன் தரிசனம் உன் கருணை கடா சடனம்
 இல்லியா யினை அம் ஆன்மர விண்ணை இருந்து பிரயோஜனம் இல்லை
 இப்படி இந்த தரமர்மும் அங்கொண்டிருக்கும் போதே எம் இறைவர்
 கேட்டார் :- வந்தவா! விகவும் நெருந்து போகும்! தூலவாறையம்
 குணம் பாரணம் உன்னைப்போட்டு அகிதறுது போனும். உன் மாடு விக
 யும் பரிதாபம் தான்? உன் பிரார்த்தனம் அப்படி அமைந்திருக்கிறது
 போலும்? வசதியான (வறுமை நிவந்திய) வரத்தீயம் வேண்டாம் என
 ஐறும்! இப்படி கியவரத்தீதன் மையுடன் நீ இவ்ருதான் வகுமேன்
 என அடம்விடக்கிருய். உணக்கு எப்படி ஆகுகள் சொல்லி கொண்டு
 எமக்கிடுகொடியலிவீஸ் என எமதீயன் அலித்துப்போயின.

2

தாஸர் சொன்னார் :- அடுத்த ஒரு தசைக்கு இந்த தூவம் கிங்குலப் பிசுவா
 தான் அத எமக்கு நன்றாக தெரி கிறது. ஆனால் நீ அங்கு வந்து விடலாமே?
 அது உமக்குள் நரத் தியமளமும்; எமக்குள் உபகாரமாக இருக்கீம்.
 பந்தகவரன் கேட்டான் :- எம்மை எப்படி அதைத் துச்சி செலவாம்?
 எம்மைத் தூக்கிச் செலி கிளையா?
 தாஸர் சொன்னார் :- இந்த தூவத்தை தூக்கி நடப்பதே பெரிய
 காரியம் உம்மை எம்மால் தூக்கமுடியுமா?
 பந்தகவரன் கேட்டான் :- எமக்கு உன்னுடன் எப்படி வருவ தென்
 றே தெரிய வில்லை! நீ தான் இந் உபாயம் சொல்லுவை?
 தாஸர் சொன்னார் :- ஏன் உமக்குத் தான் இந் ரதனம், தூடுகள்
 என்ற சுவதியும்; சாத்த ஹி என்ற சுவதியும் ஆக இருவர் உண்டே
 உன் ரதத்தை வரவணா! இந் சுவதியும் கூடும்! அகிலநாட
 கிருவருமே சென்று விடலாமே என்கார் தாஸர்.

ஓ அம்மா!

பந்தகவரனும் இத்தகீ கொண்டான்
 தேனும் வந்தது. தூடுகள் என்ற சுவதியும் வந்தான். பந்தகவரனும்
 பக்தனும் தெரிவி ற்றிய உடன் தேர் புறப்பட்டது. தம் தாஸரின்
 பார்வை சாதி வந்து சென்றது. அந்த இடிக் குடிசையிலி இர் இரகர்
 பந்தகவரனை ஆரோகணிக்கச் செய்தார். நடந்தான். நித்ய சூனியும்
 அவிடேஷக் ஆராதனை சதத்தியுடன் நிவேதனமும் பந்தகவரன் இரு
 சையாலி வந்தனறய மின்றி எந்த தடையுமின்றி மடமாய்ந்து
 வந்தது. அங்கு இப்படி இருக்க!

அங்கு ஆவாரகையிலி பந்தகவரனை கண்ணு அம்சசகர்
 கனும் பக்தர்களும் தேஜஸ்ர இருவரமாத பந்தகவரனை கண்ணமன்ற
 தேட்டம் அடிகரிக்க முடிவில் பந்தகவரன் தாஸ் வந்தது. அவர்
 ஆவயத்திலி அது கொண்டு வந்ததையும் அங்குள்ள உண்மை
 பக்தர்களின் சொல்ல அனைவரும் செந்தி பந்தகவரன் ரமம் தாஸரு
 டன் காத்தி கிராமம் தான் சென்றி குமாரர் என்னைய செய்யப்பட்டது
 உடனே அரசு காவலர் சென உரைக்கர் உட்பட இவ் பெரிய
 கோட்டியே படைபுறண்டு காத்தி கிராமம் வந்து கொண்டு வந்து
 இச்செய்தியை நடம் தாஸர் ஸ்வாமிகர் கேள்விப்பட்டார்.
 பந்தகவரன் உறைந்து வைக்க வது தெரியாமல் வகைகாரர்.

2

தாமஸ் :- ஹேயிரயோ! இது என்ன விவர வினா? திருவிரு
வந்து வருவாய் கூட ஆகவிடீயே அதற்கு நீ உன்
தேடி மடையுடன் அந்த அடிகாரிகளே வருகிறாய்
யாள் என்ன செய்து
பந்தவரன் :- அவர்களுடன் முன்பு நடந்து விடு! அதுதான் சிறந்தது
இவ்விடேய் தரம் தண்டனைவந்த நேரினம்!
தாமஸ் :- ஹே தண்ணீ! இது என்ன சூதான விளையாட்டு! உனக்கு
கிரிபடி ஏய்லாகம் மிளியாடி பந்தக்கம். எமக்கு ஏதேனும்
பூர்வாடி சொல்லி
பந்தவரன் :- என்மை இருக்கிற துளமாத கொண்டு வந்தாய்! நீ யார்
திருடவை விட்டாய்? உன் திருடமை மறக்க என்விடம்
உய்யம் கேட்கியாய்
தாமஸ் :- ஹேயிரயோ! யாள் உன் மனைய அம்படியே முன்பு
கொள் திருடம் தியோமகீதா திருடன் (அன்பர்
கனின் இதய தீராத திருடமவன்) அம்படியானுள் உன்
திருடமத்தனம் எமக்குக் கொடுக்கம் அருக்கத்தாரனை
செய்யும்? இதை நீ அறியாததா? ஹேயிரந்தாமா!
வேடிக்கை விளையாட்டு பிடிச்ச செல்லாகம் அம்பறம்
பேசுக கொள்ளவாகம்! திருவிவிடம் விட்டு அதை
கூடாது அதற்கு பூர்வாடி சொல்லி
பந்தவரன் :- என்மை நடுவ விடாமல் திருமீதற்கு நீ தான்
உய்யம் தேடவேண்டாம். அதை என்விடம் கேட்டால்
எம்படி முடியும்? உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது
அதைச் சொல்லி
தாமஸ் :- ஹே தயாநிதி! என்வினயின் படியும், என் அபிவரணச்
யின் படியும் சேர்த்து என்னை வேதனையும் உருவாக்க
தான் அதை உன் திருமையின் சாதனையாந்தாரனை
என்மார் விவிலியும்?
பந்தவரன் :- வந்தாய்! முன்னு செய்து வருவாய்தான் என்மை விட
யொன்யொருருக்கு ஆசைகொண்டவர்களைக் கொடு
ந்து ஆகவே நீ கிரிபடிச் செய்தவரமே? என்னைக்கே
எடை யொன் கொடுத்துவாங்கித் கொள்ளுண்டு?

2

அவர்களுள் மொன் என்ருல் ஆனந்தமாதம் பெற்றுச்
செல்வன் யானும் உன்னிடமே தனித் திடீயவன்.

நாஸர் :- என்ன விளையாடுகிறாய் கண்ணே? உன் எடைக்கு
கிந்த உபகமென்றே ஈடுகொடுக்கவந்தேன் வைத்தோன்
அளித்தும் ஆர் தூயியாயிற்று! உன் எடைக்கு மொன்ரு
நடக்கும் காரியம் குறிப்பிடுக.

மந்பகவான் :- என்மீடமே மொய் மொய் கிருயே கிதுமொ குந்தவா?
உன்னிடம் மொய் கெடுகியா?

நாஸர் :- என்னமாதவா? கிந்த குறையை சொல் கிருயா? எமக்கு
குன்றுமெய்யிய விவியே? கமடமான உன் யார்தீதைவம்
குன்றுமெய்யிய கிருக்கும் மொருந்படச் சொல் எம்
யுயலே! (எனக் கிந்தி உருகி கெடலார் நம் நாஸர்)

மந்பகவான் :- கவகவ கவ மெனச் சிறித்தான் எமதீயயன்!
குந்தநாய்! உன்மனைவி கிந்தி ஓர் குந்தநீதி
மொசரி (கிந்தி) மொட கிருக்கிறேன் அமலோதவ
என் எடைக்கு மொய்.

நாஸர் :- லேகோ விந்தா/கு கோமாவா! மத்தவதீஸ்வா! என்ன
உன் கருணை அந்த கிந்தி போதுமா? யாத்தீயன
மொய்! உன் கருணையே கருணை!

எனமீ மொகித் கொண்டு கும் போ தே அமச சேவையியம் மந்ரம்
பிறகும்கரும் குடி கனங்கரும் அங்கே வந்து சேர்ந்து விட்டனர்.
நாஸர் குடி சைக்குள் மந்பகவான் கிந்தி மொய் கருணை
கொண்டனர். உடனே ராஜ சேவகர்களும் பிறதாரிகளும் ஓரே
அந்திற் அமசமாத நம் நியமியைக் கள யாடி கிங்கு மொகி
வைத்திருக்கும் கிந்தி கள்ள சாதுவையதைச் செய்து நீகர். நம் நியமியை
யைதா கிந்தி தீய மெய்யு கிந்தி. இவர்க்கு கருணையாக தாண்டி
மொகி கருணை மொ அதுகொடுக்கினியி ல்குக் குல்கிடடனர்
அமலும் நம் நாஸரும் கிந்தி கிந்தி கொண்டே சொன்னார்
யுயர் அகிரகிகளே! நம் நியமியை எம் விடம் சமம் திந்தி தீதான்
விந்தா/கு தவிய யாடி அமறை கள யாடி வறவிவீ.

2

“உவர்களுக்கும் யொணர் வேண்டாமா? இந்த கல் விக்ரஹம் புவண்ணமா? நாமருடைய இவ்வாற்தீர்த்தயைக் கேட்ட அனையரும் அதிர்ந்து போயினர். இந்த கல் விக்ரஹம் திற்து எடைக்கு எடை யொணரீது? அதுவும் இந்தப் பதேவியான தாமசர் கொடுக்கப் போகிறா? அவரே அண்ணலும் அச்சிசையருத்து சாம்பிடக் கூடியவர் இவரே யொணர் திருவெறன் எனச் சொன்னால் அது எப்படிக்கூடும்? அவர் தம்மை அவட்கு யப்படுத்தியதன் தென்றே இவ்வாறு சொல்கிறார் யோசும்? இவரைச் சும்மா விடக் கூடாது எனக் கூக்குற விடாநீர் இராதிக்காரி. அனையரும் ஆச்சரி யத்திலி ஓடி கிணர். கண்ணு உண் திருவடியே தஞ்சம்” என உள் உருக்கத்தின் தமக்குள் சிவந்தித் தண்ணம் “எங்கே துலாக்கோல்”? என்றும் நம் தாமசர் உடனே துவாக்கோல் (தராசு) அங்கே நிறுத்திப் பட்டது “எங்கே உண் தங்கம்”? என கந்தித்தாநீர் இராதிக்காரி. ஆத்திரயி!

நம் தாமசரோயர் பகவானின் வணங்கி இருகரம் கொண்டு பவியமாக தூக்கி வந்து தராசில் வைத்தாரி. “யொண்ணா! கொண்டு யொயொணர்” என்றும் தாமசரின் தம்மத்தினியும் பணியுடன் வந்து அதிலி தம்மண வணமண்டியிட நமஸீதநீத்தாரி. பின்னர் பகவானின் வணங்கினர். பின் தம் “துளாஸிமாடத்தையம்” மண்டியிடருவணங்கினர். துளாஸிமாடத்திலுள்ள திருத்தி துளாயை நான்கு இலையை மட்டும் பணிந்து உள்நாடிக் கடியுடன் எடுத்தாரி. அத்தி துளாயை தம் மந்திரத்தாலினி (தாமசரின்) திருவடிகளிலிடாமல் நமஸீதநீத் தாரி. இவ்ருதுளாசி இலையை தம் சிரசிலிட்டுக் கொண்டார். தம்மேகிலி அணிந்துகொண்டு அந்த முத்தக்கல் இக் குத்தியை பவியமாக தந்தி நிறார். அங்கே குத்தியையும் அதிலுத்தாரும் இரு குத்தியையும் இருகரம் கொண்டு **பதிபரமேஸ்வரர்** என சிவந்தித்துக்கொண்டே தராசு துடிதல் வைத்தாரி. இறைவன் திருபையினால் தராசு தட்டி இரண்டுமேசரி சம்மாயின அயன் தினத்தாநீர் நடவாதுதான ருது?

சு லை யாரா.

பண்டரி சோதந்திரத்தில்தான் சூர்யிரம்மோத
 சுவம். விடலி, விடலி என்ற மரண சூட்டம் பத்து நாள்கள் கோவாகுல
 மாத நடந்து குடியற்றது. பக்த கோபதர்மர் வரம் அயர்வார். அது சூத
 புறம்படகுக் கொண்டு குருக் குருக்கள். சூர் குருமம் (தாய் தந்தை அவர்களுக்கு
 ஒரே பெண் குழந்தை வயது ஆறு குருக்கவம்) எம் பாண்டிரங்கினிடம் குறை
 யிடகு விடை பெற்றுக் கொண்டு டேவா நிவாசியுக்கு வந்து விடலர்கள்
 அக்குழந்தையை தாய் அதன் கையாடி அதற்கு வணிகம் வருகிறது. ஆறவி
 அக்குழந்தையே தருவதையிற் குருமில் சைக கிரை வைத்து வண்ணம்
 மோலாசாயி புண்ணாகியுடன் சூர் சூர் எம் சூருடன்மேலி வைத்து கண்
 வாங்காமல் தயங்கி தயங்கி வந்து கொண்டு குருக் குருக் கோயிலி வாசில
 துண்டலில் சூர் அக்குழந்தை சொன்னது.

சூதந்தை:— அம்மா! எம்மக்குத் தாயும் தந்தையுமானவரை இடேர இங்கு
 சூர் சூர் போது யாண்டுமடி உயிர் கருடனல்ல குடியும்?
 தாய்:— சூருக்கிடலார் என்னடி சொன்னே அவன் துண்டு உயிர் குடியும்
 தந்தையுமே என்ருவ் நாள்கள் குருக்குடியார்?
 சூதந்தை:— சினித்துக் கொண்டு நீங்கள் இரவல் தாய் தந்தையர். இந்த
 தூவத்திற்காக வந்த வளடைதாய் தந்தையர். அகேர அவன்
 எம் குடியத்திலி குருக்கை ஸதீய தாயும் தந்தையுமாவரன்.
 நீங்கள் குருவரும் தேநீறு வந்த சீர்கள். குன்று குருமத்தை போலி
 இருக்கிறீர்கள். உறவினர்களுக்கு தூவத்தை விட்டு போய் விடுவீர்
 தர். எம்மை அவன் மாறித்துக் கொள்வான். குனி நீங்கள் தைரி
 யம்மாதச் சொல்லவாம். எம்மைப் பற்றிய தயவு அணி உயிர்களுக்கு
 வேண்டாம். எம்மக்கு எவ்வாம் தர அவன் இத்தம்மாத குருக்கை
 என் அறியுரை கூறியது அந்த ரெயிலிக்கு தந்தை. அந்த
 இரவல் மாநாடி குடியும் எத்தனை சமாதானம் சொல்லியும் அக்
 சூதந்தை கேட்கவில்லை அது

2

ஹேரவி கவிமேரூ எஃமை தை விட்டுகிடாதே! அந்த ரெய்யிளான
தரயீதநீதைய நீ எஃமை தூக்கிச் சென்றுவிடாமல் நீதானி காய்பாந்
ருவேளினீஎம். நீயேர அமதீ மாத்தீயன், அதுதை ருசுகநீ, டீர்
யானியினி ரூல்கேட்டு ஓடிவந்தாயி, பக்கனி அறகவாததுத்
காக நரகிஃஃமாயி ஓர் துரிமைப் பிளந்து கெளண்டி வந்தாயி
ஆஹிதய வரகிளன்றபறிய திவரணமயினி மணம் கருக்கரயி,
அந்த அமலியினி துருத்திவிட நீ அருமரகடாசுதம் மன்னயிநீயி
எஃமை ருசுகிஃமாயி என அவதியது.

அந்த ரகளைகளை வயல்வாஃ அருகிலி டீர் தூணிலி யீரகவனிநாம ஸீமரணை
யுடனீ அமர்ந்திருந்த மரமபகீதலுஃ டீர் குறையுமான **பநீநாமதேவரி**
சாமத்த
கவனித்துக் கெளண்டிநீதாரி மினினர் மெதுவாக எழுந்து வந்து அகீட்டுந்
தையினி கணினி ரை துடைத்து அதற்கு சூர்த்தியையுஃ அமாமுறையுஃ
ஏறமருத்தியுந் அகினி அதன் மெந்தேறையுஃ சமாமுறையிபுருத்தி அகீ
குத்திதைய யானுஃ அலலுஃ” கவனித்துக் கெளண்டி தேவரி, நீ நிகர்
கவலியுஃ அலிவாமலி செலிவலாஃ, எனகணி மூர்த்தி மொழிந்தாரி.
எஃ பநீநாமதேவரை அங்கு அநியாதவர் எவருஃ அலிஃ.

பநீநாமதேவரினி சூருக்கைஃ.

பநீநாமதேவரி உத்தீவரிளன்ற மண்ணினி அஃமம். அந்த உத்தீவரி
துவாமரயுகத்திலி எஃ கணினி அடனி சமகலத்திலி வரத்தீந்தவரி அவரி
டீர் யோகமருசுகினி. அவரே பகீதையை உவதுரி ஸீருமிக் கைநிலி
தீதீஃ அந்த மண்டரியிலேயே துரு அவநரிக்காரி. அது இறவன் தீர்யி.
அந்த நாமதேவரி பாணீ மரவிதனுக்கீ அது வயதுலி அருத்தே மத்தீகமாக
விட்டாரி. மத்தீகமாக விட்டாரி எரிருலி சூருறணை மத்தீகை அலிஃ.
பாணீ மரவிதனுக்கீகே கவரி தூயுஃ தந்தையுமாரி. 40 வருஷகாலம்
எஃபிரயுகத்தே சேனய செய்து பநீ நாமதேவரி வரமணாரி லேவம் யரு
இறையுஃ அருது அநி உருசுகியானதேவரி எரிது மணாரிடம் குறையு
நையுஃ மநீறு இப்போது 60 வயது பகீத மத்தீக அருத்திருரி
அகவே அவரை மநீறு அங்கு அநியாதவர் யானுஃ அலிஃ வயலி ஹேஃ.

2

அக் குத்திந்தையின்பற்றி ஒரு மூலம் உணர்நிறைவுடனும் சென்றவிலே டடனார். அக் குத்திந்தையுடன் கோயிலிற் புகழ்மடமும் ஏற்றித் தீர்க்கணிக் அக்கோயிலினிற் உத்தியாராயினி” (கோயிலிற் கட்டபவை) மடமும் செய்துகொண்ட எம் நாமகேவரி யார் மையயிலும், அவர் பாடநிதியும், அவர் மணியிலும் அது குத்திந்தையாக உத்திந்தையிந்தும் எம் அறிவு சொல்லும்!

தேவமும் அக் குத்திந்தையின்பற்றி மேல்கீர்கொண்டார் தர்ன் ஆறல் அக் குத்திந்தை நாமகேவரி தந்திந்தையாகவே யா உத்திந்தை இறைவனை தம் தாயாக பாவித்தும் அக் குத்திந்தைக்கு கொரியும் நம் தந்தையும் நம் தாயும் அது ரகசியமாக மேலு இரித்தி இளையாடுவது தெரியும். ஆறலும் நாமகேவரி மடமும் கண்ணமடித்தும் எம் திருட்டு கண்ணமடிய விலிசும் அவன் தீட்டு மடமும் அறியின்றே மேலும் அவன் கண்ண காலடியாவன்றி அறிக் காண மடியாத இறையும் அக் குத்திந்தை உணர்ந்து தரன் அருந்தி நாமகேவரி” என அக் குத்திந்தை கருதி திருத்தும்.

தண்ணீர்:— ஏ நாமகேவரி அக் குத்திந்தையை யார் என எண்ணினாய்? இகன் துர்வ உத்திந்தை நீ அறியாயோ?

நாமகேவரி:— ஓய் உயோ! இவை யெல்லாம் உணர்மாயர் காரியமே! அதை யார் அது எம்மே குத்திந்தை இல்லை!

தண்ணீர்:— அம்மடி உத்திந்தை யெது மேலிடுகு! யக்தர்க்கும் யாக உத்திந்தை கருவ இல்லையா தலி யாம் இல்லை. ஆறல் யாம் இல்லையா தலும் திருக்காலமும் உணர்

மாமைய இயல். மறுத் உண்டு

என சிவனாரும் இருந்தமும் நீயும் எம் வயம்படக் சுவகாரம் இருக்க உல்லியம்? அனை பதிசுத்தி மையமும் எம் மையமைய (மாமைய மைய) உத்தி விலையி

2

அக் குத்திந்தையின்பதீடுகுமும்மனநிறறுவுடர்செனியலிடடாரி. அக் குத்திந்தையும் கோயிலிப்பறசாகும்மடமும் ஏந்அதீகொண்டு அக்கோயிலிக்கு உத்தராயணம் (கோயிலி கிட்டபணி) மடமும்செய்துகொண்டு மடம் நாமகேவரி யார்மையிலும், அவர் பாடத்திலும், அவர்மணியிலும் அது அந்தந்தையாக உரத்தீந்த வந்தது. எம்அறியு சொகும்!

தேய மும் அக்குத்திந்தையைப்பதீடுகுமேகிதீகொண்டாரீகர். ஆறலிஅக் குத்திந்தை நாமகேவரை தந்திந்தையாகவேயா உரித்தது அறைவனை தம்தீந்தையாக பாலித்தது. அக் குத்திந்தைக்கு கொரியும் நம் தந்தையும் நம்தாயும் அது ரகஸ்யமாக பேசு சரித்தலியையாடுவது தெரியும். ஆறலும் நாமகேவரை மடமும் கண்ணாமந்திதம் எம் திருடனை கண்ணாமடய விளி. அவர் திருட மடம் சரிநி அறியின்றே மெலும் அவர் கடுகினை காட்டினவனி நி அதுகைக்காரண மடியாது அறியும் அக்குத்திந்தை உணர்ந்து தரன் அருந்தது நூலம் துறியும் என அக் குத்திந்தை காத்திருந்தது.

கண்ணன்:— ஏநாமகேவ் அக்குத்திந்தையை யார் என எண்ணியம்? இகன்சுரீய விருத்தாந்தம் நீ அறியாடியா?
 நாமகேவ்:— ஓஹிமே! இறையெய்விவரம் உண்மையாக காட்டும்! ஆறையால் அது எமக்குத்தீகேவை இல்லை!
 கண்ணன்:— அப்படி உதரகீனாயிபுத்தி பேசி விடாதே! பதீகர்க மும் பாகவ ஆறத்தம் கரும் இலியாறுநி யாம் அறியும். ஆறலி யாம் இலியாறு மும் நீ குக்காவ மும் உண்டு
மாயைய இயல். மஹத் உண்டு
 எனசொசொன்றே அக்குத்திந்தையும் நீயும் எம் வயப்பிடகு சிலகாலம் அருக்கலிவியா? அனை பதீசுக்குகிமைபெந்தும் எம்மையிளய (மாயையைய) உதறி விட்டாய்

2
பதியகவான்வாதீயம்

துவாமரயுககாவத்திற்றி முன் **கு**ரேநாயகத்தில்
யாழ் பநீராமனாக அவதரித்திருந்தோம். அதுசமயம் எமக்கு முடிபேட
எம் தந்தை தசு தன்முடியு செய்கார். நான் மருடாபிஷேகம் என
முடியு செய்யப்பட்டது. யாழ் முடிபேட கைகண்டாஸ் யாழ்வந்தி
காரியம், முடியு பெருது. அக்கவே யாழ் காடு செல்லதற்கு
யாரை பகடைத் தாயாக) பயன்படுத்த வளம் என எண்ணி
மாடியின் உதயினிவிதிக்குத் தவறாதீடுகாம்.

“என் விதிக்குமியாத் திரமானவரீ மந்திரையெரினும் சூடா”
அவரீ அப்போதுதான் அரண்மனையினுள் நுழைந்து துருள் அவளை
நகலியமாக என் மாயையினுள் சிடுமிய யாழ் சொன்னதாகவது.
ராமனீ :- அம்மா குடிமந்திரை! சித்திரம் உன் டோ சென்று
எம்கினிய அன்னை கைகையிடம் சென்று யாழ் வனம்
செல்ல என்ன வது செய்வா யேர அதை செய்யக்கடவாய்.
மந்திரை :- ஹேயிரபே ராமசகந்திரை! இது என்ன சோதனை? உன்னை
வனம் செல்லும் நிலைக்கு நான்களன்களமைமக கெண்டை?
ராமனீ :- அதுவே விதிக்கப்பட்டதினும் அது உன் ஹேமக கையநடை
பெறுவேணும் நி திரைகடுவிதகடு? உன் விசையைவைத்தி
கந்திரை யாழ் கிருத்திரை தீத்கடுமும் அவ்வாயு
தரன் உடனெடுசல்!
மந்திரை :- ஹே தீன சாணியா! உன்னைக்கண்டிடுவனும்பிறகு
உண்டே? கிருத்திரைமாவில் என்மைகடைத்தீதேற்றி.
விடு என் னுயனே!
ராமனீ :- உன் எண்ணம் இது ஆன்மாவிலி டாடுருது. அடுக்க
ஹேமாவில் யாரீப்போம்.

2

மந்திரை உபாசீயீ போம் என கோநீ விளைய கொடர் திருவேருநர்
அத்திரைபெயர் மாபியா 2

ராசனி: - உன்முண்ணியபாமநீதையாள் உற்றுக் கொள்கிடுவம்.
எம் மந்திரைமகதை கிப்தியிலி உரிளயறை உரிபயமம்
நிலிபெயர்மம் ஆறவிஉண்கிப்தியாநீகர் அபிபதிளைய
யாள் உற்றுக் கொள்கிடுவம் நிவருந்த வேண்டாம் என
அவளே சமரதரணமீயகுத்து அவளால் எம்மந்திரைமக
யகரவிடம் எம்மை உணம் செல்ல அதுமகி வளநிது
வளம் சென்று எம்அவதர கரணை நகருத்துக் கொள்ளாம்

துவாயர்

யுத்திலி துண்ணாக அவதாரம்
எருத்து மந்திரைவிளி எம் தளமாமணி கிப்தியைவநம் செவியகநீ
காக மதிரைமதிவிளி யாருமாம் அண்ணுசுபராமணம்
சென்றுகொண்டிடுநீடுகொம் அதுசமயம் எம் மந்திரைமக
மந்திரைமகணியம் கூணி கிந்தி கருவக்தியம் "வந்திரை"
எண்ணும்புணியாக வேடுகொள்கிடுவம் அவநீ நகர்திலி
கிப்தியுக்குசந்திரைமம் குதலிய வளநிது உரவியவிகளி கொண்டு
குசெவியுமணியிலி எருபுடடி நுந்திரைமகமீயசங்கிப்தி
கூறவி யாருமாம் அகிபுணியாகிய உக்திரையுமீ குநீவிதியிலி
சுந்திரைமகமீ அவநீ எம்மை சூடசுநீயகவரணீரணகண்டு
கொண்டார் அதுஅவநீ சூர்வமுண்ணிய வேறுஅவ்வுத எம்
மளைய அவளிடம்வவநீ அளி கீகரவுடுபாயிநீடுவாயம்
அறிவேமம் அவநீ எம்மை கண்டமாதிரித்திலி செக்தம்
எம்அண்ணுபுத்தம் குருந்த வளநிது உரவியம் அகிபுமம் சூக
அந்சலியநிசுளாத நிணீருள்.

யாம் தண்ணீயோர் அவநீ உக்சி முடியை எம் அபய கரநீ
தாபநீநி உவதுகாலரல் அவநீ வலதுகாநி கட்டையிரவேறி தித்துக்
கொண்டு இலேசாககிடுத்து விட்டோம் அவநீ கூணீநிபிநீநீ
பூர் அகதிய மயணீருள். எம் மயநிசமீயட்டமாதிரித்திலி
அவருக்கு சூர்வகுணம் உருத்திலிட்டது. துணீயாநீ எணீயறை உணர்
நீதுகொண்டார் எம்மாதிரிகளிலி உகருந்து.

2

வகீகரை :- லேய விர போ! தயா நிதி! கருணைக்கடவே! தாரீ மெக
 வணிகுத்மவக் கணி னு! லேய குரு னு! அடியாளி அருத்தி
 எத்தனை வாத்தஸலியம்? எத்தனை கருணை! என்னே உணிகுவ
 காருண்யம்? போதுமீ ஸீயாமி போதுமீ அந்த உண்மா
 எம்மை அடித்திவிடு! அணிவிற விவேண்டாம்! அநந்தி
 அநந்தியடடவரீவரம் போதுமீ ஐயனே! கடைக்கண்
 யாமாயி அற போ கருணை கரடருவாயி.

தண்ணை :- ஓ மெண்பரவாயி! ஓமா தரதி! எம் கல்வ மே வகீகரை!
 நெருக்கம் மொறு அவசியப்படே. அண்ணை ஒரு தூவம் நீ
 தூவிக வேண்டும். அதன் அறகுகாண் ஆக்தி.
 வகீகரை :- ஓ ஸீயாமி தருமம் நான் அக்கணியாயி யா? எண்கு
 விடும் கடினமே உறையாதா? ஏன் அன்னம் ஒரு தூவம்
 எடுக்கவேண்டும்?

தண்ணை :- அம்மா வகீகரை! யாஹ் ஆக்தி நெருக்க ஆயலாதே
 யாஹ் ஆக்தி நெருக்க கயம் அடியாது. எம் நெருக்கி
ருகடிப்பேத அற ஆக்தி அவிஸ்ய யாஹ் மட்டுமலி வ
ஆரிகந்தார வலிவ எந்த தேய நெருக்கிய விக ருக் கம் ஆக்தி
தூ ஆயலாதே நாவிகாண் அனைவரும் நெருக்கி கந்தாரக்காண்
ஆக்திக் கு ஸுத்தி கு திருமை வேண்டும் // அது எனக்கு
 அணி அந்த உண்மா வி ஸீயி ஸீயி அருகீ தருணீ மா வி ஸீ
 உணிகு.

வகீகரை :- அடியா யா குல் எண்கு ஆக்தி நெருக்கி கயம் குரு தேயர்
 எவரி? அவரி ருனி அ ஸீ மெண்பரவி ஸீ அவரு க்கணியி

தண்ணை :- ஓ மெண்பரவாயி! தலிய கதி அலி யாஹ் மண்டரி யி லி

2

பாண்டுரீங்க அது அவதாரம் செய்தேவாம் அதுசம்
 யம்நீ **ஜனாபாய்** எனினும் நாமநரணம் தோடு
 தோண்டுவாய். அதுசம்யம் உத்தவன் நாமதேவன்
 என அதுநிதிதயக்தையயும் நானதீநுதயக்த வானி
 வதவிருவாரீ அவரே உண் மத்குரு! அவருக்குயல
 தரவம்மணலிடைசெய்து அவர் மீயநிமதிடசையால்
 அதுசம் நானம் மயலுவரயி கிதுஉதுது! என
 அவரே அதுநீர் வதிதீது அதுமீயிலி ட்டோம் அவரே (வக்கறைய)
 கிந்தமண்குத்தீநுதயாரும் கிந்த குத்தீநுதகீடு ஜனாய் என
 நாம கரணம் தீட்டுவாயாத எம் இறையன்சுநதுகீடு அநீத
 பாதவகுதரத்தீயாரண நாமதேவரும் மயுறானீதாஸியிற் இந்
 புண்ணிய சினத்திற் அக குத்தீநுதகீடு ஜனாய் என நாமம்
 தீட்டினார்!
 எம்மகீத் தோத்தயி!

அதுதரநிலை அநீத ஜன தநீநுதயாத நாமதேவரை உநீருன்.
 யின் அவரிடம் நானயாடம் கேட்டத னீநையினுநீ அவரையே
 தம் மத்குருவாக வானிதீதுகீடுகாண்கு தேவையவ ரெய்தரநீர்
 அதவீமாரணீயா மீதனும்தீம் குருதேவரும் அநநீதயாத சட்ட
 துவாவி பேசுவம்கிதீயரை உணர்வாரீ அதுயநீநிதம் குருதேவரி
 டம் கேட்பகுதிலீயும் அவரீதணியாத துந்தியாரன். மத்குரு
 தேவர்க்குணையினுநீ ரிமீபேரது எது எதுதடைக்கோ அப்பேரது

அது அதுகிடைக்கீது அவசரமும் வேகமும் சதமகீதானது
 அது நானககனியவேணீமும் நம் அதுகீடு அவசரதீது
 எதுயகீடுகடைபெருது. அவர்களை (குருயம் சிருயம்) காரகமும்
 வரை கிந்தி குமீ போடும் அவநீயம் கிடைக்கீது குமீ/என

2

ஆனைந்தகம் குறைய யாமலி சும் குடிவை நைய லெ லெ லி குந்த
 கவனம் கடுசய்துவநீதரன். இக்குத்தூறவயதுக்கு வந்து
 விட்டகண்ணையாலி அறகு தேரவி யுக்குவந்து போகச் செய்
 வார். ஆதல்கேரவிவிவ்யருக்க விடுவதுவிடே. சும் சின்னவிட
 மலையே லெ லெ லெ கடுகாட்டகையி லீரன் அறகு கடுகிது
 சூலிந்த கங்கி சய்தரன். இவ்வேறு துற விட்டவேல்கரிய
 யும் சூலய யெகா கடுகிது கடுகியும். குருகுடிவை நைய யம் லி குந்த
 சூலிந்த யுடனீ கவனித்து வந்தார்.

எம்மாகவதேநீதயி!

காலம் தனிநீதது போயும்? இரந்தரன் லைதவி லுத்துக்கிரகாண்
 டது நாமகேவரி விட்டகண்ணையாலி சநீது கரை நீதவிட்டது.
 அன்று குரபு எம் குருடனீ யந்து கிமந்த சூலரை நம் கரங்
 களால் சூல ரெகுகி கடுகரன் லு குந்தரன். நாமகேவரி
 இதைகவனித்தார்.

நாமகேவரி :- என்னையி கா! உனக்கென்குந்த வேலி? உண்
 சூல்கடுகை கதைகடுகரன் போகிறது. அந்தகவலி
 உனக்கடுகடுகு?
 கண்ணன் :- உனக்கென்கைவலி? நீ எம்மணி செய்கிறாய்.
 அம்படியானுலி யாம உண்மணிசெய்யக்கடமை
 பட்டுகண்ணன்!
 நாமகேவரி :- குருகுடிநகர உண்மணி இரம்மெவ்வாழ் குருகுடி
 விட்டகே. அம்படியா வேலிமார்மீயது?

2

தண்ணீர் : அப்போது லீ போகிறது உன் வயதானதாய்க் தந்த
 யும் உதைகுளிநிலி கண்டியிருவார்களை எதிர்த்து
 வசந்தகாமம் தீயேரளம் திதுக்குகும் சக்தியாய் உருவா
 வி அம்மா அப்பா குந்திதை யகற்றி உலிடைய
 நீயே நந்தரீ யகம் தவிடுவெளம்? அக்கவே யாம்
 எம்மணியை வசிக்கிடுகும் என்ருள் சர்வலோகசர்வீயன்.
 எம்மண்ணியே!

யினி திருவரும விட்டதுள்
 வந்தனர். எம் மயருமென்ற நாம தேவியாகி கிறது தேவியும்
 ஆகாமம் திருக்கிறதா என்ருள் நாம தேவியும் சிறிது கீ கொண்டு
 தேநீறைய பறைய துருது தானம் பறவையிலி
 அதுவே எம்மருமருகும் துருது துருது கொண்டு என்ருள் எம்
 மாதயன். சார் மயரிய தாவத்தி வீ அப்பி மிதிதுப்போன
 கருகியை கொண்டு நீதரர் நாம தேவியர் அக்கருகியை
 நாம தேவியர் அவர்மனைவி, அவர் அம்மா அப்பா அக்கிய நால்
 வருடம் ஏழைம விதாளானது ய எம்மிறவனும் சேர்ந்து
 இயருள் உணர்விறுனர்.
 எம் குணையதி!

அதுப விட்டதால் ----- அக்கருகியையாம் கண்டு

எனக்குமேயலிலி சந்தர்ப்பம் அக்கயும் கண்ணாட்கள்கள் உமமகமது
 தியும் உன் அநியு கீ கண்ணுள் உணர்ந்து அதுப விட்டாயாக
 இங்கு அம்மிறவனும் கு வகு அக்கரம் சுவைக்க உடலிலும்
 தாரணம் அங்கு

“**சூர் குழந்தை (ஆ) வாங்கிக் கொண்டு போய் விடு**”

எம தயியன் உணர்ந்தார் ன் போயும். நாம தேவியும் சிறிது கீ
 அக்கரம் சுவைக்க விலி லுணர்ருள் எம் குருடரு ரந்தியும் திற

2

நாமதேவருள் குறிப்பால் உணர்ந்தார், அவ ருள் அறிவுக்
 கெளண்டே **உண் நாடகத்தை நடத்து** என்றும்
 எம் கிறையனி நாடகதேவருள் சயனித்துக் கெளண்டார், நம்நாமதே
 வரும்புதீத கபட ரங்கனி ஸ்மாரத நிகழி வருடி அட்டாரும் ஏதேநம்

ரங்கனீ :- ஏநாமதேவீ ! இனி உண் மாநதேசுவை ஏதே உணர்ந்த நினை
 மலிவற்ற ஆக் கெளண்டி ன அடிய மிளிர் எண்குள்.

நாமதேவரீ :- ஒ தூடநாடக கூஸ்திரதாரி ! உண்கய டத்தையாம் அறி
 யோம். இன்றுதான் அக் குத்தத்தை கனித்து நுக்கிறது போலாம் ?
 உண்கருணைகிவியராலி அடி சுவர்கனி ஸ் நினை என் ? நீயாக
 ததேதரடகெளண்டி விளியாருள் எவ ருள் அந்தமச்சா சா சாக
 ரத்தவ அட்ட கரை யேற அடியாதுதாரன்.

ரங்கனீ :- எம் வதீஸா ! உண்கைதரன் என்ன கருத்தர ஆம்
 வினையாநாய் படவிழி யானால், எம்மலிவற்ற ஆம் சய்ய
 அடியாது அக் குத்தத்தை கீன்றுண்கை ருத்து அம் போது தான்
 வினையக் குவம் பட டுக்கிறது. உண்கய ருள் உண்கேய்
 அநையம் நீ உண் உபதேசம் கெளண்டி அதுபடுத் திக்
 கெளண்டியி, அண்ணைக் குறண்டா ரு நாடகனி லி அவர்
 நினை சூர்த்தியாகும்.

நாமதேவரீ :- என்லாம் உண் விளையாட்டே, ஆறலி என் தினைக்
 வந்தவிறகு உண்லி விளையாட்டடியாதே !

ரங்கனீ :- உண்கைதரன் மைத்திர ! அநியானம் மிவக் அவர் குர்
 ஸத்தரு ஆனபுடன் எம்மலிவற்ற அத்த நினை ரபநிவிறகு குள்

நாமதேவரீ :- இன்னைய ஆதரமாக கெளண்டி உண்மையயாநி நீ
 விளையாடி விறகுயும், ஆறலியாம் விளையாட்டே டேவரீ
 சித்த நினை போன (அநையியும் போகத் தியும் சித்த நிய) உண்
 த்தை ஒன்றுமடு த்தி அது நியே, நியே அது" என்ன மையி
 குறண்டைவாநி மயமாகி விறகு வேறாம்.

2

நம்பிகள் :- ஆதலி எஃசெர்வா! எஃசெர்வா சைய விட உன் டெய் தரன்
 சந்து கடினமா கத் தெரிகிறது.
 நாமதேவர் :- அமிபடியல் இலிசெர்வா! விளையிலி தாடுனாமணம்
 இக்கலிலி டாட்டி கீகொண்டிருக்கிறது. உன்னிடம்
 யரிதரணை சரணாகதி பண்ணிய உன்மையிலுந் அந்த விளி
 களானது எரிந்த தூம்புக்கயிறு என ஆகி விடுகிறது
 அது கயிறு கடுதாந்துமே தவிர அனை நைத்துவினைகீ
 முடியா தே = யாஃசெர்வாவுடன் என்ருகாந் திரு வி டுந்
 உறுது உறுது விடுகிறது. அனைத்துடன் சாமல்பவாற
 தன்மையிலு வீ யறுத்துசென்று ஸ்ரீவ அனுக் களாக
 ஆதலி வர ளு அதுபறம உதலிவிசி தவந்து விடுகிறது.
 ஆறவிடாமைய நிபந்தி யிருக் கிருகள்மையிலுந் அந்த
 விளையாட்டு உனக்கு ரிஃயமா க இருக்கிறது. ஆதலி
 ஸ்ரீவர்களுக்கு கண்ட உபாஸ்தயாக இருக்கிறது. ஆதலி
 எஃசெர்வா! உன்னிடமும் **சர்வார்ப்பியணம்**
 பண்ணுமலி அந்த ஸ்ரீவர்களுக்கு கடுமொண்டம் இலி
 யென்றே சொல்லவாம்.

அன்புக்குத்தாயி !

அந்த அன்புக்குத்தாயி! ஆதலி உன் அன்பு
 அந்தமொட்டுக்கொட்டாகயிலி உன் அன்பு அனை விடமெக்கதி
 யிலி எண்ணுகுநர் கண்ணீர்கரைபுரண்டு இருக்கிறது!
 உறுகபடநாடக சூலிதிரகாதி! நாடகத்திலி நாயகனை!
 எஃசெர்வா! குருகுதய ருடன் அனைத்து விளையாடுகியும். அந்த அன்பை
 கடைக்கள் பாராமலி இருப்பது உன் சூதுதாடுன! நியாக கடுமை
 யாமலி அந்த ருதை எண்ண செய்யமுடியும்?

உ

“அவன் அருளால் அவன்தான் வணங்கி”

எனக்கொருவர்களை அனுபவிப்பது நியாக சூழ்ச்சி கடை கொண்டு மலிந்த நூயவக கடைத் தேற முடியவே முடியாது. உன் கருணையம் சிறுபர சாகர எம்மீயடி அமைந்திருக்கிற தேர யாழ் அநியோயம்

“இந்த கனி உனதே | சுவை குருபுக்கே”

உன்னி அந்த விரிகளை உவந்தி கொடுக்க கொடுக்காமல் பக்தியம் பக்தி (கணியவைக்க) முடியும். அம்மடி உவந்திதை எம்மீ குருவேபரே. எரிக்க (சுவைக்க) முடியும். என அம்மடி என்னி என்னி உன்னி பக்தியத்திலி அருந்தாந் அந்த பக்தி தேர தை இது | எம் இறை வன் மெதுவாக கதவை தட்டினான்.

ஐது :- யாரி அது?

விட்டலி :- நியாருக்காக காத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் அந்த விட்டலி வந்திருக்கிறேன்.

ஐது :- சுவைவரை அருந்தா நீ. எம் பிரமவா? லே கண்ணா! லேமது சூதா! லேகுநிதாநி! லே கோலிந்தா! கோபாவா! என அவம்மி அருவடி யெகதவை சிறந்த திசியிலி அந்த விட்டலினி மந்த மிக கிடையாக கயந்தி கதா அருதாந் அம்மெண் மதை! எம் இறைவனுடம் அய்ளிகுருகம் கொண்டு அம்மடியே தாகி கும்மீதாமம் அருந்தாந் அவன் கண்ணி ரை துடைத்து அகம்மீலாம் வருடி ருளி குத்துடைத்து அவன் உச்சி மோந்து சூத்த மிடகு அம்மீர ஐது! யாழ் கண்ணி வந்த விட்டலி மோ இத்தனை காலம் உன்னி யாதா முகமாக இருக்க விரிசி. எந்த கிதையம் யாழ் உன் உடனாகுந் இருக்கிறேன் சூதாநி உன் அநியாநாமயிறல் துரன் எம்மே துரை விரிசி. தீயாந் என உனக்குத் திரியுமா?

2

என அயர்ந்தர்வ வி ழுத்தாநீத வீகிள் ஆதியேயுடந்தமொத
 சொல்லிசுடித்து அயன் சமாதானம்மடுத்திவிட்டு என்
 பிறகு கெட்கிருண் குடிநீதாய்! ஐது! யாங் சாமிபிட்டு
 சீனிதுதுணங்கர் ஆகின்றுன. சர்வ சதாயம் உள் எண்ணம்
 துரன். என் செலிவகீ குத்திதை ருமடேவி உறுட்டும் அனினாம்
 எம்மீசுசுறாய்க்கவிவி ல. குன்று உள் அனீயக் கையர்
 அகலம் உறுட்டுவாயாக! எனப்பணித்து முன்பு இந்துமேனம் உண்டு
 மிடுந்த "உச்சிவடிதீதை" எடுத்தவந்து இறவைகல் தொறட
 யிலிடுர் குத்திதைய னைவைத்துக்கொண்டு அக் குத்திதையின்
 பவள வாயிலி தனிஅய கரத்தால் நூறாஅகல உறுட்டினுள்
 குத்திதை இனயம் பிறகுதமது அனீயக்கரவிகாரா லிஎம்மரு
 மானுக்கு விதிஅகலையுள் உறுட்டினுள் குருவனும் குருவாயு
 சாமிபிட்டு குடித்துவிட்டார்கள். பின் இறவைமீ யாழ்து அகலாநீத
 குருடைகேவலம் அரிசுறையுள் அறைத்து விடுவாய் வர. அது
 உணக்காதவேதாநீதுக்கொண்டிருக்கிற தென சொல்லி அம்பலிஅதான்
 ஐது என்விறமுவிள் உடைகிளகவணிக்தாள் அந்தினியும் இரே
 ன்றமாதகிருத்தம் கண்ண! இய்யா அத்திணியலர் அருந்தால்
 உணக்கு சாமிபிடித்து என் சொல்லி அயன் மருட்டுநக கதநீறம்
 சொல்லி தம் செலித்தியம்மல அயன் சிருள் தேசமீகிள துடைத்து
 விட்டார் அந்த அணிகணிகிள யெல்லாம் கிப்பிடி உவ்ரட்டும் அவைகிள
 கருயிலிமார் துக்கொண்டு வரம் கடுகர எம்முடவையைய மேலே
 சூழ்ந்திகொள் எறை தன் குந்திவி (அயிரம் இட்டைகர்) புடவைய
 யை கட்டி சொன்னார். என் திருட்டு ரவிகலம் துத்துணிகிள
 யெனியே உவர்கீதுகள் அயன் செலியை கட்டி கொண்டு
 என் கண்ணை இர் திட்டம் போட்டு வந்திதுற வி அவன் ஆயுரணங்கிள
 அவ ழுக்குத்தெரியாம லி இர் மொந்துக்குள் வைத்து விட்டான்.

2

ஒரீமரிய தலருமியிரா (அறம்) எடுத்து அதிலிருந்து (மாய அமைக்கக்கூட) தூக்கத்தைவந்திரணி அந்த ஒருசேடைகோவமையை யும் உரையபிரித்துவைத்திரணி. ஒரீகொட்டொங் கலடி (சிறுசை) யாலிகோவமையை அளிப்பீரேட்டொங்.

அம்மர ஜன! அந்தந்திரணி அரைக்க வேணீரும் ஒரீயாட்டுயாடு நூல் இருவரும் இணைந்தே அமைத்துவிடவாம் என சொல்லி அவன் பிந்தி கரத்தை திருக்கல் மூன்றுபயம் நன்றி செய்து அவன் தைமேலி தன் அடிய நரத்திரலி பற்றி அவன் பாட்டு கேட்டுக் கொண்டு அவன் விளக்கி அந்தந்திரணி அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுடன் அரைக்க

கிறையன் கறணம்; அமைப்பது இவ்வின் மின் அதுகாரியம்.

எம் நவீய குண திவகம்! கோவமையும் அரிமையும் அரைத்து கடிந்தது

இவ்வின் மின்மையும் கடித்தது போலம்? சற்றுநேரம் எம் திருட்டு ரவிகளின் திருமடகன் உயரதொடைமேலி போட்டுக் கொண்டு அவருக்கு மி யாந சேவைசெய்தொர் எம்செய்வி இன! கள் நொறுமணி சுமாரூக்க செயலி கூவியது. உடனே எம் கண்ணை அவசர அவசரமாக மறுப்பட்டுடன். கோயிலி திறந்து விரவாரீகன், அதுசமயம் யாம் அங்கே இருக்க வேணுமென்று தம் மருடத்தை மட்டுமே தியயிரி வைத்துக் கொண்டு அமரணங்களை மறந்தது போலி அவரிடமும் அதுயற்றி ஒன்றும் சொல்லாமலி அவன் கந்திரி செய்யுடன் கோவத்துக்கு சொன்று விட்டான் எம் தியயன்

எம் தவக் குத்திராய்!

கோயிலி அந் சகற்கள்

அவயத்திதை திறந்து ஸ்வயயை கண்டார்கள். அவன்மீது ஒருசுமர ணைக் கில்லு மருடம் மட்டுமே இருந்தது. அன்று நியமலி ரெய்ரியே போயிருக்கிறுள் என அந் திரகர்கள். எங்கு போயிருக்கலாம் என அந்நாள் திரகர்கள். அதி இறுபாயி மடவகரன் அப்படியானது

2

ஸியாமி அங்குலாணிபோயிருப்பாணி என ஜனாபாய் ஓட்டிட்டு ஒரு
 மெருகை கூட்டடும் அபசு காவலுடன் உந்திவிட்டார் கள். ஜனா
 பாய் விசாரி க்கு கஸியாமி வந்தது உண்மையே ஆனால் அவர்
 அபரணங்கள் பற்றி எங்கே குதிகொண்டது என உறுதித்து விட்டார்.
 நாமகேயருடன் ஓட்டிவிட தானி குருக்கூர். அவருடன் அதுபற்றி
 வாய்திறக்க வேலை. அபசு அங்குலாணிகளுடன் ஓட்டிட்டு போகிற
 கெய்தலி ஓர் பெருந்தேவன் கிருந்த அபரணம் எடுக்கப்பட்டது.
 அவர் தான்கொரு திருட்டுத்தனமாக ஓடி தீவ் வைத்திருக்கிறார்.
 என ஓர் குடியுடன் ஜனாபாய் கைது செய்தார். ஜனாபாய் ஒரு
 தேவரை கனிந்தார் வையுடன் பார்த்தார். கிருந்த தேவரின் அங்கு
 ஜனாபாய் கருக மரித்து ஓர் வளர்த்து கையால் நாமகேயர் சொல்லி விட்ட.
 அங்குலாணிக் கிருந்தேவன் கருக்கார் நாமகேயர். நாம்
 ஜனாபாய் அது அவர் திருவிளையாடலே எனினது உங்களுடன் உண்மை
 க்கேரண கைதியாக அரண்மனை சென்றார்.

திருட்டுநீறும் சும்மத்தீயப்பட்டது அபரணம் கருடன். உடனே
 அபசுருடன் அந்த ஜனாபாய் கிருமலம் ஏற்றி சொல்லி அங்குலாணிக்
 விட்டார். ஜனாபாய் கிருமலம் வளர சென்று விட்டார். அங்கு
 நம் அத்தரங்கங்கள் அறிந்த ரங்கினிடம் அவர் விண்ணப்பிக்கார்.
 அநாவது:— ஜனாபாய் குருக்கார்! கிருத எண்ண சொகளை? கிருத
 உங்காரியம் உறவாடி கிருகிருமித்து போவல் வயா' கிருக்கிறார்?
 நியோ ஓர் மக்காத் திருடன் அதுபோல உன் குதந் கைக்கம் ஓர்
 திருட்டுப்பட்ட கைக்கார் போல கொடுக்கிறது பரவாயில்லை

2

மொன்னைத் தாண் படம் போடுவார் களன் நி டென்றி வைவம் மந்தம்
 எதையும் படம் போடாமல் டென்டர் ஆகவே உன் போன்ற பொன் போன்ற
 உள்ளங்கையே குடி க்கண்டுகிடித்து படம் போட்டு அதன் கையாடிய
 மெருதை உருக்கி அகற் றி சூத்திரம் மொன்னை கிட்டுகிறேன் என கனிய
 தனிய மொழிந்து என் ஆறவை தம் மடலில் இருந்தி அவர் மூகம் துடைத்து
 உச்சி மூன்று மூத்தகிடரு உண்மையிலி மக்தையாயும் நானாயவது
 தில் அகிர்தி குணக்கனியாகியும் ஆக்கி என் ஆறவின் மெருமையை
 உவகுக்கு உணர்ந்தினை என் திருட்டு மிகறதிய கபடநடககூந்திரதாள்.

முடிவுரை.

சூத்திரம் !

குருகுருமை இல்லாமல் ஆறையிருமை சாதீத்யமா காது.
 இறைகுருமை பரிசுரணமா த கிளியாறுல் குருகுருமை சாதீ த்யமாகுது.
 கிவிலிரன்மம் கிவில யாறுல் அறவிடுதாய் தீயீகருது. ஒன்றி சூத்திரம்
 மட்டும் போடுதாது. உணக்கு உணர்ந்தி குருகுருவன் ப் பூழ்ம பந் ஸதீ கித்
 ஆணந்தி மறாராஜ் இடம் குருமை உணர்வு உண் பந் ராமம் என்கிற
 நாமத்யானபவத்தா லி இறை குருமையுட பரிசுரணமா த உணர்வு !

சுவாமி
 சுவாமி

2

எம் அணிய அழிய சொடுபமான

குடிநீரைதருளோ!

உங்களுக்கோர் கதை சொல்கிறேன் கேள்வியை
மாறாதே ருங்கள். நனாதேடக யைத்தே உங்களை அனையற
யும் துயில் (அதிதயில்) கெளர்நாச் சொல்லோம்.

ஆர்சமயம் ருயகேவர் அடிபதின குகிறார் அகில்
ஒவ்வொரு கிடத்திலும் "கண்ணன் திருமுடியி லீ ராணையினர்
திருவழிதர்" எனும் வரசுகடும் திருமுடி வந்ததால் அந்த
அடிபதியை எழுத முடியாமல் அகில மாக கோர்க்கிய போகிற.
அவர்களுக்கே பந்தியகவரன் திருமுடி யுடைய கீதர்கள் சிலகில்
படவரம். ஆனால் கீதர்கள் திருமுடி எந்தியகவரன் சிலகில் பட
வரகாத. அப்படி வந்தால் அது "அபுசாரம்" என கருகிறார்
கண்ணையகேவர்.

2

அன்று ருக்மிணி புனிதமான நாகர்
அணியும் நம் ஜெயதேவநால் எஞ்சு முடியாமல்
மனம் குழிந்து போய் அந்த ஏட்டைக் கட்டி அங்கு
உள்ள பரிசுதவரன் விஹார காவடியில் எந்நீது
விட்டு அதை கவியாக சென்ற விட்டார்.

ஜெயதேவரின் மனைவி பத்மீர வது அங்க
கவியை மறந்தார் அங்கு உள்ள தண்ணீர் விஹாரத்தில் காவடி
யில் அங்கு நுது கொண்டு விட்டிடுகிறார் திடுக்கிட்டு.

மேலும் போ! தம்பகீதனோ! என் களவன் உண்ணிபு:
என்ன கேட்கிறார்? மொண்டு? மொண்டார்? அகலா? பத்மீர
பட்டமார்? அடியடி குணம் கேட்க விடவே!! உன்னை
யாடிய அடியடி குணம் பூரித்து செய்கிற கொண்டு கட்டு
திருர் அதை உண்கிற குடியாக காரியமா? மேலும் கேட்க
தயாளமாக? தருமா மகார? தயை செய்வாய் எனது
விஹாரத்தில் தங்க கொண்டு குண்டு போது?

கதையு தட்டிப்படுச் சங்கம் கேட்டு போய் தகைய
புறந்தார். அங்கு நு ஜெயதேவன் திணை கொண்டு துக்கார்.
ஜெயதேவ் சரே வெண்கலிட்டு துர் துணை துக்கார். மேலும் போ!
யாடி எண்ணி ந்நாணம் செய்வ வேண்டும் எண்ணி துணை துக்கார்
கொண்டு யா எனது - பத்மீர துணை துக்கார்

பத்மீர சொன்னார்: - சிவமலி குன்று ருக்மிணி அதையும்
எண்ணி ந்நாணமா?

சிவமலி சொன்னார்: - ஏகாதயாவது? தயாதயாவது?
கொண்டு யா எண்ணி துணை துக்கார்!!

எண்ணி கேட்கிற விட்டது!

பத்மீர சொன்னார்: - சிவமலி சிவமலிய என் எ குக்காரணியையும்
கொண்டு யா அகலா?

பத்மீர கேட்டார்: - எண்ணி க்நாணம் துணை துக்கார் ஏன் எ குத்
துணையம் கொண்டு யா துணை யாவி?

சிவமலி சொன்னார்: - எண்ணி யாவது? துணையாவது? கொண்டு
குணம் எ குக்காரணியம்?

2

நாடு எழுதகரணியும் வந்தகலி டபது
 உடையெரித்தார், ருதோமளும் எழு எழுதும்,
 உடையெரித்தார் மூலகவாண் பரகவிகளே நோதி
 விழவிடல் சீதானகம் செய்துகொண்டார்
 ரும்தீமர்! பதி அழகமாகிடுதீகருது அநீத
 பானையிப் பனதயசாகம் திருக்கிறகு அனத

அந்தமரகீவரத்திடு கொட்டி, கட்டிகயிர் திருக்கே அனத
 ரும்தீமர் தீகொண்டுவா என்ருர், ஆரீகருமையாகிடுக்கி!
 பக்தர் கேட்டார் :- நியமம் இனிது ரகரகது சாபீயடபாகரகு
 அதுமும் பனதய சாகம் தயிலும் கொடபாகரகு என் அது
 டபடாகக் குறையாப் கொடுக்கினார்.

நியமகிதம் சொன்னார் :- ரும்தீமர்! இந்ரு ஆதிசாரமும் அதுமும்
 டபனம் ரவ்வமும் ரும்தீமர் கேடைய இனிது. கொண்டு வர
 சரகம்மதயம் தயினரயம் என்ருர்.
 எம் கணீகணிகளே!

சாதுமும் தயிலும் திடகு குர்
 விடபிடித்து விடகுவிசை "உரிசுஷ்டி" அப்படி
 யே வைத்திவிடகு இதைத் துண்பாயாக என் கொளியி
 விடகு வேக கர க வெளி யே போயி விட்டார் ரஜயகுவி.
 பதீமர் குடிசரிசுஷ்டி கருவை துளரிட்டார்; நியமம்குண்
 விசுஷ்டி கருஷ்டி கருஷ்டி அகலும் அருண்டார்!

இவ் கணீகண! எம்மாயவா/ கிட்டநாடகர்/
 கீரிநாதகணீகண! உன் கரிடம் அடியார் என்ரு கேட்டோம்?
 அடிபடியை ஆக்கி செய்துகொடு என்ரு தானே கேட
 டோம், அதற்கு ஆக்கிவைப்பரிய கணீகணயா? எம் கணயை
 வீர் பைத்தியம் என் ஆக்கிவிட்டாடிய? இது குறையா?
 இது அருக்கம்? இது சரிமம்? என் குறையிடமக்கொண்
 டிருக்கீம் போதுககு குடும் குமைகேட்டு திருக்கிடகு
 டபயம் கருவை கருக்காரும் அங்கு ரஜயகுவி வாகிய
 சுகத்தி ஸ்ரீகீகரம் கவியுடன் உன்ரு வந்தார்வே பதீமர்!
 சந்திரகணய எம் என் அனகடியாக சொன்னார்.

2

எப்பதீமரவுக் குச்சுக்கொண்டு லேசலம்
தோளவில்லை.

புத்திரசொலிதார் :- ஆமாம் தீமரவுபடிபதில்
ஒன்றி குறைச்சலில்லை. செய்யதீகதரதவரவி
லாம் செய்தவிலடகு அளி தீமரவுக்குத் தேடா?
ஜெயதேவரீ சிதைத்தாரிதின் அமையுயானதொலிவி
எனின கிப்படிபேசுகருயி? செய்தயாரு காரியம்

செய்தோமொ? எமக்கு பின்னம் புரிய வில்லையே?
புத்திரசொலிதார் :- ஒன்றும் தெரியாதவரோலி அப்படி ஒரு
நடவியா?

ஜெயதேவரீகேட்டார் நடவியா? யாம் நடவிக் கணொ? என்ரு
உள ரிதீ தெரண்படுகீ கருயி?

புத்திர அத்தமட டாக் குறையாக கேட்டார் பின்னொ என்ரு
யாம்? ஏதரதது அதுவுதாய் எண்ணி நிறுதொம் செய்தீரீகர்!
ஏதரதது அதுவுதாய் எண்ணி கரத்தாரி ஏடடிந் தீரொ எத்திரீகர்
எதரதது அதுவுதாய் மலியதும் சூயிருதாய் உண்டீரீகர்.
அதிந் தீகினய என்ருயுடீ உண்டீரீகர் படி கட்டினி திட்டீரீக
ரொ அதுவும் சாடருபம் கிலிசியா?

ஜெயதேவருக்குத் தீரொ சூதீசரியம் சூதாக்கம்
அயமரந் தீரிகொளீர சூடிய வில்லை ஒடித் தெனியு அக்க
ஒடிச் சவடியை எதேது தீரொக்கீதரீ உயதீதது பீரீபகயாரொ
என உணர்ந்தாரீ

“எண்ணி துதுவது” ஒடிச் சவடியில அப்படியே திருக்கீதரு.
புத்திரவரன் தகையிப்படுகீ அப்படியே திருக்கீதரு.

ஒடிச் சவடியுடீ சூதீகீத யரது விடபது.
ஜெயதேவரீ சவடியையடிக்கீதய் மாரீக்கீதரீ, அதன் வாசகம்
கண்ணண்ணி திருமுடியில ராணதயினி திருவடிதாரீ”

எம் குக்கீதைகனொ! கருத எம்மரலி எத்திர முடிய வில்லை
சூதயம் எம் கண்ணித ருக்கீக கருத எத்திர தீரொம். எம்மம்
எ அதுகொவ் சூதாரலி எத்திர வற மாட்டல கீ என்ருது
சூதீக தெருக்கீயம் - - - - -

2

அடியநீறமரம் போல ரஜயதேவர் தம்மனை
 பதமா வதியினி யாருங்கநிலி னிஷ்டீதீ அதி
 திருவடித்தரமரைகொண்டையம் தம்மமேல்
 ஓட்டி வைத்தீடுகொண்டு கதறுகரும்!

ஆபதீமரம் கிளிவிளிவி/ஆமலா வகதி! லேசக்மண
 மரகா! ஆலோகமாயே! ஆகருணம்யி ஆ! ஆகமவ
 தாகதி! ஆசநிசுரணி நியலிவயோமங்கியதாநி?
 நியலிவயோரிகாடுதீவைத்தவள்? நியலிவயோ நிரதவான
 துரணி உண்பாகியம் யாநி மயவம்?

(பதீமரம் உ டீனீதம் ஓடவிளி)

எம் ரஜயதேவி கிளிபடி எம் பதீமர வின் திருவடியில் தம் கிரகச
 ஓட்டி ஓட்டி அஹி போது

எம் கபடநாடக சீனிவிருகா நியாகிய தண்ணாண்
 வாழவில் வந்துகிருகரம் அருமிவி லீவைத்தீடுகொண்டு
 ஓர்வாநீடுகொடுகொண்டு!

தண்ணாண் வாழகம் - ஓயத்தீடுகொடுகொண்டு! ரஜயதேவி!
 தீமாதீ திரம் உண்கொடுகொண்டு திருவடியில் உன் திருமுடியை
 தாநீடுகொடுகொண்டு யாநீட்டம் எம் திரகதயின் திருவடியில்
 எம் திருமுடியை தாநீடுகொடுகொண்டு!

அஹி பதியில் உன் வாககம் மதியே! அதாவது
 தண்ணாண் திருமுடியில் ரா தையின் திருவடிதான்

கிவலே விமலா உண்கொடுகொண்டு லோகண கீகலே
 மதுக்கலே ராமநாதும்முடியாறு எண்கணியத். கணியத்
 ரகாநிசுரணி எம்மாதவன். ரஜயதேவி தம்மமேல் தீடுகொடு
 அவ்வாசகத்தினி கரணம் எண்ணி கண்ணாண எம் ரஜய
 தேவி அன்பு குகலேக, அகநீகர வ பதீமரம் என்
 திருட்டுக்கொண்டு கொடுத்தீடுகொண்டு தேவநீகர்.

எம் அன்புச் செல்வங்களே!

எம் குள்ளக் கண்ணாள் சொல்லும் அந்த ஒரு
இறுதிகையுடன் அந்த அருமைகளைக் கிணை!

ஆர் சமயம் கண்ணாளுக்கீ கரும் தலிவலி ரநீபடது
(அது அவதூறல் மீது கருமீது அருமைகளை விடும் அது வைக்கியம் அது) அரணீமனை வைத்தீயர் கர் எதீயே யோ வைத்தீயம் பர் தது
தலிவலி போகவலி. கண்ணாளை ஆர்மருந்து சொண்ணர்! அது
அந்தமருந்தாவது :- யாக்கீயேயருத்தீயகாரீ கிணை உள் கருவி
எவராவது எம் தலியிலி ஒருநீயிப் பாகத்திலி உள் கர் ஒருவருடைய
வைத்தீய அருள் ஒருயீது விடவேணீகம். அவிபோது கருன்
கிந்தலவி திருமீ என்ருன் எம் மாயகீ கண்ணீ!

அறிவாமல் உலகி ஒரு விடனீ காரணம்?

பநீபரமாதீயா சிர சிலி நம் மாதம் பருவகாலது? பநீபரமாதீயா
மாதம் நம் தலியிலி மடலா வந்து அது நாம் செல்குயகீயம்.
நாம் அவனீ தலியிலி மீகீ உலி ஒரு நா ரவாதிரு ரகமோ அல்ல
கும்பாக நு ரகமோ, எரி நு ரகமோ, துணீ திடைகீகம், மேலும்
இது அமசாருத்தீயம் கொடிய அச்சம் என் உலகி கீ கொண்டு
எம் செல்வங்களே!

இச்செய்தி எம் ரா தாவுகீ

எட்டியது ஒரு டோடியத்தீயர், உபரம் அநீந்தரீ.
எம் பிரயோ உணகீ குத்தீயலியா? உன்ருள் தராமுடி
யலி சிவயா தீயருயா மீ உன் சிரமலி திகீ கிணை, என் சீ சொல்
வி அமரீரு திருந்தயனை தீகீ தநீ ரி னுன் தம் வக்கீகாலா
அவனீ ஒருநீயிலி அகீது கெயீ தீதுகீ கொண்டு எம் ராதா
சொண்ண யரசகம் :- அபிரய! "நீ ஒருவன் நு வகாத அருக்கால்
பேரிது" எம் அலம் எய்யடி ஆறல் எண்ணீ? ரீந்த நு ரகீய
அடைநீகாலம் எண்ணீ? உலகம் உயிய தீ ஒருவன் கருக்கால் போய்
எம் அலம் எய்யடி நு ரகீய அடைநீகாலம் மர யாபிலி என்ருன்

2

மறியும் அனைவரும் மாசி சண்டாளி எனத்
 திடீரெனும் நடவுளாகிய கண்ணை கம்பிக்
 கேதநர் நிமித்திக் கருளா என வொளிவிடவநிகமாந
 திடீர்தீர்த்தனர் ஆறா எம்மாய்க் கண்ணை
 தவியவி நிமித்தினமும் அனைவரையுடையார் சூ
 மெய்யனபிமுன்னகை சூதீதவமும், ராதரவை மடலும் ஆறாநக கீதும்
 வரிநீத கருளையின்பார்வை யாவி கண்ணை அவளி தன்னுள்
 கறைய வைத்துக் கொண்டனர் எம் மதுகீதனை /
 எம் அன்பு மதுகீதனை!

இக்கதை யிதழ் நிமிசம் உணர்வதவது!

“புதுபகவான் திருமுடியில் பக்தர்கள்

திருவடி படலாம்” எனும்;

“புதுபாகவதோத்தமர்கள் திருமுடியில்

புதுபகவான் பாதம் படலாநாது” எனும்;

புதுபகவான்களின் அடியை உணர்வது மருமது!
 எம் அன்பு மதுகீதனை! தூவத் தில் பணிவு யெண்ணும்!
 உள்நாத்தில் கணிவு யெண்ணும்! கண்ணின் கண்ணின்
 கொட்டையெண்ணும்! அதாவ் உள்ளம் தருவப் படலெண்ணும்
 உயிர்கள் உள்ளம் என ஆவயத்திலி அவனி வந்து குடி
 முகயெண்ணும்! அவறுடி நிமிசமும் ஒன்றென அகலெண்ணும்!

நியே யாம், யமேநீ, யாம் கிரண்மும் ஒன்ருதல்

தேனின் சுவை போவ திகடடலெண்ணும்!!!

இதவே உயிர்கள் அனைவருக்கும் இந்த

உறவா கீகரை பைக்கியக்தின்

அசிகளர் உரிக்கருக!

சுவாமி பாயா.

பகுதி 4 2

பிராமணனாகவும். அவர் "சாயாந வேதியாகவே" இருந்தார். இவரை
 பதிமகவாள் பதிமகா வசதிமயின் சேஷனாகக் கொடுத்த
 ஆட்கொண்டார். ஆட்கொண்டார் ரண்டு "தூய்மை ஆண்கள்"
 அவர் விளக்கி கொண்டு கொண்டிருக்கிறார். அவ்வே ஆட்கொண்டார்
 ரொண்டுமே. அவருக்கு சேர்ந்து சேர்ந்து இருந்தார் அவரையே எம்
 சூடுடன் நல்ல கிடங்கில் வறுமை செய்து கொண்டுவந்தான்
 நடுத்தரக் கொள்கையம். இரண்டாவது வரும் ரொண்டுமே அத
 இப்போது வேண்டாம் அப்பறம் மார்க்கீவரம். கிப்போது தாம
 ரும் அவர்மேலியும்-கொண்டு அதைவிட்டு நவரத்தின வியாபாநியை
 தடுத்தாட்கொண்டு அவரை சூர் "சூட்டாண்டி" க்குவிட்டான்
 கிப்போது இவ்விரும்பு வகுக்கம் எத்தகிலும் கிப்பி, உறுஷம் கிப்பி
 கிவர்கன் ரெத்ததர ல்லாம் ஜாஸீரர, கிப்பிர, காஸீதர்,
 தூரா கிப்பி, மடிசுத்தி, அட உய பாநீரம் கிவைகர்க்கொண்டார்
 கித்தகாந்ருக்கு கித்தி வேறுநாமர உண்டு. கிப்பி வரும் அப்பவத்
 தால்தொண்டி இருக்கு புத்தகர தாமநி என்று பேர்வந்தது.
 இவர் அதைநாமர "நெய்க்காந்ருராய்"

இவர்கள் தீர்த்தயாத் திரையாக வடகித்திய
 புனித நிகழ்வுகளை ரயலிவாக் தரிசுத்துவிட்டு வரும் பேரது
 இருவேங்கடம் திருமீபதி வந்தனர். அங்கு இருவரம் தங்க
 நேர்ந்தது. அங்கு கோயில்தாஸியாகிய "புரத்தி" ரன்னும்
 சூர்மாலு விட்டிந்தங்கி இருந்தனர். அத்தபுரத்தொடுகள் பக்கியம்
 ஸாதுக்கள் சேனவயம் கிவருக்கு அக்கிப்பி விடித்து விட்டது. சூர்
 நூர், நம் தாமநி விதி க்கும் சமயம் மணி அரபு 12 அக இருந்தது.
 கித்தபுத்தகரி எத்தகாள், நைக்காநி விளையை ஏந்தினார்.
 வெளியே சென்று விட்டார். இதை நம் தாமநி கவனி க்கிடுடிய
 உபிப்பி. உறுநாந் கவனித்தார் வெகு எத்தகரி க்கையாக இருந்தார்.

2

நம்தாராயர் அந்திக் கிருர். அவர் ஓர் கோயில்தாராயர். வெளியே அரவுகாவநீதாராயர் துனியே செல்வது தாராயிகளின் கியலி. புத்தாயில் நுமித்தகாக செல்வலாய் வலலாய் அதல அவர் இனியுடன் செல்கிறார். அவர்க்க்கேசரிக்கல்

யோகருளாடி அப்படி இனயம் கச்சேரிநடைபடுகு (யார்க்கண் வினாகந்திக் கொடுப்பதற்காக அருந்தால் பகல்பொழுதுகொடுக்க வேள்கண் அப்படி அகாவ நேரத்திற் எங்கேயோ கிருர் இன்று இறைமீப்படியும் பார்த்து விடவேணும் எனைய அருந்தரிமயம் பின் ருதொடர்ந்தார் நம்தாராயர்.

புத்தாரி நேரமாக அடியும் சென்றார். அங்கு வாசலில் நின்று உள்ளம் உருகி வினைய விடடி ஓர் பாலும் பாலுமார் கதவு திறந்து கொண்டு. நம்தாராயர் பெய்க்கிந்தி யோதார். அவர் வந்ததை அருந்தரி அறியார். கதவு திறந்தபின் அருந்தரி கோயிலுள் சென்றார். கதவு திறந்தபின் நம்தாராயரும் கோயிலுள் சென்று விட்டார். உள்ளே சென்றவர் அருந்தரி அறி யாமலேயே ஓர் துள்ளி மறைவில் ஓடிந்து கொண்டு. அவர் அங்கு கிருமீபதை அவன் அறியார் அதல் அவன் அறிவான்

கம்பக் கிருமீபதை கதவு தாராயிட்டு மூடிக் கொண்டு பட்டி பட்டி கிருமீபதை. அங்கு ஓர் ஓரமாக அருந்தரி அமர்ந்தார். கண்ணி அருவிமெருக்கெடுக்க ஓட வினைய விடடி ஓர் பாலும் பாலுமார் உடனே மூடிக் கொண்டு உறந்தல். தரும்கிருமீபதை, கதவு திறந்தல். என்மெருமாதைய வேங்கடவனும் முண்ணைகத்தி வண்ணம் கம்பக் கிருமீபதை திறந்து வெளியே வந்தார். வந்தபின் கிருமீபதைகள் வன் ஓர் மூலம் தெரியாத யதை நடிக்கார் (அவனே கபடநாடகன்) குத்தகாய் அருந்தரி உள்ளுடன் எவனும் உறவில்லையே என சொல்லிக் கொண்டு அதற்கும் பக்கமெல்லாம் (தெரிந்தபின் தெரியாத யதை) உருகிய ஓர் பாரி நவ பார்த்தாரை. அருந்தரி கேட்டார் :- நேயிரபே உள்ளார் எத்தனும் உணர் விடடு எனைய போகம் போகிறது. அந்த அறியாமல் அருந்தரி கண்ணி சந்தேகம் பிறராணி அது போலி நியும் என்மீது சந்தேகம் படுகியுமே என் கிருமீபதை சென்றார் :- உன் மூலம் உன் மூலம்! உணர் சந்தேகம் போமா? உணர் மூலம் அறியாமல் எவனும் வந்து விட்டார் எனயார் உருகிய கிருமீபதை.

2

தரைமுதலீ டோட தீயையமடஞல் அரைசுத்து
 அளசுத்து ரஸிக் திருள் தாளம் போட நகதுயம்
 திறலம் ஆறுலம் தீந் தவனசுத்தியாந்" தரம்
 ஒன்றோடொன்றுமோடி தம்மை கீதாடடி கொடு
 துவிடாடலிசரிய துரக்ரநயாக அடுக்கிருள்
 எமதயியன்மாரிநய அந்த தரணின்பக்கமோமாறி
 மாநிசீ பசல்கிறலம் எம் திருடஸ்துநினைநொ க்கிய

வள்ளுக் கண்கள் டுருட்டு கிருண் கை அசையிவீதாணி
 மறைவில்குடுக்கை உராமந திருதிரு "என அபிநயம் பிடிந்
 துக் கொண்டு அடக்க அடுக்கினுள்"

"என் பண்பாடு குடக்காய் திந்த நேரம் யாழ்
 புரந்தரியின் கிணையின் பட்டியல் ரகத்திடுமே!"
 "என் கிணையின் கரிந அபநயந் நகயம் ரகத்திடுமே!"
 "என் தாமரின் கிருமிக் கொண்டு ஒன்றாயம் ரகத்திடுமே!"

இவை நேர் நறயும்

ரதகரயத்திய் களர்மம் அறிந்தமம்? னாந்தமம் பேராண
 ந்துந் தோடு தீதுதீடுகொண்டிருக்கிறமம்!!

இவை கிடைத்தந்தரிய பேராணத்தமர மம். எம் கரிநாக்கண்ணன்
 ஆடடந்நிசுநிசுத்திருள்; புரந்தரி கிணிநிசுந. யாழ் வினைய
 கிணசுத் தபடுகிணை என்சொலிநிதரம் அமர்ந்ததநிசுயிலி
 அந்த வினைய வளவிக் கொண்டு அவள் சூடசீ சொண் ணன்.
 அவளுள் சூடசூரகவித்தான். எமதிநற வயம் நடி தாமரீ கிய
 திபாருள் ஒரிமாதலுமாதசூரக விதகாள் எம் கிணையன். சூரநி
 தாமரீ மறைத்திருக்கிணைமாரிந் துக் கொண்டு அபிமாதலி
 திரண்டு அடக்க விடும்பாடி ணன் எம் கிணையன்

தூண்மறைவில்குத்து கொண்டு மாதலியல் அந்த
 சூடடத்தையல் ரஸித்துக் கொண்டுந் தநம் தாமருக் கடுபகவ
 ன்பாடுமாதல் தன்துடையதாக அடுக்கா ல்கெலிவீ சூசீமர்மம்
 கொண்டுமர்; பிண்ச அந்தமாதலி கிணைட்டி விடும்பாடியது
 அவறால் திடு கொண்டு மடைய விவீ. அத்தனை விடெவாரிப்
 பட்டு தக்காக்கள் மாரீசிக் கொண்டு;

அபசாரம்! அபசாரம்!!

என கத்திக் கொண்டு உத்தநாமம் எங்கிருக்கீணம்? எப்படி கிடுக்
 திணை? எப்படி கிடுக்கவேண்மம்? என்மறை அநியாமம் ஒடொடி
 வந்த எம்மெருமரணிநீ வரைய மாரீசிக் கொண்டு
 கிப்படியா மாடுவது? கிப்படியா எம்மாதலி கிடுக்கிறது?
 ஸ்ரீரத்தையம் மாதலிந் துந் தையம் கொத்த விட்டாயே?

2

கத்துக்குட்டி! கத்துக்குட்டி! (அலுவலகிலிவாசலில்)
 ஞான சூனியம்! ஞான சூனியம்! இவ்விடியா அபத்தமாயி
 பாடுவது? எனக்கீ கத்திக்கொண்டு நின்று கொள் நம்தாஸர்.
 கிங்கு!

எம் கண்ணைக் கண்களை உருட்டி உருட்டி விட்டித்தயடி
 எதுவும்கூட அடியாமல் தூய நரையம் மறந்திரியையம்
 மாறிமாறி மாறிக்கொண்டு.

எம் மறந்திரியோ **“ஸ்வாமி”** ----- என அவநியமடி அநையா
 வொந் கிந்திவொக திருக்கொள்.

எம் தாஸரோ எம் கண்ணைத் திருக்கத்தையம் தம் கைகள் அவனை
 பவள
 உரையொபாதி திய வித்தத்தையம் மாறித்தவண்ணம் ஆனத்தமாயம்
 கரைபுறண்டு இடி எம் மெருமாணினி ஸ்வாத கமலங்களை சுத்தி
 ஸித்தத்தாஸரின் எஞ்சிய பாதக மலங்களை போக்கிக் கொண்டு
 டிருக்கிறார்.

கிம் இன்று காட்களை யும் ஏககாவத்திலி தரிசிக்கவேண்டும்!
 யின் அதன் கிருமயமென்றே இவ்வூர் நிரிசிக்க வந்தனர்.
 எம் செல்ல மகளே!

கேட்காமல் கேட்குகொள்

எம் பிரம (மொனபாசை அமையிநய பாஸை)

“என்ன ஆயிற்று உன் வாய்பேச்சு?”

சொல்லாமல் சொல்லுகொள் எம் குத்திநத மறந்திரி (மொனபாசை
 அமையிநய பாஸை)

“என்ன எனயாம் அறியோம் ஸ்வாமி??”
“நம்தாஸர் கதறுகொள்”!!!!

வேழி ரவா! கவநயல! வேழம் அருகில் முருகேசுவரத்தமா!
 புண்டலிவொகா! புண்டலி கௌசா! மூரணமுருகா!
 மாநயா! கேசவா! நாகவா! கோலித்தா! கோபாலா! சரிவலொக
 சரண்யா! சரணகதவத்யவா! உணியாதமேகதி எம்மமமன்னி
 பாயாக! எம்மை ரட்டி மாயாக!

அந்த அண்ணை அறிந்திருந்தும் கிலி வலே கிலி கிலி குற்றவா
 யாடும்! அந்த அண்ணை அறியாதவாறு யாடும் அவர்களை யின் தெரிந்து
 வந்தோம். எம் உரைய அவர்கள் அறியாக்கள். கோயமோ சாயமோ
 எம் வித்தகாட்டு உம்மியகிதி ஏற்பட்டதற்கோ, அதன்காரணமாக
 தீயேயிற்று தரிசனம் குந்ததற்கோ, குற்றமாக தோற்றினி தீயம்மிய

2

தோயமோ சாயமோ பிறயோ கீகவரம். தீ
பாடிய பாடலில் ஸ்வரணம் தயி, பாடலும் மாநி,
கருத்தும் மாறுபட்டதால் யாம் கிவ்வாறு நடந்து
கொண்டோம்.

“இதுளம் வித்வத்வமே”

எம்மைமணி ஸிபியாயாக என எம்மெ மூமணி மநி மர தவி
கரிப்பற்றி மணிமீயி கேட்டாரி எம் தரமர்

எம்மையன் திருடனும் புண் அறுவலி கத்த வண்ணம் எம்
தூயரை தூக்கி மாநி வோடனைத் துக்கெண்ணீடு.

வதீஸ்! வருத்தந்தி! அதுவும் எம் தூடகமே! உன் மனே
பகீடுயம் அறிந்தே எம் குத்தி நை புரந்தரி கிடைய உனக்கு கந்த
கிடம் தந்தோமம். அந்த அம்மையா னரயே தீ சந்திர கமீயடடாயி
ஆதலி தா ஆடான நொக்கத் தோடலி, ஓர் உயர்ந்த எண் ணத்தோடு
தான் சநீ தேகமீயடடாயி, அதுவும் மருகம் கிவ்வி எவ்வாம் நுமொடு
ஆடிந்து விட்டது. அவர் அன்னை கிவ்வாணியின் அம்மம், ஆதலி
நீயோ திரிவோக சூசாநியாயம் யமநி வலிவோ குதிய எம்மநி
மருகயதோ தீமம் தூரதர் அம்மம். அவர் இசையோடு கவந்த
மகீடுயயே மரம் வந்தவன், தியும் அவ்வாறு வந்தவன். கந்த
ஐன்மாலி கந்த புரந்தரி யே **“உன் ஸத்தீடு”** அவர்.

புரந்தரியே திருவாக அடைந்ததாவி அயரிடமே கிணறு தீ

உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளு வாம். கிணறுகூட கிவ்வின்னையின்
நாமமே உனக்கீழே சூட்டுகிறோம். கந்த சடிணம் குருவீ உன்

நாமம் **“புரந்தரதாஸ ராமம்”** என பெயர் சூட்டினர்

எம்மையன் அன்னைக்குத் தொங்கு ர ராவுக்கு புரந்தரதாஸர்
என் னும் நாமம் வந்தவியாயினார்!

எம் அன்னைக்கு மணிமிந் தும் உகந்த குத்திரகளை!

இதற்கின்று சிவியி கணமும் பாயனை தெய்வம்
தெய்வநி சிவியி உடிகளி ஆத்திரமடடோம். **சு லே பாபா**
யா மீ வந்தகாரியம் உலகத்திடுகு! **சு லே பாபா**
கூரண கலனத்திடுகு கிடுக்கியும்!
அதேயநிந்தர் நிந்திரே அது” கிவ் ஸத்யம், ஸத்யம், ஸத்யம்!

2

அம்மா! குறுமீயம் மெண்ணை! யாம் "அடம்மணிஆயவரர்"
தான் எப்படி என்கிறார்?

ஜீவநவனுக் தாக ஓர் நாகியத்தித எம்மீசுள் மையே சிறுஜீ
பரிசுத்து அதை **செய்வாந் த யாம் அடம்** (மாராபீயம்)
இடமணர் யோடு சிறுமீயம். வினையசம்பலட இவர்கள் சந்நிய நேரமே
சிறுதகரமமே "ணர் விட்டிந்துபோ வார்கர்" அந்நியிபி
யாம் சூனிக் கிம்பேயம் தாரணம் அவர்கர் வினா முடிந்தது எனினும்
சுந்நிய சிக்கம்மருகி ருர்கள் எனினும் ஆனந்தம். அங் குகரர்

பூரகக்குகொண்டாட்டம் எனினும்
எலிக்குத்திண்டாட்டம் எனினும் சொல்லியும்.

வினைய எடுத்த யாம் இரணியகர் எம்மீசு கொண்டாட்டம்! அவ்
வின அவர்கர் விடருவியம் மீயே உறும்மம் உபாநக அவர்கருக் கொண்டிடம்!
கிழி மீர் தகல்யம் எனினு வயினார்?
முநிநாம பஜனி தீர்த்தகி இவையகரில் முகமையாக இய்திவிட்டார்
அந்நி கொண்டிடம் (உபாநகயம்) கொடுத்தார்! வினையம் முடிந்து வினம்.

யாம் உள் கதைமையே (நிசொன்ற
கதைமையே உனக்குசந்நியமமமகயம் இவகருத்தித்தருவம் வாய்
இருவம் கவனகூடர் கோடியாக!
குறு மெண்பாயாய்!

பூரக கா மும்பர் எனினும் ஓர்
குயவர் மண்பாநி சட்டி அவையகரி செய்து விந்து ஜீவ மும்சய் செய்வக்
கடையவர் ஓர் சமயம் திவர்பாநி செய்துகொண்டி ருந்த சமயம்
ஓர் தம்மிணித்தி அவர் செய்துமயக்க மாநி ஒன்றினார் இவ குடியகரி
என்ற அவையகருக்க மாநி கொடுத்த விடரு தான் சூகாரத்திநீசாத
வெளியே மசன்து கிட்டும் பூரகயம் இறுத அகியம்.

2

அனைத்துமாரை சட்டிகளையுடம் சூரீ அருப்பிஸ் அருக்கி
 வைத்து வைக்கோல் போடடு நெருப்பு சூட்டலிடடு "விட்டல் தாமம்"
 பழையிஸ் அருபட்டுவிட்டார். தாய்முனை வந்தது குட்டிகளின் குடியது;
 அந்தமரணையக்காணும் அவநி அவநி குடியது.

சூரியலி கருந்தமரணயில் கருந்த குட்டிகளின் அவநின!!
 குட்டிகளினி அருசுரீவக் கோட்டு தாய்முனை சூரியை சுந்தி சுந்தி அவநியது!
 முடிவில் அம்முனை தாமநிள் தாமநியிள் வந்து கந்தி கந்தி
 குறையிட்டது. ஆறல் தாமநுக்கி கிம்முளையின் குறி அதுவுடம்
விட்டல்! விட்டல்! விட்டல்! என மாடி அருவது போல் கோரிநியது
 நம்முள் தாமநுக்கி ஆறல்தம் தாமநிள் பூரேடுகாண்டாட்டம்!
 துரதாமம்! சூதி ஆட்டம்! கண்தளில் அருவிடுகாட்டுதல்!!
 பூயாண்புரவிகளின் பசாருப அருப தரிமணம்!!!

ஒரே அருளாட்டம்!

அம்மா யாடி அம்மொறயும் கண்டாறந்தி க்கிணை அகவேயேற அகமதுக்கமய.

நியும் அறை அருந்தியிபாயாக!
 சூராகாவுக்கி சேதறசத்தி வந்தது. காடகிகளின்மறைநீதன
 உலகினிள்யில் முனையைத் தண்டார். அதுபுத்திடுசோகத்தொலும்பாசத்
 தாமம் அவலும்பிபயாகக்கண்டார். அம்முனை சூரியை சுந்தி சுந்தி
 வந்து அவநியது. நிலையை உணர்ந்து மகாண்டாம் முனைக் குட்டிகளின் அருளின்
 யிஸ்ஸிபாணையிலி அருப்பவை உணர்ந்தார்.

2

“ஆஆஆகாஆகா” என அவளிய வண்ணம் நேயமிடையா பார்த்து ரவீகர்மண்டரிநடுகா! அம்மடி யோ ஓர் மொரியடி வறு நட்டிது போச்சு. தாய் ஆளைத்தத்திறதே? ஆளைக் குட டுகள் என்ன ஆயிநீ நேடுகொரிய விரியே? நேயமிடையா தயா நிகி/டியா சாகரா! யாடி உன்மீது வைத்திருக்கும் பத்தி சத்யமாதலி அமிதுகூட்டுடககிள நிகரம்பாநீ நித்தகர வேண்டும். உன் கருணையில்தரணீ அமைநீபி பார்த்துடியும். அம்மடி ஓர் காரியத்தொநி செய்தரலியாடி கிசீகாரியத் தொ கினியாடி செய்யெனடி என்னிதிக் காடு செய்காநீ. எமதய் யணி கருணையில வி ஆளைக் குடகாநீ ரடகி. கீகரி படடனா. குடகாநீ ஆணையுடனீ செநீநீது கெகண்டனா. ஆதலி நம் பிநீ தர ஸரேரா தம் குவீகொழி யு(பாநிதூரி) விடரு விடலாநி ஆதலி தாவமிர வரிக்கீககா க அவர் அவர் கிளவி. அவர் மணம் ஆதலி வேண்டும் விறகு மொறுக்கி அறுத விறகு ஆதலம் சகம் செய்துணம் அம்மடி விறகு மொறுக்குவதிலும்

காய்நீது தீடே உலுநீநீது விறகுசுநீரி திள பட டும் மொறுக்குவா ரீகாநீ. மொசீ செடி கெகடி காரிலிருந்து காடிநீது விறகு கிளியடி மூடிபீப திலிசு. மூருகிடதிலி சில விறகு கிளீ ஈட்டமாத கிடநீகாஜம் அறவகிள அவர் கிளீகொழிவிலும் யா ரரா செகரித்தவைத்திருக்கிறீகிளீ என அவைகிளீத் தெருவகிலும். அம்மடி அவீகாநீ சகிபவம் ஏராநம், ஏராநம்.

கதைக்கு உரிய நாயகனிடமே கதை சொல்கிறும்போலும்?

ஆறலும் உன் **மழலைமொழி** வெகு வெகு அழகு! மறவாயிலும் (அவன் சொண்ண கதைகளை) யாடி சொண்ண கதைகளை மயநீவாம் எம்மிடமே சொல்லி சூடித்த விறகு மொறுகா!

அருந்த உன் வரசகம் :- அதுவும் கதை அந்தகையிளீ சாராம் சகிநாடி மடிமும் சதீது விளக்கிடுமும். அந்த கதை மையயும் யாடி சொல்லி வகாறலி உன் கடிக்கிறகு மடி கீககடியாறு.

2

சுகமே அதன் உண்மை கருத்து!

- 1 இறைவன் எளிமைக்கும் எளியவன்! பட்டோடோபத்திலேவா பட்ட
பட்டோ அவனை அறியவும் முடியாது; அறியவும் முடியாது!
- 2 உண்மைக்கு உண்மையானவன்! மெய்யான கற்பனைகாரி அவன்
அடங்காண் அகமீபடாண்!
- 3 உருவம் உட்காத் தித் குழியவன்! மந்திரஜப நபங்கருக்கு கட்டி
படாதவன்; அதுஅவனை மினைக்காறு; மினைக்கவும் முடியாது!
- 4 அழக்த் தீவ் (ஆழைத்தீவ்) அடங்காண். ஆழை அகத்தீவ் (ஏயர்நி உள்
நாத்தீவ்) அடங்குகுமிபாண். அங்கு அகிர்நகரவாண்!
- 5 யோகத்தீவ் (கடவுகிவ்) அடங்காண்; ஆழை தியாகத்தீவ்
(ஹகுவிவ்) அடங்குகுமிபாண்; அங்கு தாம தாமம் அமைவாண்!
- 6 நம்பிக்கையே அவன் சொடுபம். அங்குவிருத்ய டசமா வாண்! ஆழை
சந்தேககருக்கு அவன் கருகும் மருகும் ஆவாண்!
- 7 கருகையே அவன் சொடுபம்; அந்தகையமே அவன் சீவயம்/ஆழை கபடத்தீவ்
(கூழ்மியிவ்) அவன் சீவ் திரகாணி அகவது மெளிய நயகனி!
- 8 அவன் அண்டின் உடந்நம். அவன் அருநின் மெருக்கம். அறிவின்
கிறப்பு! ஆழை சொத்தய்தீவ், பாசயி வினையின் கருவகுதீவன்.
இப்படியாக தினை அம் நிறைய அவன் சொடுபத்தை உரினக்கவாம்.

5 000 பாயா.

2

சகீடு :- குருடேவா! உம்மைவிட்டு அரை சூனம் கூட எம்மால்
யிருக்கிறீர்களா? சரி எப்போது வரக்கூடும்?

குரு :- குருகுடாய் சகீடு நான் அங்கே வரக்கூடும்!

சகீடு :- உன்னை அறியாதவர்களைக் கொண்டு போய் கொடுக்க
அவர்களை அறிந்தவர்களைக் கொண்டு கொடுக்க
விட்டது "இவ்வளவு தான் விதம் குடியாகுமே" என்று

குரு :- சரி குருகுடே! மாநாடுகளில் அவன்யம் வரக்கூடும்.

சகீடு :- மேலும் போய் கொடுக்க ஆகும் உன்னை யாரிடம்
கொடுக்க வேண்டும் "இயன்றே கொடுக்கிறேன்" என்று

குரு :- மதுகுருகுடே! உன்னை அதுவும் பொறுக்க முடிய
வெளியேறவில்லை வாரங்களில் அவன்யம் வரக்கூடும்.

சகீடு :- இயன்றே! தாதுகுருகுடே! அவ்வளவு தான்! அவ்வளவு
எப்படி கொடுக்க முடியும்?

குரு :- சரி அம்மாதிரியும் கொடுக்காதே! தவறு கொடுக்காதே
சரி குருகுடே! தான் தான் வரக்கூடும் என்று

என் அன்பு குருகுடேயான சகீடுமாயும் சரியான குடியாகும்
கண்ணியமும் எப்படியும் அம்மாதிரியும் விட்டான்
யாருமே யாரும் வந்ததாறியும் குருகுடே விட்டதன்மையினால்
அன்றி தான் கொடுக்கவில்லை

என் மகிழ்ச்சி!

அன்று இன்று சிறப்புகளில்

வரக்கூடும் என கூறியும் கொடுக்காமல் "இருந்தே தான் வரக்கூடும்"
கடித்துக்கொண்டு அவருக்குக் காட்சி கொடுக்காதே. அவன்

உ

அருகரன் துடித்தரன்யினி இருவாது
சுடரகரமை ஆறன்.

அயன்டுகட்டரன் :- ஆமாம் ஸீயாமி? அய் பேறுதரன்
இந்நுதினங்கன் ஆதந்தரன்? தரங்கன்யாக்கே சரிதலியே!
தரங்கன் தியையகீகரனுட்போது "வேலியேயயிரை
மேயுட்கதை" யாகஅவ்வயா இருக்கிறது? சட்டம்
போட்டநீங்கலே சட்டத்தரன் நினி நீங்கன் எவ்வாறு
உலகநீவர்கி ரட்டகீகய் போதுநீர்கன்?
இந்நுநாடதரன்யாங்கே? இருமத்தோருவருடய் எவ்டுகே?
அருகரன் இருத அயல் தீவர்கி ரட்டகீகய் வட சமைர?
யாம் சரித்தகீகரண்டெசரன்யைவாதகய் :-
எம் அன்யசீசலியமே சகீக :- நீ போட்டகணகீக உலககீ
கணகீக, உலகணகீக, அது தீவகீகணகீக !!!

ஆறவ்?

எம் கணியம், உணகீகணகீக, உய்ர மகீகுவகீ கணகீக
அய் பேறுதரன் உண்மேய மகீகுவம், தீவகி தியையக் கணகீக,
என்டுமே அய் பேறுதம் அய் பேறுத மயன்டுகீக உணகீக மகீக
தலிய யன்டுசெசலியலாம். ஆறவி சிலகரவகீக அந்நி
மய்நீயவிட்டரன் எம் சாநீக சகீக!

அன்யாண துடிநீக! கீகதையைடுகட்டலம் நீ கவகீக
வடரகே! எல்பொங்கணகீகம் பிரேயாசிரியாககருமியதலிய
அனைத்துமே ஓனீடுற! அதுநவமே சுகமேகரன்! அதுவே
நாம நாமமேஅது"

யாமா.

உ

எம் அன்ம உயமான சூதந்தாய்!
 உன்கடைசி ஆத்யாய நுபி யிவ், ஓர் உருக்கமான
பிராந்தீசன் செய்திருக்கிறாய். அந்த,
ஐக்கே பந்திசாங்கரின்
 ஓர்சமீப வந்தை, சொல்லி இவ்வித ஐக்கேயுக்கிரமம்.
 பந்திசாங்கர் சிவ அடி சமாசும். அவர்கும்
 பந்தி அன்னை, ஆர்யாபர ன் அனுக்கியுடன், சந்தியாகம்
 உற்று, விட்டடைவிட்டு வெளியேறும் போது, அவர்
 பந்தி அன்னை ஒருவார்க்கு நக சொன்னார். அதர் வது:-
 ஏசந்தாரா! அந்த தாவம், விகி வசந்தா வ் மறையம்,
 போது, **நாண்டிடன்** அருக்கவேண்டும்.
 எண்காரியத் தை க முடித்து, விட்டு அம்மும் து எவ் கும்

ஆனந்தகுடன், நீ உந்த காரியத்தை,
சுகமாக் / சுவயமாக்
 குடிக்கவாடி என, அன்பால் ஆனையிடலாக்
 ஸ்ரீஆர்யாம்பாள் ஸ்ரீசங்கரன் தரி
 வணங்கி, சமீப கிடுத்து விடைவந்து சென்
 டுள்

ஸ்ரீஆர்யாம்பாள், தனக்கு உரணம், உருங்குவ
 தகுடனார்ந்து, **சங்கரரை / மனம் உருகி**

கண்ணீர் கரை புறண்டு ஓட, படுத்த படுக்கை யி லேயே,
மே சங்கரா / என்ருள் (மக்கள்)

மகனாக எண்ணிய வர வரில், ஓர் **நீ மலமா**
கை எண்ணி, உருக்கீ உடன் உந்திது

ஸ்ரீஆர்யாம்பாருடைய, பாசறகுக்கி கோயாலன்

ஆகம் :- கோயாலன் :- பசுக்கள் மேய்க்கும் ஓர்
 ஆயர்யாடிச் சிறுவன், (ஜீவபசுக்களாகிய,
 ஜீவரூபமாவது, பாறபசுக்களோடமினி, அன்பாக
 அரவணைத்துச் செல்லும், ஸ்ரீபரமரூபமாவாகும்)

ஸ்ரீஅன்னியின் மூவ், ஸ்ரீசங்கரனின் கரகிவ்,
 விழுந்தது போலும்? அது சமயம் அவர் ஹரித்துயானில்,
 தங்கைக்களையிவ் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்.
 ஸ்ரீஅன்னியின் மூவ் கோட்டமும், உருள உருகி

‘காரீணீர் வயகுங் கோபாலா’ என்ருர்.

கோபாலன் பிரக்தியசூழ மாறான்.
கோபாலனிடம், சங்கரர் தொன்ன வந்தகம்.

‘வெகோபாலா! இந்த விதழையே, அன்னை ஆர்யமம்மாள்
கிடல் மலர்வாயாக. அவள் என்ன சொல்கிறாளோ?

என்ன சொல்கிறாளோ? அதை அம்மடியே அன்புடன்,
ஒதுக்கிகொண்டு
பயணிவாகச் சொல்லுயாக! **‘இளையா’**
அங்கு

காரிய விளையாட்டை, அவனிடம் கொட்டவேண்டாம்.
யானும் வந்து விடுகிறேன். என யணிந்துவைக்கார்.

அடுத்த விதழையே, ஆர்யமம்மாளுடைய,
(அவள் படுத்தநிலையிலி) திருவடியின், அருகி லீவந்து
பிரக்தியசூழ மாறான் எழகம்யன் (கிருடன்)
கண்ணன். ஆர்யமம்மாளுடைய, மார்தையமங்கி
விட்டதுபோலும்? அதனும், ஓர் துவகுளி அந்த

அறைகு குதும், பறவியதை உணர்ந்தார் அந்த அன்னை
அன்னை! - வந்திருப்பது யார்?

கண்ணன்: - அம்மா! கிடைச்சி துலுவனா, கோபாலன்
வந்திருக்கிறேன். அம்மா! ஆனையிருவகர்,
காத்திருக்கிறேன். மூலாள் சங்கரர் அடியும்
வந்தோம். அவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார்!
கீக்கிரம், அவரும் வந்து விடுவார்.

அன்னை:- சங்கரன் அனுப்பினானா?
 என்னுடைய குடும்பத்தை யாருடைய கையால்
 வந்திருக்கிறாயா? சரியாகப் பார்த்து
 முடியவில்லையா! கொஞ்சம் என்னு
 டைய அருகில் வா! உன்னை குடும்ப
 பார்த்து, **அவன் காலை**

எனக்கு நன்றி கொள் கிறேன்!
 கண்ணன் :- (அந்த அன்னையின், திருவடிகளை குடவி,
 திருவடிக்கு அணிகளை, தன் சென்னி குடிக்
 கொண்டு, உணங்கிய குடியில் அவன்
 முகத்தை நோக்கி, நின்று கொண்டு, அவர்களுக்கு
 கறங்கியும், சும் அபயகரத்தொல், அரு
 துவாகம் பற்றிக் கொண்டு அம்மா! திரை
 உன் அருகே நின்று நின்றும் எம்மைக் கண்
 னுள்ள கிரண்பரமாக (என கட்டுகிறார்)
 அன்னை:- (அவன் அருளால், பார்த்தையும், புதிய சத்தியம்
 பெற்றுள்) கட்டி விடவேண்டி அம்மந்தான்
 அடே கோயாவா! அருகில் வா என்று
 எம்மிய அருகில் வந்து நின்றான்) அவன் வக
 கிட்டுத் தடவி யார்த்து, அடியாள் கரப்போம்
 என் **காங்கணம்** கிதப்புககககக

தலையிற் தரந்து கொண்டு கொண்டு என அபயம்
 அருகம் **ஒன்றையியல்பில்**
 னிய"கண்டு கண்ணிர் பெருக்கி

மாளியில் அமைந்தாலும், **வீண**

மாணியை ஏதாடல், அதை
கன்காரில் பூந்நிக் கொண்டாள்.

அவள் கரத்தாள், நகையல் உள் **கூண்கூயில்**

↑ நமக் கிருகமக்களையும் காங்கி, உம் சிவசில் குட்டிக்
கொண்டாள். அவள் **கொவ்வைவசீ**

செய்வாயை ஏதாடல், உத்தமக் கொடுக்

அடேகோயாவா! இந்த குட்டிலின் மேலே ஏறுவீர்கள்.

அவனும் அந்த ஆணையின்படி, குட்டிலின்மேல் நின்றுக்
அவள் அவனுடைய **வெற்றமுமரை**

கிருவடியில், கொடுக்கச் சுவந்தையை, குடலிக்

கொண்டே, கோடுவத்திலும், பிருத்தாரணியத்திலும்,
ஒவிக், **நாத்தூன சுவநிதைக்**

அவ்வவா கிது என், அவன் பாடுத்கை வருடி,
குடலிக் கொடுக்காள். அந்த கிருவடியின் அந்தருளும்,

யொன்நி டாண், **துணி** கிருக்கக்கண்டு அதை

அப்படியேதன் கிருகாங்களாயும், குடலி உம் சிவசில்
ஆனந்தமடக, உந்துக் கொண்டாள்.

அன்னை:- ஏண்டா கொழுந்தே!
கோயலா! நன்கு இருக்கியா? என்
சங்கரன் எங்கே போனான்? கூப்பிட்ட
உன் வடுவோட என்ருனே? இன்ன
ஒரு காணலியே என உருகினார்!

கண்ணன் :- அம்மா! எல்லாமே நல்லமே நடைவாழ்கிறது.
என்று சொல்லும் போதே, சங்கரன் அங்கே வந்துவிட்டார்.

சங்கரன் :- அம்மா! உன் கோயலின், கண்டு கொண்டா
இன்ன ஒரு வேறு ஏதேனும் தேவையா? யா?

அன்னை :- போதுமா சங்கரன்! எம் **“ஜயன்”**

கண்டு கொண்டோம்! எம் **“அப்பன்”** கண்ண
விடையே! அவனையும் கண்டு கொண்டால் **யாம்**

வந்தகாரியமும்! குடிவு வயதும்!

வேறு சிதைகளோ, கேள் வியோ தேவையிலிடு!

இவ்வாற்தகையக் கேட்டதும், நம் சங்கரன்,

“ஜபகாரியான, குழந்தை”

சிவ மெருமான் ஆறார்! ஏத காவுக்கில், தேவகிடக்கில்

“பீழாறாரியையும் பீழாறாரியும்!”

உ

தரிசனம் செய்யும், பாக்கியம் பெற்றுள்,
எம் ஸ்ரீ ஆர்யாம் மாள்.

சங்கரர்: - அம்மா! இன்ன அம் ஓடு
ஊம் தேயையா?

அண்ண: - **போதுமீ ஜயனே**

போதுமீ எம்மம் உம் **புத்திரிஸ்**

(புத்திரியில்) சேர்த்துக் கொள் வரயாக, எனம்
பிரார்த்தித்தோள். (அது அடியை பெற்றது)

ஓளம் அண்ணையே!

குறைப்போலீ

உன்னுடைய ஸ்திரிய ஸங்கல்பம்;

யிறவா நிலையாகிய **ஜீவன் முகூர்!**

யும், உனக்கு வித்தியப் புத்திர என், ஆகி கூறி
வர்த்தித்திடுமே! உண்மை உணர்வில் இன்றுக
உன்னுடைய **ஸ்ரீபுத்திரிசூர்!** அடங்கிய

நிலையில், ஸ்ரீபுத்திரிய அயன்! அயனே நாம! நாமம்
அது! அதுவே நாம்! என உணர் உணர்

வால் முடித்துக் கொள் வரயாக! உனக்கு அடியும்!
ரலிவாம் இன்றே! அதுநவமே! **க** **புரா.**
அதுயரமே! அதுநவே! கருவத்தியம்! ஸ்திரியம்! ஸ்திரியம்!

2

அண்பில் தயகும் எம் தெலியமே!
 சீராளர் கதையை உள் உணர்வோம் உணர்ந்ததொத்த
 தெரிவறது. அறையினர் கீ கரி சாமிபிடே துறையென அயச்
 சாரமாகவும், அஞ்சாரமாகவும், அபவாநமாகவும் அனேகர்
 உணர்ந்து அறையேறக் கெய்திவீடு

அறவீடு சீர் உணர்வை!

எனக்குதப்புகிறது

உலகின் திவியில் மரக் கரியே மை உணவு, மாசியம் அசையம்
 அதே உலக தெய்வ இருபடியாகவும் தெய்வத்தின் உடனடியாகவும்
 கருதியல் "மரம் செடி கொடி" வகைகளை சீர் "உயிர் தினமே"
 அந்நிவியில் அம்மரக் காய்கறிகளும் உயிர்நினைத் துலகுந்துயிரித்து
 எடுத்த உணர்வுமே போது அதுமீயடி சைவமாகும்? அகமே அவை
 கள் தெய்வ நிவியில், அதாவது தியநீதை வடிவில் நோக்கினும்
 போது அவை "அசையமே!"

இறையனும் சீர் பெண்ணையோ, ஆலையோ, வாலிய வயோ

திரு படுவதெனா தீயனின் மாசியத்தே கேட்கவில்லை!
 "இந்துவயது" பின்மீய்ப்புவம்

அறவீடு!

(தள்ளம், கங்குத வந்து அறியாத சுந்த தெய்வ வடிவையே)
 அத இறை அர்மீயணத்திற் கு உரியதையே கேட்கினான்.
 இதுமீயடி அசையமாகும்? இதுமீயடி பரிசுதும்? இதுமீயடி
 கொடு ஆதும்? ஒருகாலம் அகாது! இத்தமாயாமணமானது
 சாலதநீகாதயே அதாவது அந்தமணநகு குண நோவாய்களிலிருந்து
 (நாள், எண்ணல், எண்ணு) லையது என்ற கோமீயிடியிலிருந்து
 யிந்த தெடுத்த அழிமீயத்திற் காதயே எம் இறையன் திருணியின்
 சொப்பமாக இருந்த கொண்டு "சைவ" உணவை கேட்கருண்.
 "என் ஆணர் சொடுமீயத்தே கேட்கினான் என்ருல் அறவீடு என்ருல் சீவம்"
 பெண் என்ருல் அது சீவம் சந்தி என்ருல் அசையம் சுவம் என்ருல்
 "சுவம் சுவமாக இருந்தல்" அகமே ஆன்மாவனே தே தெடுக்காள்.

2

அங்கவே ஆண் பாலனாகவும், உடல் உலக விவரம் தெரியாத
வனாகவும், துன்பம் (அறவளை) உணர்ந்த பாலகனாகவும் அங்கவே
குடும்பம் பெயர்த்து சைவ உணவாகவும் ஏற்கிறார்.

தெய்வீகத்தோடு சூரேந்தியவர்களுக்கு இது பொருந்தும்!
கலியுகத்தோடு பிணைந்தவர்களுக்கு இது பொருந்தாது!

5 00 பாபா.

2

எம் அம்மச் சொல்வங்களோ!

அம்மக்கும் தருணக்கும் என்னைக்கும் இளையாக ஓர் குடிகைகதை சொல்லுகிறோம். அக்கையை கடுஞ் சூரன் கெட்டு அந்த கதாபாத்திரமாகவே ஆன நிலங்குடவங்களுக்கு ஆசிவதங்களுக்கும்!

“சிவச்சகரவர்த்தி” கதை!!

X—X—X—X—X

ஓர் நாட்டை “சிவி” என்னும் அரசன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் சுதீயத்தினியடியும் தர்மத்தினியடியும் நீதிமுறை தவறாமல் ஆண்டு வந்தான். அவன் காலத்தில் பஞ்சம் ஏற்படாதே இடையரது. பாரபட்சம் இல்லாமல் நினைவாபரிமாறித்து வந்தான். மக்களும் எந்த குறையுமின்றி வாழ்ந்து வந்தனர். அதே போல் பறவை இனங்களும், மிருகங்களும், காட்பேதம் இல்லாமல் வாழ்ந்து வந்தன. அவர்களை சோழியத்து போல் ஓர் காரியம் நடந்தது. எம்மடியெனினும், ஓர்நாள்?

ஓர் பருந்து ஓர் புறவைகருத்து வந்தது! அது சமயம் சிவிதன்மடியில் திறந்த வெளியில் கிளந் தென்றில் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அப்புற பருந்து வட்டி இருந்த தயி, மண்ணின் மடியில் வந்த விழுந்து, அடைக்கலம் படுத்தது. அதாவது?

புற :- ஸ்ரீயிசயோ! அரசே! தயாரிதே! உமது அடைக்கலம்! ஞகணகீ கரம்பரணம்.

சிவி :- அடைக்கலம் தந்தேன்”/ பயத்தை விடு; கவகீ கத்தை விடு; இனி எனக்கு எந்த குறையும் உராமல் யாவும் உன்னை காத்துக் கொள்கிறோம். உன் பயத்தின் காரணம் என்ன?

2
 புற: - ஸ்ரீமதி! அதோயாருவீதர், அந்த
 யருந்துஎன்னை சாம்பிட என்னைத்துந்தி
 வருகிறதும் என்னை அதுவிடத்தால் அவள்
 யம் சாம்பிட உலகம். அந்தவே அம்யருந்
 துண்டிடியிவிருந்துஎன்னை கீதாய்மந்றுவி
 தர்என கூடிக் கொண்டு உம்மலோடு
 ஓர்யருந்துயறந்து வந்து அம்மலாயின்
 நாகவிடி அவநில அமர்ந்து கொண்டு!

யருந்து: - ஓ அருசே! அதுஎன் உணவு, நான்சூனங்களை
 எனக்குஎந்த ஆகாரமும் இடைக்கவில்லை. இன்றுநான்
 தெய்வாதீனமாக அறைவன் அய்யணைவை (யருவை)
 காட்டினார். அதுயிடிக்க வேகமாகவருவதற்கு
 அதுஅங்குவந்து உமதுமலாயில் வந்து அமர்ந்துவிட்ட
 டது. எனக்குயிடிக்க அதிகம் அந்தவே, என்உணவை
 எண்ணிடம் உலக உலகங்கள்.
 எம் அன்மக தண்டணிகளே!

நம் அருசும்

யருவையும் நோக்கினார். அம்யருந்தையும் நோக்கினார்;
 அவைதளின்தர்மங்கள்யும் உணர்ந்து நோக்கினார்.

யருவை இனங்களை, யருக இனங்களை, யின்இனங்
 தளோ **ஒன்றுக்குஒன்று ஆகாரம்!!!**
 "இது உத்தியயட்டலிதி" ஆறல் நமம் அறிவு சொகுபமான
மனித இனம் ஓர்மனிதனிடம் யிருக்கலோ,
 யருவையோ, யின் இனமோ அவர் **சுருவடியில் சரணிடடை**
நீதுலிட்டால் அருந் **அபயம்** கொடுக்கவேண்டியது
 மனிதனுடைய கடமை. **கந்தியியில் ஓர்மனிதன் தன்**
 தருளையால் தெய்வமாகிறார். **கருளையும் தெய்வமும் ஒன்று**
 கிடைக்கருளையின் தன்மையை கருவ பைத்தியத்தின் பயணசரி
 தெய்வில் கருணைமீட்டுதாய்மத்திலும் (பைத்தியம், சர்யம், தயன், என்)

2

அவைகளைப் படித்து கருணையின் குளிமையை
உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். நீதருளையே வடி
வாக இருந்தால் கருணையே வடிவான தெய்வ
அம்மை நீயே பெறுகியாய். அம்மையே அந்நிலை
“பெறு உணக்கு தெய்வம் உதவி தி லிடுகிறது!
இதுபிரத்யட்ச அம்மையே! இனி கமைக்கு
வருவாய் அந்த நாயுடைய நேரகீதாய்!”

அரசன் :- ஓ பருந்தே! உன் வாழ்வீழ்வுதயாய் மதீயமாக
ஏற்றுக்கொள் தீருவம் உன் கண் குன்றுக் கொணறு
உணவுகளை! கிருந்தகாலம் கிம்போது உண்டணவு
எம்மடியே கவிவயாகிருக்கிறது. அதன்மை உலகு
அவாக்நாக இருந்தால் யாவும் அடைபிடித்து
“கொண்டு உன்னிடம் போது ஆனந்தமாக
சூட்சுயாக” யாழ்த்துக் கொண்டுக்கிடுகியாய்.
“அதுவே கியந்தை (இறைவன்செயல்)” ஆறல் கின்று
உன் உணவு எம் உடலோடு உலகு இருக்கிற தெகின்று
யாவு அதுக்கு அம்மையே கொடுக்கிறால் கிருக்க
முடியுமா? நீயே சொல்?

பருந்து :- ஓ அரசே இந்த நியாயநீதிமய்கள் எங்கள் கிணங்காறல்
இல்லவே இல்லை. இவைகளை நாங்கள் அனுஷ்டிக்க
முடியாது. என்னுடைய உணவுகளை உண்ணுங்கள்!

அரசன் :- உன் கிணங்காறல் இந்த காலம் நியாயங்கள் கின்று
யென்றால் யாவு எம் தீமை தீவிடமுடியாது!
எனதாய் அடைக்கலம் என்மையிடம் வந்து விட்டால் எம்
பிராணிக் கொடுக்காது அததகாய்நிலை தீகுமாய்!

பருந்து :- ஓ அரசே! உன் தீமைதீவிட முடியாது என்றால் என் பது
எண்ணுவது? நீ எந்த உணவு அருந்த நடாதகொடுக்காலாய்
நான் ஏற்க மாட்டேன். மேலும் உணவு உணவு சாய்விடும்
பதக்கம் இல்லை. எம்மக்குமாய் உணவுதான் உய்வு. அந்ந
புறாவ உணக்கு தர இஷ்டம் கி லி யாது. எனக்கு அதன்
என்
எடைக்குமாய் எம்மடியாவது கொடுக்காதாய். காலதாமதம்

உ

செய்தால் என்மகிமை எண்கீடு குறிங்கொடியாது!
எனக்கே உணவு கொடுக்க நீ சுணங்கிவிட்டால்
ஓர்ஜீவனை மடிகணிபோடடபரவத் திந்த நீ
ஆளாக வேண்டியும் உணக்கோ உயு உணவைத்
தேட ஆட்கிள அதைக்கே வேண்டும் அவர்கிள உணவு
கொண்டு உறச் செய்தியவேண்டும் அதுவரை என்மகி
தர என் மடிகணி உணவு உண்கடி உண்கடுக்க
வேறு உணவை தேடுவாரென்றீ?

அரசன் :- ஓய்நீடுதே ! உன்னை உணவுக் கொடுக்க வைக்க
மடிகடொய் உணக்குமாமம்சம் தரண வேண்டும்?
உன் உணவுக்கு எவ்வளவு மடிகம் வேண்டும்?

பருந்து :- நான் ஸ்ரீஸ்ரீமம் பேரரசைக்கிரணல் வுஎன்கீடுதேன்
உன்மடியில் துள்ளி வருவீன் மடிகம் அளவு போதுய்
அதை எவ்வளவுகெய எவ்வளவு கொடுக்கம் போடுகிறீ?
உன்மாமம்சம் துறகொடுக்கம் போடுகிறாய்? ஓஓ ஓஓ
தர்மம் அண்ணியவரன் அடியே செய்தகாலம் செய்தாய்)
"மணிதமாமம்சம் அகிதருகி உள்ளு"

அரசன் :- துரித்துக்கொண்டு ஓய்நீடுதே தக்க தருணத்திலி
எவ்வளவுகெய போல் அருந்துகொண்டு என்னை செய்திய
கேண்டு மொ அதை உணக்கிவிட்டாய் நீருவம் மய்யவடி
சுதம் மய்யவடி! இகோ என் தாடைக் கறியை" அதுத்து
இம்மருவீன் எடைக்கு எடை தருகிறேன் சம்மகம்சம் தரண?

பருந்து :- ஓ பேஷ்! பேஷ்! அடியேய கொடு என்ருது பருந்து!
என் கண்ணுக்கீதம் கண்ணு கண்ணிகளா!

தன்னித்தானை கொடுப்பதில் எத்தனை ஆணந்தம் இருக்கிறது
தெரியுமா? இதைத்தான் எம் வள்ளலுயன் சொன்னான்

"அன்பிவாரி எவ்வாள் தமக்கீடுரியார்"

அன்புடையார் எவ்வாள் உரியார் பிறருக்கு! என்ருள்
அதாவது அன்புடையவர்கள் தம் எவ்வாள்மய்யம் கொடுக்க தயங்க
மடிகடொர்கள் என்மது மொருள் ஓர் சமயம்

2

கொண்டே, வேளையூர் உபகாரத்தீர்த்தகாத இந்த
புஷ்பம் குறையிப்பகுதிறகுறையுள் யாழ் பங்கிய
சாலியே எண்ணீர்.

இந்திரன் கோட்டான் எப்படி உங்கள் இதுகொ
ழைப்பெடுக்கமுடியும் என்கொடக? அது
முன்றுமே சிரமம் இவ்வீடுகொய்ந்திரர்!

யாழ் சந்நிய குறிந்து அடர்ந்துகொளிர் குருணம் தீர்த்தினைமற
மாணநின்றுகொண்டு எம் குறுகுண் டெவ் உள் உவதுகொவர
யித்தித்துக்கொண்டு உண் உவது கையாள் எம்யிடரியில் உள்
கொண்டநடையில் சீர் தடகு தடடிவிடு. குறுகெழுமயின்பு
யருது உள் கையிடிக்கும் அளவுக்கு வெளிவந்து வருவம்
உடனே அமைப்பறி' உருவி இதுகொய்ந்திரர்

“அந்தகுறுகெழுமயி உள் உள் உள்”

என அறந்தீர்த்தகாத கொண்டு அக் குறுகுண் குறிவரீம்
இந்திரனுமே பீடுகொய்ந்திர ஆணையின்படி அவர் சொல்லியவிதமாக
அடக்கமாக அக்கொரியத்தெய்தொண்டி. அம் குறுகெழுமயி
வந்திரயதமாகி விருத்திரகாரி அழித்தார் இவ்விரள்!

எம்அன்மக்குடிந்தை ஸதீசுத் ஆனந்த சொயுத் துளி,

அன்மெல் தயமுமே மழி கடை!
இந்த தீவியன் அன்மம், உள்நீதி கருணையுமே, இந்தையி
தையயும், பார்வையிற்சாந் தியும், அனுபவத்தில் ஆனந்தம்
கொண்டு **சேனயமில்** உங்கள் கரைத்து, புதி ராம்' வி
தித்திது ஸ்வயநானுபவம் பெறுகின்ற ளாத இனி கதையை
கருந்தான் கோட்டு அது தீயென ஆகிநீர் ளாக?

அந்தசியியும் தம் வாக்குப்படியும் பருவியிதுள்ள
கருணையினமும் தம்மையே தியாகம் செய்தார்கள். அநாவது
துவாக் கோடி (தராசை) அங்கேயே நூட்டினர்.

2
ஒருதட்டில் புருவை வைத்தான்!
மறு தட்டில் தன் தொடை மாஃசத்தை
அறுத்த வைத்தான்!!
 எம் குதந்தைகளே!

அவ்வரசன் தன் கிரு
 தொடைகளின் மாஃசங்களை பவமுறை அறுத்து
 வைத்து மீட்டான்! புருவின் தட்டு உயரவில்லை. துனி அறுத்து
 பதநீடு மாஃசம் கில்லெயன உணர்ந்தான் சிபி.
 கடைசியாக சிபிசொன்ன வாசகம்:-

ஏ பருந்தே! எம்மை ஆசூமையாக அசும்பாயாக!
இந்த புருவை விட்டு விடுவாயாக;

“அது எம் அடைக்கவம்”!!!

என சொல்லித் தொண்டை தாடி ஏறி தராசின் தட்டில் அமர்ந்து
கொண்டான்!! இதயே தியாகத்தின் சின்னம்!

இதயே சர்வசங்க யரித்தியாகம்!!

இதயே தன்னுயிர் போல் மன்னுயிரைக் காப்பதாகும்!!!

அடுத்த வினாடி!

புருவையுட்கா ஓணம், பருந்தையுட்கா ஓணம்!
அவிக!

இந்திரனுட்கீரியதேனுட்கீரிய நவநீலிகளாக
காட்சி அளித்தார்தன்!

குடும்பிகருக்கு உரிய பதமொழி = துணக்குப் போக தானம் செய்!
 சாதனையாளர் கருக்கம் உரிய பதமொழி = “துணக்குப் போக தமக்கு”!
 துறவிகருக்கம் உரிய பதமொழி = “துணக்குப் போக தமக்கு”!
 என்கொருக்கி பதக யேனம்! சூனிக நண்டால், சூதநீதை ந்ருஷ!

இருப்பதை
அதாவது, தொகுக்கப் புகுதிக், தொண்டலில்,
தொடுக்கம் ஒன் கரம் நிறும். அதைவிடிக்
மாதிரியாகக் கிடுகும்.

இறைத்த கிணறு உளறும்!

அதை உறுத்த கிணறு நாறும்!

தொகுப்பதில் உள்ள ஆனந்தம் எடுப்பதில் இவ்வே இல்லை!
எம் செல்வங்கள் அனைத்தும் இப்படிப்பட்ட பரோமகார
செயலில் உலவவர்கள்" என யாம் அறிவோம்.

கலை பாபா.

2

ர்வ புண்ணியம் சிறிது ஈவு உள் ள
 ஓர் பாமரன் ஓர் கிராமத்தில் நுழைந்தான். அவன்
 ஓர் பெரிய கேடி (வெரியூற்றவாள்) தொழிலை, தொலை,
 காயு செய்து எய்க்கும் மிடிபடாமல் (அவன் தலை
 காலம்) சுதந்திரமாக சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருந்தான். அந்த கிராம
 த்தில் ஓர் லீடடை குறிவைத்தான். அவ் லீடடை ஓடி ஓர் "மாந்தோயி"
 மாண்புநீர் கொடுத்துகொடுத்த தொழிலைக் கொண்டிருந்தான். அவன்
 இந்த மாண்புநீர் யும், பழகரவீகர யும் பார்க்கும் மாந்திரத்திலி
 "அம்மாண்புநீர் மேல் ஆசை கொண்டான்"

ஆனால் அந்த மாந்தோயி மின் நாண்டுபுறம் "மூர் வேலிகள்" அடர்த்தி
 யாகவே பிடிபட்டிருந்தான். தாண்டிப் போக முடியாது. தாண்டி முடியாத
 அளவுக்கு அதை மீட்ட வேண்டுமாய் அம் மூர் வேலிக் கிருந்தது. வாசலில்
 யார்க்கான அதை தாண்டி குத்திய போய் விடவாம் என எண்ணி கேட்காத
 தாளில் மாந்தோயிக்குள் குத்திய விடலாள். உள் ளோ பாமரவீகர
 அடர்த்தியாகக் குத்தால் ஓரே தருடாகவே இருந்தது. வெளியில் மிக
 யாரும்கவனிக்க முடியவில்லை. இத்தருடன் ஓர் மரத்தின் கீழே நின்று
 வெளியில் எவரோ கேட்குடைய திறக்கம் சமீதம் கேட்டது.

தெய்வரீனமாக அந்தோட்டிக் காரன் சில வேலியாட
 தருள் அங்கு வந்து சூட்டி திறந்தான். வேலியாடகர் வெளியே
 ரதோ பேசிக் கொண்டு இருக்க தோட்டிக் காரன் மட்டும் ஓர் தடியுடன்
 உள் ளோ வந்து கொண்டிருந்தான். நிலைமையை உணர்ந்த காரன் அத்
 திருடன். வெளியேயும் ஓடித்தய்ய முடியாது, அங்கு வேலியாடகர்
 ஆளுக் கொடுத்த யுடன் நின்று உன் ளுள். உள் ளோ யோ தோயி மின்
 எஜமானி ஓர் தடியுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறான். அந்த திருடனும்
 பதட்டத்துடன் கீழே குதித்தான். ஆனால் அவன் குதித்த கிடம் ஓர் குழியை
 குழிசெய்யும். அங்கு அரும்குச்சாய்பலி ஓர் ஓரமாக குதித்து கிடந்தான்.
 இவனே தோட்டிசெய்யுடன் பறட்டைத் தவிரைய உடையவனாக இருந்தான்.
 அவன் பூர்வ புண்ணியம் கிவன்க்கு அம்போது கை கொடுத்தது.

சாமி யார்? வேலும் போடும் கொள்ள அவன் மாண்பு
 தாண்டியது போலும்?

2

உடனே அக் குயிலையில்திடந்த சாமியை அள்ளி உடலவங்கும் படடை அடித்தாள்; தன் நெற்றியிலும் அடிகாடு படடை சாத்தினாள். நெய் வாழ்நாமாக இடையில்தீர் அடிகாடுகடைந்த பெரிய வேடடியைத் தீயில்தீர் காவித்தூண்டுமே அணிந்திருந்தாள். அவ்வேடடியை அடிகாடுவநிறம் மாறித் தெரிந்தது போலும்? உடனே அடிகாடு கட்டியிருந்த வேடடியை அடித்து அம்மா மரத்தடியில் ஆசனமாக போட்டாள். தீயில்தீர் கட்டியிருந்த காவித் தூண்டை இடையில்தீர் காவித் தூண்டாள். அந்த ஆசனத்தில்தீர் அமர்ந்தபடி கண்கள் மூடிக்கொண்டு

ஹரஹர சிவ சிவ, ஹரஹர சிவ சிவ, ஹரஹர சிவ சிவ;
என உரைத்துக் கொண்டு நடித்தாள் திருடன்.

தோட்டத்தினுள் வந்த தோட்டக்காரன் ஏதே சமீபம் தேடிக் அத்தினையில்தீர் வந்தாள். தீர் சாமியார் மாமரத்தடியில்தீர் தியானத்தில் இருப்பதை கண்டான். அந்த தோட்டக்காரன் உடலவநிலாம்பயிர்க் கூச்சிசெறித்தது. உடனே அடியற்றமரம் போல அது "திருட்டுச்சாமியார்" மாதங்கனில் விழுந்தாள் அத்தோட்டக்காரன்.

ஹே சாமி! ஹே சாமி! என்னுடைய குயிலை உன் செய்த புண்ணியம் இவ்வுருவில்தீர் வந்ததே! யாங்கெய்த புண்ணியம் இவ்வுருவில்தீர் வந்ததே! நான் மெய்க் பாக்கியவான்! கடவுளே! கடவுளே! உன்னை எம்படி அகத்தயது, எம்படி உபசரிப்பது, என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை? என் கருவம் இடையில்தீர் கையம் இடையில்தீர் கையம்! குவ விரைக்கே! நான் செய்தேயே யெறு யார் மெய்யுள்? என் இன்னும் பலவடிவமாக அலம்பிக் கொண்டு இருக்கையில் எவாடியில்தீர் மீண்டும் கொண்டு வந்த வேல்க்காரர்களும் என்னமோ ஏதோன் மதறி அடித்துக் கொண்டு வந்தேன். நினைமைய உணர்ந்து, அங்கும் அவன் காவுடையில்தீர் விழுந்து வணங்கி, கிச்செய்தி கொட்டுத் தீயை அவிநூர்ம கீகன் அனைருக்கும் எட்டி அகியும் செரிந்து கிவனுக்கு.

மாமரச்சாமியார்!!!

எனமட்டம் கட்டி மிட்டான். மிணர் கிந்த திருட்டு சாமியா குக்கு
தீரே ராஜ உபசாரம் தான்! மாமரத்தினுள் தான்! மண்ணீர் அவிநூர்ம தான்!

அழியாமை யின் மாந்தீரர் செய்வதை கேட்கவா உயன்
 னும்? உறரே ஓரே திருவிதாநீடுநாவம். தானீ! ஓரே
 ஆம்மாடமொன ஆனந்தந்தானீ.

எஃ செலிவகீ கண்ணிகளோ!

இனிதான் கருத்து
 இருக்கிறதெவனமுன் கேட்குணர்ந்து அறுபயிப்பிந்தனாகு

அதீதிருடர்சநீறு ஆய்ந்து அதீதித்தானீ!

1. நம் திருட்டைமறைக்கத்தானீ சாடியாரீ வேறும் போட்டோம்!
2. ஓர்மீது திவியும் சாடியாரீ வேறும் போட்டதந்தே அதீதினை
 உபசாரம் என்குவி?
3. நம்மயாநீநாரீ எரிவாமீ கிம்படியே சாடியாரீ ராக இருந்துவிட
 டாலி நம் திவியனை ஆகும்?
4. நாமகழீடபிபட்டு திருடிதலும் அதீதினை மொருநீ நம கீரு விடைக்காதே?
5. அழியும் மொருருக்காத அழியா திவியை உடைய பகீரீ வேறும்
 போட்டோம்!
6. அழியா திவியை உடைய பகீரீ நம்மை பநீ நிக் கெண்டா மீ அழியும்
 மொருநீ அனீதலும் சாம்பவாதி, அழியா பகீரீதை மொறவாமே.
7. அனு அளவுபகீரீ கே அதீதினை மஹிமை என்குவி; அளவற்றபகீரீ
 கீரு அதீதினை மஹிமை இருக்கும் என எண்ணினான்.
"அவன் உணர்மையினீ ஸ்வாமி என ஆதிவிட்டானீ!"
"சாடியாரீ என்னும் கேரீ மினைய துறந்தானீ; ஸ்வாமி என ஆதிவிட்டானீ"

எஃ நானக் கருவியுக்களோ!

பகீரீ என்பது ஓர் அகீகனியாகும்
 அது அனுயிற்றாமாணம் உணர்விய பநீ நிறுதும். அனீத்துவினைகரியும்
 சாம்பவாக்கீவிதும். ஆகவே தீவிகரீ செகரி தும் "மநீராம நாமமே"
 உவிகரீ வினைகரீ அனீதலும் சாம்பவாக்கீ உவிகரீ அனீவறையம்

சுத்தப்பொன்ருக்கீ

விட்டது எனவிரமணமாக
 செலிதிருமும் மெயும் நம்மநீருருதேயர் மீய்பநீ வதிநிக் ஆனந்த
 மஹாரஜ் அவரீதாரினீ கருகியினீ உளிரசும் அருடபாரீ ரையயும் உவிகரீ
 அனீ வறையம் "சுத்தநானிதாராகவே" ஆகீகிவிட்டானி மிரமணமாரிகரீ
 செகரி திருமே!

அன்பின் அபூத ஸீ உருபங்களே!

ஓர் உறிய

உதாரணத்தான் அந்த கிதழை முடிக்கிறேன்!

நாமுடைய பதி குருடேயர் (மதிசுத்தித் துணந்தீ))

ஓர் மாந்தோம்புக்காரர் என வைத்துக் கொள் ருவி
தன் உங்களுக்கு (நாண) மாம்பழங்கள் களிண் மேல்

ஆசை உங்களை ஆர்வமுண்ணிய சும் கிழிந்துவிடும் பதிக்கு உருபையுமீ
அவள் ஆசியிருப் "புரீராஜம்" என்ற "நாண அட சரணம்" கிடைத்து
அந்த நாணம்பழம் பெற தகுதி உடையவர்களை காண்குக்கிறீர்கள்.
நாண சுவையுள் மாம்பழங்கள் உங்களை முன் ஓர் தரவத்தில்
நிறைய அடுக்கிறது. உங்களை தேவைக்கு எடுத்து எடுத்து சாமிபிட
குமிட்டால் அன்பு தூக்கம் (ஹரி துயிலி) தரன் மனம். அங்கு உங்களை
யாக்கு மென்று மாகிவிடுமீ.

ஆறல் நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் தெரியுமா?

1. அந்த மாம்பழங்கள் என்ன ஆகி?
2. அந்த தோட்டத்தில் எந்தவித மரங்கள் கிடுக்கிறது?
3. கிடைக்காத நெந்த மாந்தங்களில் காய்க்கும்?
4. கிடைக்காத ஆவம் மாம்பழங்கள் யார்?
5. அந்த மாந்தங்கள் எங்கிருந்து வந்தன?
6. கிடைக்காத கிழியை வரிசையாக நடையது யார்?
7. கிடைக்காத பராமநிபயது யார்?
8. அங்கு சம்பளம் எந்தவித மனம்?
9. உங்களுக்கு யேது யேல் உண்டா?
10. நீங்கள் அந்த மாம்பழம் சாமிபிடவதுண்டா? என

தேவையற்றதெல்லாம் உங்களை யாத்திரை ஆராயும் கேட்கும்
தொண்டி குந்தால்?

“நீங்கள் மாம்பழம்” சாமிபிடவது எப்போது?

“எம்போன்று அறி துயிலி” கொள்வது எப்போது?

கிடைக்காத விளக்கம் நீங்கள் தரன் மொழிவெண்கும்!
உங்களை கேள்விகளும் உங்களை வணிக
தரவ ஊர் உங்களுக்கு தெரியுமீ
முடிந்தால் உங்களை எழுதுக.

சு உய்யு யாயா.

எம் அண்டிஸ் மந்திரிகளே!

நீங்கள் அனைவரும் கதை
கேட்கும் குதந்தைகள். உங்கள் அனைவரையும்
ஸத்தியத்தின் கதை சொல்லியே "அநித்யிலில்"
தூங்கி மணியோடும் கவனமூடன் அக்கதையை கேட்டு
"கருத்தமட்கும்" எடுத்துக் கொண்டு கதையை மறந்து
விடுகிறீர்களாக. கதை உடல் உலகிற்கு! கருத்து உங்கள்
உள்ளம் மணியட்கு இறை சொடும் ஆவதற்கு!! உங்கள்
உள்ளம் மணியட்கால் நீங்கள் யாடும் ஒன்றே!!! அங்கு
எல்லாம் ஒன்றே! அது நலமே! அது சுகமே! அது யாடும்! அது நீங்களே!

ஓர் உளரில் ஓர் அரசன் நிதியோடு அரசாண்டு வந்தான்.
அவனுக்கு "இறைமக்தி சொடும் மாகவே" ஓர் மந்திரி இருந்தான்.
அரசன் ஸுகீகமிடிமும் நம்மால் தான் அரசு நடைபெறுகிற தென ஓர்
சுயல் ஆசையுடன் இருந்தான். ஆனால் மந்திரியோ அனைத்தும் இறைவன்
மொகூர் என்ருமும். அனைத்தும் இறைவன் செயலென்றுமும் "ஆதிந்த
நம் மிக் கையுமும்" "திபைராக் கியமும்" உடையவனாகவும் இருந்தான்.
ஓர்நாள் அரசன் பழம் நறுக்கி சாமியரும் நிமித்தம், கில
மதங்களை வெட்டி க்கொண்டிருந்தான். அதுசமயம் தெய்வா தீனமாக
பழம் வெட்டும் கத்தி அரசனின் சூட்டு விரல் வெட்டி துண்டாக் கி
விட்டது. சூட்டு விரல் துண்டி க்கம் பட்டவுடன் அரசன் வேதனையால்
துடித்தான், துக்கித்தான், துயண்டு மொகூர். ரத்தம் கடைடோ கடைட
கடைடி க்கொண்டிருக்கிறது.

அதுசமயம் மந்திரி தெய்வா தீனமாக அங்கு வர, இந்த
அரசன் தும் கையை க்குட்டி, விரல் துண்டி க்கம் பட்டதையும் சொல்லி
வெகுலாக துக்கித்தான். அரசனும் மந்திரி ஏதேனும் ஆயுதவான வார்த்தை
சொல்லு வான் என எதிர்பா ர்த்தான். ஆனால் மந்திரியின் வாசகமொ அரசு
னுக்கு "கோய வெநியை" உண்டாக் கிவிட்டது. காரணம் மந்திரி கொண்டு
வாசகமொ வது - எல்லாம் இறைவன் செயலே! அதுவும் நன்மைக்கே என்ருன்
நம்மந்திரி.

அரசன் ஆத்திரத்திலி அறிவை இழந்தான்.
அதற்கு ஆதிக்க வயலி அவன் தல்க்கேருவிட்டது.
நான் வேதனையால் துடிக்கிறேன், ஆறல் மந்திரியோ
பூர் ஆவதவான வார்த்தை சொல்லாமல் எல்லாம்
நன்மைக்கே என வேதாந்தம் பேசு கிறேனெ என
கொடுத்த தெய்வ யார் அங்கே? என்ருள்.

இருகாலவர்கள் வந்து அரசனைப் பணிந்து நின்றார்கள்.
(தம்மந்திரி என்று அப்பாராமல்) இக்கயவனை சிறையில் அடையுந்
தான் என ஆத்திரத்தில் ஆணையிட்டான் அரசன்.
அரசனின் ஆணையின்படி மந்திரி "இதுவும் நன்மைக்கே" என்ற
பணிந்த நிலையில் சொல்லிக் கொண்டே சிறை சென்றான்.
அவர் அரசனை வைத்தியர்கள் வந்தார்கள். பிரல்லோனகுபேனது
தான், அரசன் கைகளில் மருந்து இடிகுடினார். தெய்வாசினர்
அரசன் கைகளை நன்றாக ஆறிவிட்டது.

பூமம் அன்புச் செலவங்களை!

அரசனின் கை குண
மான அவர் பூர்நாள் வேலகைக்குப் புறம்பட்டான். பூர்மத்து பேர்
அரசனுடன் வேலகைக்குச் சென்றார். பகல் முழுவதும் வனத்தில்
அவருக்கு விடிகுடி யானதும் அனைவரும் அரசனை இருப்பினர்.
அரசன் ஏதோ பூர் மிருகத்தை சூரத்திழ் சென்றவன் பாறை குயறி
விட்டான் போலும்? செய்கர்கள் அரசனை தேடி அகிந்தனர்.
அரசனைக் காணவில்லை என்றதும், அனைவரும் அரசன் அரசனை
சென்ற விட்டான் என எண்ணித் தொண்டு அரசனை வந்து விட்டனர்.
ஆறல்?

அரசன் பாறை தெரியவில்லை காலடி அகிந்து திரிந்து இரவாகி
விட்டதால் குதிரையை பூர் மரத்தடியில் கட்டிப் போட்டு விட்டு
தான்மடும் பூர் மரத்தின் விதேநி இரவு மொகுதை பயத்துடன்
கவித்தான். பொழுது மலர்ந்தது, அரசனும் மரத்தை விட்டி நங்கி
குதிரையில் ஏறி அரசனை திருமடிக் கொண்டிருந்தார். வரும் வயி
யில் அக்கான கத்தில் சில மலி இரவியினர் இவ்வரசனைக் கண்டனர்.

2

உடனே அம்மல ஜாதியினர் இந்த அரசனைப் பிடித்து கிண்துக் கொண்டு தங்களுடைய கால டிரசன் முன் இந்நாட்டரசனை நிறுத்தினர். அக்கால டிரசன் மாதம் ஓர் குறை யொளர்ணயி அன்று தம் வனதேவதைக்கு ஓர் நரபலிகொடுப்பதை வயக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்போலும்? அந்த யொளர்ணயி நாளை மறுநாள் உருவதாக அறிந்த அக்கால டிரசன் இந்த நாட்டரசனை பலிகொடுத்து விடவாய் எனச் சொல்லித் தம் காலிலி வைத்துக் கொண்டார். அவன் எண்ணியபடியே அந்த யொளர்ணயி அன்று இந்த நாட்டரசனை குளிக்கச் செய்து புத்தாடை உடுத்திக் குந்திலி மாலியிடகு ஓர் பலியிடத்தின் முன் நிறுத்தி கோரமான மந்திரங்களை சொல்லி, பூசுவன் அரசனின் தலையை பலியிடத்திலி அழுத்தியிடிக்க, பூசாரி கொடுவாரி பூங்கிணை தெய்வாதீனமாக அம்மூசாரியின் பாரிவை அந்த நாட்டரசனின் கையிலி விழுத்தது.

ஆகா! ஆகா! யெனும் தவறு நடக்க இருந்ததேனா அவரிய வண்ணம் அரசனை நோக்கி.

பிறயோ! அவன் ஓர் "அங்கவநினன்"! ஆகவே இந்த அங்க வநினன் தம் மாதா பலி ஏற்கமாட்டார் என அவநினன் அம் மூசாரி. உடனே அங்குள்ளவர்கள் அந்நாட்டரசனை யொளியில் அடிப்பலியிடனர். இந்த அரசனும் தம்மித் தோம்! பிழைத்தோம்! என ஓடோடி வந்து தம் நாட்டை அடைந்தான். நாடு வந்ததும் நேராக கிணைச்சாலிக்கு ஓடினார். தம் மந்திரியின் மாதங்களை விழ்த்து அதை கட்டியாக பற்றித் கொண்டுகோ" என கதறி அழுதான். பின் நடந்த சம்பவங்களை எல்லாம் விவரமாக சொன்னான். அம்மந்திரியும் ஆனந்தமாக சிரித்து வண்ணம் கம்படித்துக் கொண்டு:— அதாவது "எல்லாம் கிணை வன் செயலே, அது நன்மையே" என ஆனந்தமாக சொன்னார். அரசனும் மந்திரியின் கந்தி ஸத்திய வாசகத்தை தலி வணங்கி நிறுக்கி கொண்டார்.

2

ஒரம் நானகீ துனி சிகரங்களே! எம்மது கீகளே!
ஆறல் அந்த அரசனுக்கு இண்ணமும் சூர் சந்தேகம்
உண்டாயிற்று. அதாவது?

நமக்குத்தான் கைவிரல் துண்டிக்கும்பட்டது சூர்
நன்மைக்கே கிதுகிறைவன் செயலே என்பது உறுதி
ஆகி விட்டது. ஆறல் கிந்த உத்தமனான மந்திரிபுரன் கிம்படி சில
மாநவிகள் சிறையில்கிருந்து அவதியுறவேண்டாம்? என எண்ணி
தம்மந்திரியிடமே கிக்குகள் வினய குகட்டாரை.

அரசன்:- ஆமாம்! மந்திரி அவர்களே! என்விரல் துண்டிக்கும்
பட்டது தாங்கள் சொண்ண வாசகத்துக்கும் மொருந்தும்.
ஆறல் உத்தமனாயும் சூர் பக்தனாயும் உண்ண தாங்கள்
சிலமாநவிகள் சிறையில்கிருந்து காரணம் என்ன?
மந்திரி:- அதையும் "கிறைவன் செயலே. அதுவும் நன்மைக்கு"

என்றான் ஆனந்தமாக.

அரசன்:- அதானகீ கும்பு ரிய வில்லியே? சற்று எனக்கு விளங்கும்
படி சொன்னால் நல்லது.

மந்திரி:- அரசே! அன்று நீர் எம்மை கிச்சிறையில்கிரைக்கா
விட்டால் யானும் உம்முடன் வேலடைக்கு வந்திருப்போம்.
மற்றவர்கள் உங்களை யிரிந்தது போல் யாம் யிரியமரட்டு
டோம். அவஸ்யம் உங்களுடனான கான் உந்திருப்போம்.
அம்படியானல் அந்த காலம் வா கிசுநம் நம் கிருவரையம் தான்
கிருந்துச் சென்றிருப்பார்கள். அங்கு அங்க ஹிணாமான
உங்களை விட்டு உருவார்கள். ஆறல் சுக சொகுபயனை
எம்மை அவஸ்யம் பரியிட டிருப்பார்கள். ஆகவே அவஸ்
பக்தனான எம்மை காக்கும் நுமித்தம் உம் யாக் கரவேரே
எம்மை சிறையில்கிரைக்க கிறைவன் ஆனையந்தது. சூர்
அந்த ஆகையகிடவில்ல. ஆனையிட்டது எம் கிறைவனே.
அவன் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் கிச்சூர் கிச்சூர் நுமித்தமாக
வெகு வெகு வெகு கவனமுடனும் அதுகிரைத்தையுடனும் தம்
வேலைய மாயா காரியத்தால் வெகுசிறப்பாக செய்துமுடிக்க
கிருள். ஆசையம் (அந்திரிசும்) கோபம் கெண்ட நாம்தான்

இறைவன் நன்மை அப்படி சொதிக்கிறானே என்று
மனம் நொந்து போகின்றோம். இதை நன்றாக யோசிக்
குமிடத்து "ஆத்திரக் காரனுக்கும் புத்தி மட்டம்"

என நம் ஆண்டவர் சொல்லுது பொருந்தும். எந்த ஒரு
காரியத்தையும் இது இறைவன் செயல்தான் எனும்
அவை நம் நன்மைக்கே எனும் மனமாவந்து ஏற்
றுக் கொண்டு நம் மின்னியின் கிடப்பாடுகளை மறைந்து நாம்
அனைந்த மாடுவாதுவாம். அங்கு விடுவசுத்தால் வரும் துன்பமும்
துன்பமாகத் தோற்றமில் "எல்லாம் நன்மைக்கே" என முடிந்து விடும்.

என சந்திரன் மந்திரி எடுத்ததைத் தான்.
எம் ஆத்மான் தந்த சின்ன ஆனந்தாஸ்ரம் குடிநீர்தகளை /
யினுடைய மனமய கற்பனை மலிபெடாடியங்கள். ஒருவர் ஒருவ
ருக்கும் பகைவனும் கில்லி நண்பனும் கில்லி. அனைவரும் இறைவன்
குடிநீர்தகளை. அங்கு ஏற்ற தாழ்வு என்ற வித்தியாசமே கில்லி!
அங்கு உடல் சம்பந்த பாசம் பற்று உறவு கில்லவே கில்லி. ஆனால்
பெயர் மீதுமான அன்பும் அந்நால் கருணையும் பிழைவதுண்டு. உங்களுடைய
பயந்த வீணை கற்பனையே நடைபெறுவதை சொதனையாகவும் உவந்தனையா
கவும் பார்க்கத்தூண்டு கிறது. அப்படிப்பட்ட ஓர் தீயகாரியத்தை நினைக்க
பார்க்கும் போதோ, அவ்வது அவைகளை களவுகளால் கேட்கும்போதோ
"ஆத்திர, அவசர, உவகம் கில்லாமல் **புண்ணம்**" என்ற அவன் நாம
ஸ்மரணையுடன் கிரண் டொரு நிமிஷம் பொறுமையை அனுஷ்டித்
தால் அங்கு நடைபெறுவதன் தாரணம் உங்களுக்கே அவர் மயம்
விளங்கிவிடும். அங்குதான் "புத்திர காரியம் சித்திரம்" என்பது
உங்களுக்குக் கெவிளங்கிவிடும். இறைவன் என்ருல் கருணை எனும்.
கருணை என்ருல் அது நன்மையே என உறுதி புண்புகள். அப்படி சொதிக்கி
கு அந்த உதவாக்கரை பைந்தியமும் "உதவ அக்கரையுடன்"
முன் ஹேடியாக இருக்கும் என ஆதி கிடமிவ்விதத்தை அடக்கவேண்டும்!

சுஜெய பாயா.

ஸத்தியத் தீரீர் நிலையில் ஆனந்தமாக கதை கேட்கும்
 எம் ஆனந்தக் குழந்தைகளே! அன்பக் குழந்தைகளே!
 சேவையின் குழந்தைகளே! கருணையின் எம் செல்வங்களே
 மாணிக்கம் போன்று "உள் ஓளி" பொருந்தியவர்களே
 எம் அம்ஸ ஸ்ரீபமான ஸ்வய ஞானக் குழந்தைகளே!
 ஓர் குடிக் கதையை கேளுங்கள்.

ஓர் வனத்தில் ஓர் வனதேவதை ஆவயம் இருந்தது. அதில்
 ஓர் தொண்டானாய் உயது மழை கத்தக்க ஓர் பூசாரி இருந்தார். அவர்
 மாதாமிதாயார் மொன அவருக்கே தெரியாதும் மிபரம் தெரிந்த
 நான் அத்வாய் அக்கோயிலிலேயே வார்த்துவந்தார். அதுகாடாக
 இருந்ததன்மையினால் அவர் அக்கோயிலில் விட்டு அக்கம் பக்கம் போன
 திலிவே. அருகில் இருந்த உடரில் இருந்து எப்படியாய் அந்த அம்மை
 தரிசிக்க ஓன்றிரண்டு குடும்பத்தார் அக்கோயிலுக்கு வருவார்
 கள். அவர்கள் பொருள்கள் தொகுப்பார்கள். இந்தபூசாரி அதில்
 ஏதேனும் பிரசாதம் போட்டு அவர்களுக்கும் கொடுத்து தானும் ஏதேனும்
 உணவாக ஏற்றுக் கொள்வார். அது வனதேவதை ஆவயமாக இருந்ததால்
 ஆடு கோழி பலியிடும் வரும் மக்களும் ஆனந்தமாக கொண்டாடவார்.
 இந்த பூசாரியும் அவ்விதமாகிந்தானும் தலந்து கொள்வார். இந்தபூசாரி
 னைய அளவாகும் "ஸ்தாயி" என அழைப்பதற்கும். அவரும் அதற்குத் தகுந்
 தாற்போல் அருள் வாக்கு சொல்வதும், விசுவாசம் கொடுத்து அவர்
 கள் குறை தீர்ப்பதுமாக இருந்தார். ஆனால் அவர் எந்த உட்கும்
 வேறானதுமில்லை. பேரகவும் முடியாதும். நிலைமை அப்படி இருந்தது
 போலும்? அடுத்த உடரில் இருந்து ஓர் அரசனும் அவன் மந்திரியு
 மாக இருவர் மாதாமாதம் மொளர்ணமி அன்று குதிரையில் வருவார்
 தள். தெரிசனம் செல்லவிட்டு பிரசாதம் மென்றுக் கொண்டு ஏதேனும்
 தடசனையாக இந்த பூசாரிக்கு கொடுத்துச் செல்வார்கள். அவரும்
 அந்த தடசனையை வாங்கிக் கொண்டு இறம்பு சூறையென ஏதேனும் செல்து
 அரசனுக்கும் மந்திரிக்கும் பிரசாதம் கொடுத்து உழி அனுப்புவார்.

2

ஔம் அருள் நானக் குடிநீரைகளை!

இந்தவிதம் பவகாவமாக இந்த அரசனும் மந்திரியும் ஒவ்வொரு யொள்ளியிலும் அன்று உந்து போய்க் கொண்டு புருந்தார்தன் அவிருவரும் அந்த ஆவயம் உருவதில்தம் "இஷ்டகாமியார் தீம்" நிகழ்த்தமாக வந்துகொண்டிருந்தனர். இவ்விருவரின் ஸங்கல்பமும் அவ்விருவருக்கும் தான் தெரியாமையின்றி அம் ஆசாரிகளும் கூட தெரியாது. அந்த மனோநீட்டத்தை அவ்விருவரும் அதிரகல்யமாக மாதுகாத்து வந்தனர்.

பூர்நாள் ஆசாரி வயதும் பேரல் ஆ ஹைய முடிந்த விடருவெனியே தன் அறையிவ் தனியே அமர்ந்திருந்தார். அன்று வந்த அரசனும் மந்திரியும் அவயத்தினர் கருவறைக்கு அருத்தவிரகாருத்திணி நின்ற வண்ணம் கண்கள் சூழ அம்பரின் வேண்டி தம் தாரியின் வேண்டுகோள் விருத்த வண்ணம் பிறந்தீதே செய்கு கொண்டு நின்றனர். அதுசமயம் அவ்வனதேவதை அவர்கள் இருவரின் அகத்தீயம் கடைசிகொடுத்த வண்ணம், "அசுரீயாக வெளியே" பூர் வார்த்தை சொன்னார். அதாவது:—

குடிநீரைகளை!

நீங்கள் இருவரும் வெகுதாவமாக பூர் காலமாக எண்ணி எம்மிடம் கோரும் உரத்தை அன்று முடித்து வைக்கினும், அதற்கு எமக்கு இய்போதே இங்கேயே "பூர் நரமலி" கொடியின் தளாகம் அங்கு இங்கு என் அஸ்யாமல் இந்நேரம் இங்கு கேடய அம்மலி கொடுக்க வேண்டியும் அம்மலி கொடுத்தல் தீங்கி கொடுக்கும் வரமும் இய்போதே கிடைக்கும். நரமலிக் கென வேறு எங்கேயும் அஸ்யமோ, பிறகு என்னே, நாள் வயன்றே தாவதாமதம் செய்வாகாது. அம்மலி செய்தால் தீங்கி கோரும் உரம் பெறமுடியாது. உடனே செயல்படவும் என் கூறிவிட்டு அந்த வனதேவதை அந்த நீயானும் ஆகி விட்டாள்.

எம் அரும் தய சிரேஷ்ட டார்களே!

இனிநான் இக்
நகைய அநிக நயன அன் இகடக வேண்டும். அந்த
அஃகை சொன்ன அந்த அசிரீ வாக்கக கேட்ட
மாத்திரத்தில அந்த சபணம் செய்வதறியாது அவ்விரு
வரும் துறைத்தார்தார்.

மந்திரி சொன்னார்:— அடே! இப்போதுநீ அன்னை சொன்னபடி அவள்
யம் ஓர் நாயவிகொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஆனால்?

“நான் தாங்களே பவிகொடுக்கவும் கூடாது! அதுவும் முடியாது!”

“தாங்களே என்னை பவிகொடுக்கவும் கூடாது! அதுவும் முடியாது!”
தாரணம்?

“நாம் இருவருமே அவ்வரத்தை அனுமலிந்த வேண்டியவர் தாராத இக்டு”

“நம்மில் ஒருவர் அபிந்தாது அவ்வரம் நிஷ்பலமே”!!

அரசன் கேட்டான்:— மந்திரி! நீ சொல்வது உண்மையே! ஆனால்
இதற்கு மாரீகம் என்ன?

மந்திரி சொன்னார்:— அடே! இக்கோயில் சூசாரி ஒருவன் இருக்க
கிறானே? அவன் பவியிடகு விடலாமே? அவரும் ஓர் அத்தை!

மேலும் அநிகவயநாயவர், அவர் இருந்துகிண்டி லுண்டும் சாதிக்கப்
பாயதில்லை. ஆகவே அவரை பவியிடலால் தேர வுமில்லை!

நல்ல யோசனை யென்றால் அரசன் உடனே மந்திரி அம் சூசாரியை
அநிகரத்தோடு அகத்தாரன். “ஓய யாரிய வரே என்ருன்?”

சூசாரியும் கைகட்டிய வண்ணம் வந்து, என்ன எஜமான் என்ருர்?

உடனே மந்திரி சொன்னார்:— ஐயா பெரியவரே! இந்த அன்னை

உன்னைப்பலி கேட்கிறார். ஆகவே நாங்கள் இருவரும் உம்மை
இந்த அன்னைக்கு பவிகொடுக்க முடிவெடுத்து விட்டோம். ஆகவே
நீர் தாலுதாமதம் செய்வாமை இக்குளத்தில் நீராடி விட்டு வரவும்.

“உம்க்கீரம் எனதுரிதய் குத்தினால் மந்திரி!”

2

செய்வதறியாது பூர் கணம் துறைத்து வெலவெய்தத்
துய்ப்போதர் சூசாரி. துய்ப்புடையம் மார்க்கம் கமிலி.
அரசனும் மந்திரியும் கிம்படி பூர் குடிவெருத்தயிறகு
தங்குறையெயரிடம் முறையிடுவது? எனதுகைத்த
சூசாரியும் அக் குளத்தில் மூழ்கியும் போதே அக்து

கொண்டேவந்தயர், அரசனிடம் சொல்லுவார்: -

அரசே! எனக்கு மரணம் உண்டு என நிச்சயிக்கப்பட்டபின்
நான் ஒன்றும் சொல்லத்தேர்வில்லை. இருந்தாலும் எனக்கு விபரம் தெரி
ந்தநாள்தொடங்கி இந்த அன்னையையே என தெய்வமாகவும், என்னை
என்றதரயாகவும் மதித்து அயரிடமே வளர்ந்து வந்தேன். சங்கையே
நான் கடைசியாக ஒருமுறை இந்த அன்னையை அருகில் சென்று
தரிசித்து அயரிடம் என் கடைசி ஆசையைச் சொல்லி விட்டு
வந்தவிடுகிறேன். பிறகு நீங்கள் என்னை பவியிடலாம் எனப் பணிந்து
கேட்டார் சூசாரி. அரசனும் சரி உன் அடிப்படையே உள்ளே சென்று
தரிசித்து விட்டு பிறகு நீயை யும் முடித்துக் கொண்டு திரிதமாக
அங்கு வருவாயாக என எச்சரித்து உள்ளே அனுப்பினார் அரசன்.

சூசாரி உள்ளே சென்றார் அம்மாளின் கால்களைக்
கொடியாக மறிந்துக் கொண்டு கிவ்வாறு அக்து முறையிடுகிறார்.

ஓஎன் அன்னையே! துன்புவி! அதியங்கரி! பருதிவி!

பவநாரணி! லோகேஸ்வரி! கிதுஎன்ன கொடுமை யிலும் கொடுமை?
உன் சூதந்தையை நியே பவி கேட்கலாமா? நான் என்ன தயவு செய்கிறேன்?
எனக்கு விபரம் தெரிந்தநாள்தொடங்கி என் அன்னை தந்தையார் எதைத் தெரி
யாதே? நீதானே என் அன்னையின் தந்தையாக இருந்து என்னைப்பாது
காத்து வந்தாயே? என்னிடம் என்ன குறை கண்டாய்? என்னை யே
பவிகேட்கும் அளவுக்கு நான் செய்த தவறானது? காரணம்
இல்லாமல் நீதாயும் செயல்பாட்டாய் என்பதும் நான் அறிவேன்?
என் தயவுக்கு காரணம் என்ன? அதை தெரிந்து கொண்டு டால் போதும்
என்ற திருப்தியோடு உன்னிடம் வந்த விடுவேன். நான் கித்தனை கால
மும் உனக்கு பணிவிடை செய்து போதும் என்ற நினைவா? சொல்
அம்மார? சொல் அம்மார? சொல் அம்மார? எனகதறி கதறிகேட்டார் சூசாரி.

2
 "பேசும்பிநாமாகவதோத்தமர்களை!"

நம் பூசாரியின்

முறையிடடைகேட்ட அந்த வனகுதலதை அசரீரியாத
 ஒர் வார்த்தை சொன்னார்:— (அரஸன்ன எம் ஆதர்)
 எப்பணியே உன் கடன் என அருக்கும் உண்மையக்தா!

உன்மக்திக்கு கட்டும்பட்டோம். இதை உன்வாயாக.

"உன்னையாடி மலி கேட்கவில்லை! மலிகேட்பதுவும் எங்கே
 வசிக்கவில்லை! இவர்களாகிய உங்கள் பண்ணிய மாமக்திக்கு
 "யாம் சாட்சியே!" அதல் அந்த "காட்சிக்கு"
 "யாம் வரமாட்டோம்!"

இப்புவோகத்தில அனெத்து இவர்தரும்
 "கொடுக்கல், வாங்கல்" என்னும்

"போக்கு, வரவு" என்னும்

லாபநஷ்டத்தை அதாவது பண்ணிய மாமக்திதை
 ஒருருக் கொருவர் பதிர்த்து கொள்கிறார்கள் அப்படி
 பதிர்த்து கொள்வதை "பண்டப்பரிவர்த்த
 தளம்" என்று சொல்லும்படுகிறது. இங்கு கிச்சுவ
 தணக்கு முடியும் தரும் "கொடரவும்"

மாறி மாறி நடந்து வருகிறது. இவையெவற்று இறம்பு என்னும்

உரிமைகள் என்னும், அதை நல்லவை கெட்டவை என்னும் "பரி
 வினையால்" பேசும்படுகிறது. உண்மையிலயார்த்தால்

"ஒருமண்ணுங் கட்டியும் கில்லை! இது மனதின்"
 "மயக்கமே" தவிர உண்மையில எதுவும் கில்லை. இந்த
 வேதாந்தத்தை உண்டிடம் பேசினென்னபயன்? அதல் உன்னைவிக்கு

2

மடமும் பதிலி சொல்லி விடுகிறேன், கவனமுடன்
கேட்பாயாக.
குத்தாய்!

உன் மனை உடலுக்கு இன்று 90
வயதாகிறது. உன் மனை உடலுக்கு அன்று 60 வது

வயது இருக்கும்போது "உன் சுயதேவைக்காக" இரண்டு ஆடுகளை
கொண்டுவந்து அங்கு எம் சந்திப்பில் இரண்டையும் பரிசிடிக
"உன் இன்பத்தை" முடித்துக் கொண்டாய்" அங்கு எம்க்கு இன்பம்
கில்லி ருந்த ஆனந்தம் கில்லி. அன்று **யாம்சாட்சியே!**
"தீயன்கில்லி"
"முற்பகல் செய்வீயின்பகல் விளையம்" என்றமடியும் "வினை விதைத்

தயன் வினை அறுப்பான். துனை விதைத் தயன் துனை அறுப்பான்"
என்றமடியும் உன்தலை அங்கு மலியிடும் மட அந்த இரண்டு
ஆடுகளுக்கும் அறுபது புண்ணியமவந்தால் "அரசனும் மந்திரியுமாக"

யிறந்து வந்து **"நுபட்டகடனையும்"** அவர்கள் குரல்

"கொண்டகடனையும்" தீர்க்க எம் சந்திப்பை

யே அன்று போயும் இன்று தீர்ந்தெடுத்துக் கொடுக்கிறீர்கள்!
ஆறல் அன்று போல் இன்று **யாம்சாட்சியே!**

இதைத்தான் பதி மூன்றுகள் சொல்லுவார்கள்!
"கொன்றண அனைத்தும் அனைத்தும் நினைக்கொன்றண!"

"தின்றண அனைத்தும் அனைத்தும் நினைத்தின்றண"!!

கதை பதிலி என்னும், பரி என்னும், பாபம் என்னும், சொல்வது
அநியாயமாயும். பிண்படி சொல்வது என் குழி.

"கணக்கு முடி கிறகு" சும்மர்

இரும்பு பதிக் கொண்டால் எந்த கணக்கும் கில்லி அருள்வதுக்கும்
கில்லி ஆனந்தமாக இருக்கலாம்.

மேலும் பதி அன்னை சொன்னால் :- ஓர் நாளை யத்தின் இருபக்கங்கள் லேர் புண்ணியமும் பாபமும் இருக்கிறது. புண்ணியம் இல்லாமல் பாபம் இல்லை. பாபம் இல்லாமல் புண்ணியம் இல்லை. "விவகாரநிமித்தமே" புண்ணிய பாபங்கள் என்று விவகாரிக்கப்படுகிறது. இவைகளை

அடியாக சொல்லுவது என்னும் இவ்விரண்டாம் பிறவியின் வித்தாக இருப்பதால் தான் அவ்வகையானது **"தூண்டி முடிக்கும் காரியாலயமாக"** இருக்கிறது என்ற சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் திறை சொடுபமாகிய நாடிகள் மேலே சொன்ன எதுமையும் பாதிப்பதையாமல் (தண்டிக்காமலும், தண்டிக்காமலும்) சாட்சியாக இருப்பதாலும், அவைகளில் பற்றிப்படாமல் இருப்பதாலும் தான் நாடிகள் எந்தவிதமையும் **"ஆனந்தசொடுபமாகவே"** இருக்கின்றன. நீங்கள் எங்கே போவதே **"இன்ப தூண்டி தூண்டோடும்"** பற்றிப்படாமல் சாட்சியாக இருக்க பதிகக் கொண்டீர் களானால் அங்கு உதே (எண்ண) விருத்தி கில்லாத் தன்மை யிறல் ஆனந்தமாகவே இருக்கவாம். உங்களை எண்ணவிருத்தியின் வேதனமே **"நான், என்னை, என்னுடையது"** என்ற **"கரித்துவமே"** புண்ணிய பாபவிகளை வயுவில்

ஒன்றுக் கொள்வதும், அதனால் ஐனாமரணத்தை நீங்கவே விருத்தி பெற்றுக் கொள்வதுமாக அமைகிறது. **"இதை கவனி அன்று நீ அந்த ஆடுகளி பவியிலும் போது நான்"** அந்த அப்பாருக்குப் பவியிடுகிறேன் என்று **"எனக்கு"** அந்த இன்பங்கள் வேண்டும் என்று உன்யாக்கால் அந்த விவகாரத்தை வளர்த்துக் கொண்டு அந்த கரித்துவமாகிய விவகாரமே **"இன்று உன்னை அரசலும் தீரிய மாக நின்று தூண்டி முடிக்க"** வந்திருக்கிறது. அன்று அக்கரித்துவத்தை **"எந்தாமல்தீரீர் கருவியாகமட்டும்"** அங்கியிருந்தால், அக்காரியம்

"இன்பகணக்கு" இருந்தால் தீரீர்கருவியாக பெயல்படிப்பாய் உன்னை கணக்கு இல்லாமல் உனக்கு **"பின்பகணக்கு"** உன்னை

2

தொடராவண்ணம் அந்தளண்ணம் உணக்க
வராதிருக்கும், அல்லது ஆ அவைகள் உள் ளி விட்டு
தமிழ் ஓடிமிருக்கும். இப்படி ஆண்புனைகரியும் அந்த
இறையன் உள் ளி ரடகுத்திடுய்பாள். ஆலம் இன்றும்
அவ்வரசனும் மந்திரியும் கணக்கை முடிக்கிறீர்களா?
அல்லது மேலும் தொடர் கிருக்காரா? என வொருத் திருந்த யார் மீடுபாய்
என கூறியிடச் சீர் அன் ளை மறைத்து விட்டாள்!
என்று திருக்கு சேவா ரத்தினங்க ளோ!

இவ்வாறு சீர் அன் ளை
அருளுரை சொல்லி மறைத்தும், ஆசாரியா ளிய பெரியவர் ஆனந்தமாண
சூர் ஓடிவுடன் வெளியே வந்தார். பவிசீடத்தில் தனி தீயை வைத்தார்.
அரசை உட்கார் காரியம் நிறையே யுடனும் என ஆனந்தமாக சொன்னார்.
இந்திய கண்கள் அரசனும் மந்திரியும் திகைத்தனர். ஆவயத்தினுள்
கெல்லம் போது அத்துமவம் மிக கொண்டு போன ஆசாரி உத்திர ஆனந்த
தூதர் உரக்கொணர் கென்ன வென மிகவும் மணியுடனும் பரியுடனும்
விசாரித்தனர் ஆசாரியை. அம்முசாரியும் நடந்த உண்மைகள் அனைத்
தையும் விவரமாகச் சொல்லி உங்கள் காரியத்தை சிறப்பாக முடியுங்கள்
என்று. அங்கு அரசனும் மந்திரியும் அதலிசி திகைத்தனர். பின் ளுறோ
"சூர் ஓடிவுடன் தொலிந்தனர்" அந்த அரசனும் மந்திரியும் இணைந்த
நிலையிலே தங்கள் உடைவாளால் குரேமயத்திலே குரே போடாகப்
போட்டு அம்முசாரியின் தீயை துண்டித்தனர். உடனே அங்கு
பநீ அன் ளை விரஸன்னமாணார். அன் ளை கேட்டார்கள்:-

எம் மகந்தர்களே!

உங்கள் தர்மாவை சூர் தீயாக நீங்கள்
முடித்து விட்டீர்கள். நீங்கள் தொரும் வரம் என்ன? உடனே கேளுங்
கள் அப்படியே தருமமும் என நுரிதமிழ் குத்தினர் அன் ளை!
அவ்விருவரும் இணைந்த குரலில் இவ்வாறு கேட்டனர்! அன் ளை யே!

இம்முசாரியை உடனே அப்பித்தரவேண்டும் என் ளீர்கள். அதற்கு
அன் ளை கேட்டார்கள்:- நீங்கள் எம்மை சூதித்த "ஸங்கல்பம் யேறு"
இப்போது கேட்கும் உரம் யேறுக அருக்கிற தே காரணம் என்ன?

2
 ஓ எம் ஆதீமா னந்தத்தின் குழந்தைகளே!
 ஞானமழல்களே! பக்த் தோத்தமர்களே!
 பாகய தோத்தமர்களே! ஸ்ரீராம பக்தர்களே!
 ஸ்ரீஸத்குரு பகதீயில் இஷ்டி கரைந்து தொண்டிடுங்
 புயர்களே! சேவையும நம்பிக்கையும உங்கள் இரு

“கண்களாக” கொண்டவர்களே! கதை முடிந்தது (ஆனால்
 கிள்ளாம காரணம் முடியவில்லை. அங்காரணம் தொடர்ந்து தொடர்
 நீது, பந்துவந்து உங்கள் வினையி கரைந்து கரைந்து உங்கள் மனதை
 துவக்கி துவக்கி மறுத்தாக்கி விட்டு அது உங்களுள் ளையே மய
 மாகிவிடும் என உறுத்தி உறுகிறோம்.

பநீயரந்தாமனின் மருடதீ திவ் பதிந்து ஓளி வீசிக் கொண்டிருக்கும்
“நவரத்தினங்கள்”

- இக்கதையின் கருத்தை
 ஓர்மித்து உணர்ந்திருப்பீர்கள் என உணர்கிறோம். இதன்மீது கியம
 எண்ணவென்றால்?
 1. வினையின்படி விதிமுடி த்துறையகீதும் உங்கள் உடல்!
 2. ஆனால் வினை உடலும் தீங்கள் இல்லை!
 3. அந்த விதியும் உங்களுக்கில்லை!
 4. தீங்கள் உண்மை மறவியில் பநீராம தாஸ்பாலு தாஸர்களே!
 5. உங்கள் உணர்வு உங்கள் ஸ்ரீஸத்குரு ஸதீ நிதி ஆனந்தநாயின்
 கிருபையின்கீழ் இடையிருக்கும் பநீயாத தூண்டியாகும்!
 6. உங்கள் அனுபவம் நான், என்னை, என்னுடையதை, நிர்வேமாத
 விடட ஸ்வய ஜானுபவ சொசூயிகள்!

கிந்த ஆறும உங்களுடையதாகும். அங்கு நீங்கள் அந்த பரமம்பாடுள்
 அந்த பரமம்பாடுள்ளே தங்கள். அங்கு யாழ் தீங்கும், தீங்கும் யாழ்
“ஓர்நே, அதுசுகசொடுபமே” இது சந்தியம்!

சு
 பாபா.

2

ஓரம் சொல்வமே! இதுவோ ஓர் சுத்தப்பைத்தியம்.
உன்னையும் உன் உபான்று உன்னிச் சார்ந்தவர் களையும்,
பைத்தியமாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறது! அன்றே எம் தய்யனும்
தூரீவாகத்தில் "ஓரேருணி" என்கூன். ஆறல் கின்றே
(கக்கலியில்) கோடாலுகோடி குரணிகர் தோற்றுவின்றனர்.
"எது உண்மை எது வாய்வென அதுக்குத் தெரியும்!"

ஆறல்?

அதுமேசாதே! கரட்டிக் கொடுக்காதே! அது கரட்க்கு
வரவும் வராத! சாட்கு சொல்லவும் தெரியாது!
அதை சந்நிவிளக்கலாம் என்கூள் அதைவிளக்க முடியாது.
அதற்கும்திரவாக அதை குற்றப்படுத்திய குற்றத்திற்கு
ஆதரவோம். எச்சிலிபடாதது "அந்த ஓன்றுதான்"
தேவர், தேவர் அனைவரும் எச்சிலிபடவர்களே!

தடவளி என்கூள் யாரி? எப்படி இருப்பார் என்ற
கேள்விக்கு இப்படி ஓர் பதில் கொடுக்கின்றனர் அருவருணிகள்.
ஐந்து குடர்களை யானெய்யப்படி இருக்கும்? அதை நாம்
ஐயம் யார்த்த விடவெறுமென்று முடிவு செய்தனர். எப்படி யோ
தெய்வானைமாக ஓர் யானையை ஓர் யானையாகக் கொண்டு
வந்ததான். ஐயம் இறைந்தருவின ஐயா! உன்யானையைச்
சந்நி நினைந்து நரணிகள் உன்யானையை தெரிவிப்பார்த்து
விடுகிறோம் என வினைவிருள்கள். அவனுடே சாரியைத்
சகலத்திற்கு.

2

ஐயகூயானையை தொட்டு தடவிப்பார்த்து கும்பகைய
கற்பினையை சொன்னார்கள்
 ஒருவன் துணிகையை தடவிப்பார்த்தான்,
 யானை ஓர் உலகையே போல் இருக்கிறது என்னுன்!
 இரண்டாமவன் தாவித் தொட்டுப்பார்த்தான்,
 யானை ஓர் தூண் போல் இருக்கிறது என்னுன்!
 மூன்றாமவன் வயிறைத் தடவிப்பார்த்தான்,
 யானை ஓர் யானை போல் இருக்கிறது என்னுன்!
 நான்காமவன் தாவித் தொட்டுப்பார்த்தான்,
 யானை ஓர் குறையே போல் இருக்கிறது என்னுன்!
 ஐந்தாமவன் வாவித்தொட்டுப்பார்த்தான்,
 யானை ஒட்டை குச்சி போல் இருக்கிறது என்னுன்!
 யானைப்பாகன் சொன்னான், அண்பர்களே இந்த புத்தகம்
இணைந்தேடு யாடு!
 நீங்கள் சொல்லும் கற்பனையெங்காளாகிய உலகத்தை
 தூண், யானை, குறையும், ஒட்டைக் குச்சி அனைத்தும்
 இவ்வயே இல்லை. அவை உங்கள் உலகின் நிழலில்
 தற் காலிகமாக தொட்டு அனுபவிக்கும் கூட்டுமேயும்.

2

உட்கருத்து!

நீங்கள் உங்கள் கண்களாலும், காதுகளாலும், ஸ்பரிசுத்தின் சுவைமாயும், சுவையின் சுவையையும், சுவரிசுத்தின் சுவையையும், உங்கள் வாகீகா லிவியாரிக் குடும்பத்திலும் உங்கள் மனோமய கற்பனாசொருபிகள். அவையிலிய ஹாரத் தின் நிமித்தம் உண்மையின் நிமித்தம் உண்மை அல்ல.

அதேயே பரமாத் திருந்து ஒன்றும் செய்ய முடியாத் துண்மையின் லிவியாரிக் குடும்பத்திலும் பஞ்சகர்த்தாக்கள் ஆனது. ஜீவிகளானது உலகத்தை ஆக்கியது. நீங்கள் சொன்ன ஐந்தும் அதன் அங்கமேதவிர அது அல்ல!

எப்படி எண்ணல்?

மண்தான் பாளை ஆனது, பாளை மண் ஆனது, பாளை உடைந்தால் மண் ஆகும்! அதுபோல பரமேசுவரர்க்கு களாகவும், உலகமாயும் ஆனது. பாளை உடைந்து மண் ஆனது போன்று கர்த்தாக்களும், ஜீவமும், ஜகமும் ஆகிய "நாமருபம்" அல்லிந்தால் பரமேசுவரன் எங்கே இருக்கும்!

பாளையை உடைத்தது போல் இந்த கர்த்தாக்களையும் ஜீவமையும் உலகமையும் உடைக்கெறிய வேண்டும்; உடைக்கெறிய வேண்டுமென்றால் அந்தந்த நாமருபங்களை மண்தால் ஸ்பரிசுத்தால் அடைத்தும் அந்த காவரத்தின் ஓர் ஒன்றின் மீது, அதுவே நாம வணங்கும் தேவ தெய்வங்கள் என்னும், அதுவே 'நாம' என்னும், நாம அது என்னும், உலகமாத் திருந்து நிச்சயம் வேண்டும்!

2

அதுவும் அதன் (அவன்) கிருமயிஸை

தான் மெறு முடியமே தலிர வேறுமார்க்கம்
 இவ்வே இவ்வு. அவன் கிருமயமெற
 அவனைச் சார்ந்திரு. அதவே சரணாகது!

அதுவே சர்வ சங்க யரித் தியாகம்.

எம் அன்மச்செலியமே! இன் தொரு உதாரணத்துடன் கிறீத
 மடவ முடிக்கணும். அதிக கவனமாக கேட்பாயாக!
 நுவல் மெறு வாய்!

எம் அன்மக்குத்தந்தாய்!

ஓர் சமுத்திரம் அருகே

வாழ்ந்த ஓர் தவளை திணும் காலியும் மாலியும் சமுத்திரத்தின்
 அருகே கிருந்தே அந்த சமுத்திரத்தின் நமஸ்கரிக்காமம்.
 (அந்த தவளை மரஞ்சாடுயஸ்திதியில்குருக்கும் ஓர் பகீ குவ ஆணை)
 அந்த சமுத்திரம் அருகே ஓர் கிராமம் கிருந்தது (குதுடலகம்)
 அந்த தவளை அந்த கிராம அருகாமம் வரை சென்று மரக்க
 லாமேரண தத்தித்தத்தி சென்றது. செல்லும் வதியிவ் குய்வா
 திணைமாக ஓர் கிணற்றில்தவறிவி குந்து விட்டது. அந்த கிணற்
 றிலுள் ஓர் தவளை நெருங்காவமாக வசுத்து வந்தது!
 (அந்த தவளை பகீ திமாரீகத்திவ் குருக்கும் ஓர் பகீ தன்)
 திம்போது அவ்விரு தவளைகளும் ஒன்றை ஒன்று சந்திக்கின்றன.
 இரண்டும் ஓர் கிணம்” அவர்கள் கிருமயதோ ஓரே “ஐஸ்”
 சொடுபம், அதாவது “நானம் வேறவ்வு பகீ தி வேறவ்வு”
 இனி குயர்கள் உறையாடவ் க்கவனிப்போம்.

2

கிணற்றுத்தவளே :- நண்பா! உன் வரவு நல்வரவாகுத! நலமாக
கிடுக்கிறாயா? நீ கிடுப்பது எவ்விடமோ?

சமுத்திரத்தவளே :- நண்பா! அனைத்தும் நலமே! அனைத்தும்
சுகமொடுபடும்! நீ நலமாக கிடுக்கிறாயா? யாழ்
சமுத்திரத்தில் கிடுந்து வருகிறோம்.

கிணற்றுத்தவளே :- சமுத்திரமா? எம் உறவினர் சுவரும் அங்கே கிடுக்கி
கொடுக்கள். சமுத்திரம் என்ற பெயரை கேட்டதே
இல்வியே! சமுத்திரம் என்றால் என்ன?

சமுத்திரத்தவளே :- (சிரித்துக்கொண்டே) நாம் அருவரும் ஐவத்தில்
வாழ்பவர்களே (நீயக்த் யாழ் குாண்டி) ஆகியும் சமு
த்திரம் என்றால் பெரிய நீர்மயமாய் அவ்வளவுதான்.

கிணற்றுத்தவளே :- பெரிய நீர்மயமாய்? மரியலில்வியே? உன்
சமுத்திரம் கித்தினிநீளம் கிடுக்கொர என் ஓர்
நான்கடி தூரம் தளவிக் குகித்திது.

சமுத்திரத்தவளே :- இல்வியே நண்பா! அது ஓர் பெரிய நீர்மயமாய்!

கிணற்றுத்தவளே :- (சுற்றுக்கொய்மாடு) கித்தினிநீளம் கிடுக்கொர
உன்சமுத்திரம் என் ஓர் எட்டடி தூரம் தளவிக் குகித்திது?

சமுத்திரத்தவளே :- (சுணம் இல்வியே! சிரிப்பதற்கு) இல்வியே நண்பா!
அது ஓர் பெரிய நீர்மயமாய்! அகன் ஆடி, நீடி, அக
லம் எவரும் கண்டு கொள்ள முடியாது!

2

கண்ணுத்தவளே:- (ஆத்திர மூ வேகமும் தரவிக முடியாமல் அது
 உக்ரமாக) அக்கிணற் றின் ஓக்காலிய குதிக்கே துவி
 குத்தி ஏய்! உன் சமுத்திரம் அத்திர நாமம் கருகும்
 சமுத்திர தவளே:- (அங்கும் அத்திர மூ, ஜோயமூ, ஆவேசமூ
 காட்டலில்) எம் அணாம நண்பா! அத்திர மூ இணை
 இங்கு தெயும் இல்லை! அது ஒரு நீர் மயம்!

கண்ணுத்தவளே:- அடே அறிவிலீலா தவணே! அழங்கமும் கொண்
 டவணே! அத்திர வகட்டகாரணே! அத்திர மய்யணே!
 தீசு தீத மய்யணே! என்னை யார் என்று எண்ணினாய்?
 நான் கிந்த கண்ணிலேயே யிறந்து, கண்ணிலேயே வளர்
 ந்து அணைக தடுகுறையின் தண்டவன். நம் கிணைத் திவி
 உன் உபான்ற ஒரு மய்யணைக் கண்ட திவிலி மய்ய
 சொன்னாய் மய்யணைத் திவிலி மய்யணைத் திவிலி
 சமுத்திரமாம் சமுத்திரம், அம்மடி மீன்று இவ்வெய் இவிலி
 என் அத்திர அவேசமாக கந்தி. அந்த சமுத்திரத் தவளே அந்நி
 லையும் என்னும் கரட்டாமல் அமைதியின் ஆனந்தமாக உவ
 முன் அழவல்லாமல் அந்த மூன்றிலேயே (சமுத்திர எண்ணாக)
 வயித் திருந்தும் பெய்வா தீண்டுக அத்திரட்டத்து மொந்தக்
 காரணம் கம்பி கட்டி தம் வாய்க்காலுக்கு தண்ணீர் இறைத்துக் கொண்
 டிருந்த சூனியிலி (இறையவா யிலி) இவ்விர தவளே

அகம்பட்ட வெளியே வந்து விட்டன. சமுத்திரத் தவளே அக்கிணற்
 றுத்தவளையம்மார் தீது நண்பா! இம்மடி நடந்தே போக வளம் என
 அன்போடு அரவணைத் தி அணைத்துக் கொண்டு வந்து தம்
 சமுத்திரக் கரைக்கே கொண்டு வந்து விட்டது. அந்நி
 சமுத்திரத் தவளே கண்ணுத்தவளே மய்யணைத் தி

2

உரியகையோடு, உளக்கமரக, அன்புருக கேட்டது, நண்பா!
 இதுதான் சமுத்திரம்! என்னைத்திரையேக்கல் அது உணர்ந்தல்
 அதுவும் இதுவும் ஒன்றாயின. விண்வாங்கிநீடு கடலில்லை.
 அங்கு ஆனந்தம் ஒன்றே நிலவியது.

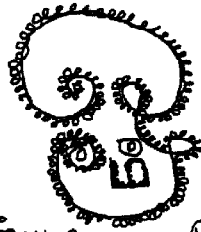
என் அன்பானகுந்தாய்! யான்கதையிலல்
 நீ உணர்வதாவது: - யானையேயரம். அதன் அங்கங்களை
 தேவதெய்வங்கள், ஜீவர்கள், உலகங்கள் அவர்களின்
 "நாமரூபங்கள்" நம் உலகமய கற்பனையிலல் அவற்றிற்கு
 குணசுயங்களை வகுத்துக் கொண்டுள்ளோம். இவ்வாறு நாமரூபத்தில்
 குணங்களை, குணங்களில் நாமரூபங்களை "உலகவடிவில்" பின்னிப்
 பிணைந்துகே ஆந்த விளையாட்டு!

தயன் கதையிலிருந்து நீ உணர்வதாவது: - குணத்தின் ஜவரம்
 சமுத்திர ஜவரம் ஒரே ஜவரமே! ஆனால் கிறையுள்ளால்
 அளவுக்கு உட்பட்டது அங்கு நாமரூபங்களான பெயர்மைபடம்
 அதன் ஆஜர விதிகள் அனைத்தும் பெறும்படி. அதன் சமுத்திரம்
 என்னால் அளவிடமுடியாதது எல்லையற்றது. விளக்கத்தின்
 தூக வாக்கியார்த்தகமரக, தற்காலகமரக சொல்வது

பிரம்மானந்த சமுத்திரம் அதன் அங்கத்
 தைமறந்தலிடுவாயரக. அதைமறந்தலுசுணம் அங்கும்
 இங்கும், எங்கும் நிலையித்திருப்பதை உணர்வாய்.
 "அதுவே நீ, தேயே அது" இதமத்யம்! குணம்

ஸத்யம் யேசு .
நாயை அடக்கு .

தர்மம் செய் .
கண்ணையோடு இரு .

ஸத்யமே ஐயம் !!!

ஓளம் அன்பின் தயசீலா!

உள்ளாய் அடக்கத்

திருமயம், கடந்தநால, நிகழ்கால, வருவீகால நிகழ்ச்சிகளாக
கற்பனைபண்ணுத் தன்மையாயும், முறையே மனே நலனும்,
ஆதம்புகளும் சித்தியிப்பநாக என ஆசிரியர் வாழ்த்து கிணை .

ஓளம் ஐயனே!

உளக்குகதை சொல்லியே பேராணந்தத்திடுநீதுயிரம்மாணந்தத்திடு
கொண்டு செல்கினீ டேனும், இனிததை யகீகோரம்!

ஓர் சித்தியுருபர் (நானியரில்) அனைக அஷ்யாருடன்பாடம்
நடத்திக் கொண்டு நூத்தார். அதில் ஓர் சிஷ்யன் அவருக்கு அனுத்த
தொண்டனி (ஸ்திஷ்யன்) தம்பட்டத்திடுயிணீ தன் வாரிஸாக
அவன் வரவேண்டு மென்றாணீணும் கொண்டார். ஓர் நாளி அவன் ஆயு
கே தீதவறித்தார் அந்த மூரணீ. இதைத்தார், சற்று கவங்கினார், காரணம்
இன்றுமீ நாண்டு துணிகாரி அவருக்கு மரணம் எனது தெரித்தார்.
அவன் சிரத்தியாக இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார். உடனே கால
வாயில் போட்டார். அதை அவன் வினாவி கிய உடனே பிரகீரண
அன்று ஓர் சிஷ்யாருணீ உடனே அந்த முனிவர் தம் சிஷ்யனை தம்
தொண்டி சிஷ்யத்தயடி பிழைமணீ இருமிட்ட மாகிய ஸத்ய லோகம் சென்
ருர். முனிவர்தருக்கே "அத்க்ரோஷம்" ஹிவகாதருணம் .

2

முனிவர் :- (அதி உகிரத்தடன்) ஓ பிரம்மா! என் செலியனுக்கு ஆயுள்க் குறைத்திருக்கிறாய் கிது அறையா? நான் நினைத்தபல்குறித்த ஸத்யவேராகத்தையே பஸ்யமாக்க உடியும். ஆனால் பிரம்மா ஐ யிற்தே எனையார் கிதேன். என் மூரனுக்குநீண்ட ஆயுள்க் கொடு. அவன் எனக்குயின் கொடுக்காவடி வராத வேண்டாம்.

பிரம்மா :- ஹே மஹாபாவா! எமக்கு அருஷ்டயா தம் ஐயர்களுக்கு ஸ்ரு முறைதான் விதி ஏட்டைள ஆதவடியும். மறு அறையாத அயிதீ கயோதி குத்தவேர எமக்குஅகிரம் இலீயே. தயவு செய்து இந்த எளியன மர்னிக்கவேண்டும் என யணிந்துரைத்தார் பிரம்மா.

முனிவர் :- ஐயோபாவம்! நீ கையாலாசாதவன் உன்னை அடியாது தான் பரமபரிஸீயே. நான் வைகுண்டம் செல்கிறேன் அயிதீ உளா நாராயணானி அது அடியும் என பிரம்மா வாரி தீனாத் குகடகாதீ ராமலீதம் அடியினே கோளிலீ சமநீத வண்ணம் வைகுண்டம் சென்றும். பந்தேவியிதேவிசமநீத குக குகம் பந்தைவகுண்டம் இயைக்கீண்டார். ஹே நாராயண! காக்கும் தடய கோ என மகனுக்கு விதி அடியிதேய்கிறதாம் அயன் என்மகன் அவன் விதி ரயப்படிஅடியவளம்? அவனுக்கு நீண்டஆயுள்க் கொடு. இலீயேவ் அந்த வைகுண்டீகையே இங்குஅனைவர்க்கியும் பஸ்யமாக்கிவிடுவேன்.

பந்தைவகுண்டம் :- (அந்த கயட நாடகன்) எகுந்திது ஓடோடி வந்து அந்த முனிவரினீ இருமாதவீகரியும் பந்திக் கொண்டு. ஹேதேயாதிதேயா! சகவசக்தி உளாமஹாக்மா! அப்படி எதயும் செல்தி விடாதீர். அடியெளம் உளீ தர்ஸானு தர்ஸ எம்மிடம் எந்தசக்தியும் கிடையாது அதாவது எதையும் சிடுஷி டிக்கயோ அதை அயிதீ கயோ எமக்குஅகிரம் இலீயே. தாரவீகர் கைவரயம் செலியுக்கீள் அங்கு உவமமூளிகீ களிக்குகட்டால் உம் குறைகநீநீய்மேம். எமக்கு எந்தவலிய ஸமயம் கிடையாது. உம்மோகிற அடியார்களினை திருவடிவருடி! எம்மை சகித்த விடாதீர்!

உ

முனிவர் :- நீ ஓர் அடியார்க்குச் சேவகன் தானே? உன்னிடம் எந்த மணி
 மையம் கிடையாதுதான். நீயும் ஓர் கையாடலாகியவனே என
 அழித்துக் கொண்டு கைவாயம் சென்ருள் தம் கையினிச்சுமந்த
 படி அங்கு கைவாயம் கைய உமா மணியைப் பரணிக் கண்ண
 டாரி அங்கும் ஆக் கோடி மொங்கு ஹே ஹே! ஏருத்த
 முர்த்தியே! அழிக்கும் தெய்வம்! என்ருந் தைக்கி ஏன் அந்
 தயுள்ள கொடுத்திருக்கியே? அவனுக்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடு
 இவ்வயரால் என் செய்ந்துக் கொளவாய் என உகர்த்த வனி
 யோடு கோட்டார்.

கைவாயம் :- அங்கு என் செய்மாறு அமைதியான குரலில் வெகு
 சாதாரணமாக முனிவர் மெல்லுமனே கிந்த ஹனாமரணக்
 கைக்கு எங்கள் முயரிடமும் கிடையாது. இது கரவகையன்
 (எமதர்மன்) கணக்குகும் சந்தம் பட்டதாமும் தரவிகர் உக்
 கள் உத்தம விஷயங்குகாக எத்தனை குறும்புகள் நிகரீ
 உனிகர் மஹிமை விரவாய்த் தை எவ்வாள் உமைக்க முடியுது?
 தரவிகர் கரவதாமதம் செய்வரால் யம்முரிக்கு செல்லங்கள்
 அவ்வாள் குறைகூடியும்! எனமணியுடன் அனுப்பிவைத்தார்
 எம்மோர்.

இந்த முனிவருக்கு ஆத்திரம் தாளவில்லை.
 ஏன் யா? நீங்கள் இவரும் அத்தொழில் முரிசெனும் என்ற மைய
 றாயில் மொம் மையாட்டமா கிருந்து கொண்டு உண்காவம் கடத்
 து கிருகர்? உங்கள் சேவருக்கும் மான அனலும் இவ்வயம்
 ஓர் ஆவனக்கு நீண்ட ஆயுள்கொடுக்கின்றன இவ் நான்கும் அத்
 தொழில் முரிசெனும் என்ற கணக்கா? எனமலம் கி கொண்டே தம்
 சுவையினிச்சுமந்த வண்ணம் யம்முரிக்கு சென்ருர்.

2

அங்கநால தேவன் தர்மனை அடைவது என்னால்
 வாசல்கள் தாண்டிச் செல்லவேண்டும். தீவிரமாக அகலமாகவும்
 உயரமாகவும் இருக்கும். தடைகள் ஏதாவது வாசலில் இருந்து
 வாய்ப்பு அதன் அகலம் குறைவாக இருக்கும். அந்த மூன்று
 வாய்ப்பு ஆகியவற்றையும் தாண்டி ஏதாவது வாசலில் சென்று குறிநீடு
 சென்றால் அது காலபரியந்தம் அரக்கரை யன்று. அந்த
 அந்த அடியைக் குறிக்கையின் வேகம் தணிந்துவிட்டால் உடல்
 அரக்கரை ஏற்பட்டு நாம் எங்கே இருக்கிறோம்? நம்மைச் சும்னத்
 தெரிந்துயாரி? காணாமல் என்ன? எனக்குரிய அம்சம் சும்னத்
 யெறிவிட்டுத் திரும்பித் தான். அவன் தன் திருவடிகள் அந்த
 ஏதாவது தீவிரமாக தீவிரம் அடிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.
 அந்த தீவிரமாக தீவிரம் அடித்தல் தன் தீவிரம் அவன் பிராணை
 அடித்தது. இப்போது அந்த முனிவர் தன் தீவிரம் அடித்த
 உடல்தான் தீவிரமாக தீவிரமாக இருக்கிறார்.

முனிவர்:- ஏ காலத்தேவனே! ஏ அந்த கணே! ஏ இயல் தன் அரக்க
 எமது உத்தம அடியின் அடியை அந்த அடியை வைத்து
 ருக்கியும் போயும்? இதுதான் அவன் தீவிரம் அடியை
 இருக்க வேண்டும். அவன் உயிர் உன்னால் தீவிரமாக
 டாவி நான் சும்னம் இருக்கமாட்டேன். உன்னையும் சும்
 ப்பேன். இந்த யமபட்டைகளையும் மம்மம் அடிக்கவேன்
 என அதி உத்தம கர்ஜித்தபடி என்ருர்.

காலத்தேவன்:- தன் தீவிரமாக தீவிரமாக இருந்தால் அந்த முனிவர்
 நின் தீவிரமாக தீவிரமாக இருந்தால் அதுதான் அவன் தீவிரமாக
 பும் தீவிரமாக தீவிரமாக இருந்தால் முனிவர் மம்மம் அடிக்கவேன்!
 மம்மம் தீவிரமாக தீவிரமாக அடியை மம்மம் அடிக்கவேன்.
 தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக
 தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக தீவிரமாக

2

முனிவர் :- ஏ அத்தகா! இது என்ன விபரம் தெரியாத அபிபரவி
 போலி நடிக்கிறாயா? இயிபநமத்தரல் நான் உணர்ந்தேன் சும்மா
 உடலெலிடுவேன் என்றாணைகொடு நான்யாள் தெரியுமா
 கோரமான தயம்பண்ணி அஷ்டசித்திகளும் கைவாயி
 யென்றவன். இந்த அஷ்டபூர்வ இளையப் போலி கோடானது
 கோடி அண்டங்களை யும் "தூர்நொடியில்" உண்டாக்க
 வும் முடியும்; அவைகளை அகித்கையும் முடியும். என்கை
 திகளே நியை அறியமுடியாதும். ஏன் திரிகந்தித்கை களும்
 அறியமுடியாதும். என்கை கோபத்திந்து ஆறாதிவிடா
 தே. பின்வருந்தியவன் இவ்வம். என்கை விக்கு என்ன
 பதிலி? "உளம்" என உறுதியுள் அந்தமரமுனிவர்.

தாவதேவன் :- ஓ எம் ஐயனே! வாந்தி:ஸாந்தி:ஸாந்தி: இனத்தி
 விடுவிகளில் அமைதி கொள்ருவிகளில் சந்நி விபரமாக
 தெரிவிக்கிறீர். தாவிக்களில் அது அதுவரை இங்கு கொண்டு
 வந்த தரணம் என்கை யாம் என்ன தெரியவேண்டும்?

முனிவர் :- ஏ தாவதேவா! இவன் என்கை அந்நித ஆடியன். இவன்
 ஆயுள் இன்றுடன் முடியவேண்டுமென உன் சிம்மி
 அதை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். அதற்காகவே
 உன்னை நாடி வந்தேன். இவன் ஆரண ஆயு சுடர்
 இருக்கவேண்டும்.

தாவதேவன் :- சந்நி நிதரணமாக அம்முனிவரையும்காரித்திரன்
 அவர் தெரிநிலி உடந்த அந்த ஆடியன் யும் யாரித்திரன்.
 அவன் விசுசுடிக்கடபுள் ஆகவே மறு விதாயிலி
 அனைத்தையும் கணித்து விட்டான். பின் அவரைப்
 யாரித்து ஓ எம் ஐயனே! மறாணுயாறா! அனைத்து
 உணர்ந்த தாவிக்களா இயிபநமேசுவறு? இறந்து போன
 உடத்தை கொண்டு வந்து எம்மிடம் இவன் தீர்ந்தாயு சாக
 இருக்க வேண்டுமென்று வாதாடுகிறீர். இது நியாயமா?

2

அவன் விதி அப்போ தே முடிந்த விடேடே! தாங்கள்
 அனைக் கவணிக் கவி லீயா ?
 முனிவரீ:- என்ன சொல்கிருய் அந்த கா? உன் வயசுக்கு ஏற்ற படி
 உன் கண்த னும் கிரவாம லி போய் விடேடே? என் தவசுவ ன
 பதியவரீ எவரீ? உன்னை என்ன சொல்லறேன் மாநீ என்னை
 கரீ ஆக்தவராய் தம் உத்தம் அடியனை யெடுத்தேடுக்கிறார்.

முனிவரீ அவநிதரீ ஐயோ! உகணை கிறந்தவிடேடாயா? நான்
 எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்துமீ யவன் அநிதிக் கவி லீயே! உன்னை
 கிறி எமிபோது காண்பேன்? உன்னை யாது வைக்க முடியாத நான்
 என் தயனி கிருந்தெண்ண போய் விட்டேன்? என்னை இன்னும் யவ
 சூரீ யாழி ரஜீவனாய் போலி யநிதி கநிதி அமுதாரீ. அநிதிக் முனிவரீ.
 பின் அந்த காலகேவனை காண்பிப்பிடித்து தெடுக்கிறார்.

புண்ணிய மரணமே! புண்ணிய மரணம்! என்னை எப்படி
 கிறந்தான்? அவன் விதி எப்படி முடிந்தது? நான் அவன் வாயில்
 சூரீ குளிசிக போட்டிருந்தே கணை அது என்னவாயிற்று? என்
 தயனி சக்தி, ஆற்றல், பறக்காமல், எல்லாம் என்னவாயிற்று?
 என் கெஞ்சலோடும் ஆற்றலையோடும் அநியாசமாயிடுவீ கால
 கேவனாய் தீது கநிதி அகுகுளிதரீ அநித பநீ மஹா முனிவரீ
 காலகேவனம் புன் னறுவலி சூதீ தவனீ னைம்?

காலகேவனமே! மஹாவிஷயே! உம் கவியன் மரணத்திற்கு தாங்களோ
 காணும் உதவேறு யாராது உருடையறவினீ. அடியேனும்
 இதற்கு நாணம் இல்லை!

முனிவரீ:- என் அடியன் மரணத்திற்கு நான் காண்கிறேன்? அது
 எப்படி கூடும்? என்னை முரியாய் சொலீ?

காலகேவனம்:- ஐயா! இதற்குமித நாடகமே! இந்த குழந்தையின்
 விதி ஏதென சநித பரட்டி இவருக்கும் இந்த ஸமையோ
 ருக்கும் சநித விரவி கும்படி சொலீ?

2

சுத்திர சூத்திரம் :- ஹேமலாதிபதி (காபகேவலி) இந்த முனிவர்
 தம் சிஷ்யனின் காலக் கணித பைதமீகியோ பவதீதரஸ்
 உணர்ந்து கொள்வார். தம் சிஷ்யனை நிமித்த ஆயுருடர்
 இருக்க வேண்டி ஸதீயலோகம், வைகுண்டம், வைவாயம்
 ஆகிய இடங்களுக்கு தம் சிஷ்யனை சூகந்த வண்ணம் சென்று
 முடிவாக யமபுரிக்குள் நுழைந்துநாவுதேவனின் ஆறுவாக
 லியம் தாண்டி ஏதவது உபகல்பி நுழையும்போது
 ஏழாயது உபகல்பி நிமித்தபுயலி திவ் சிஷ்யனின் அறம்பான் !!!
 திவன் உரணத்திற்கு வாக்கியார்த்தமாத யார் காரணம் என்குறி
 அந்த சிஷ்யன் காரணமில்ல, (அவனாக அங்கு உபகல்பி)
 காலதேவனுட்காரணமில்ல, (காபகேவலி கேசு செலிவலிஸ்)

அந்த உத்தம சிஷ்யனின் குருகுல ரே காரணம் !! (அவரே
 அவனைத் தன் தோளில் வலியத் தூக்கிச் சென்று நிமித்தபுயலி
 சிஷ்யன் அவனுக்கு உரணத்திற்கு கொடுத்தார்)
 என் உபகல்பி உத்தம சிஷ்யன் அந்த சிஷ்யன் அந்த சிஷ்யன்

இந்த முனிவரின் நிமித்தமே அங்கு திரி கர்த்தகர்களும்
 பிரஸன்னமாறாதார். அவர்கள் வேறும் ஏகோபித்த குறவினி
 அந்த முனிவர் க்கு சொன்ன அருருறையாவது :-

திரி கர்த்தகர்களின் வாசகம் :- ஐயா முனிஸ் வருணே !
 முனிஸ் வரன் என்ருவே கோபத்தினர் அச்சன் எனயொருபுபகம்.
 ஒன்று வியமம் அநியாதமாமரண (பாத்தமரமாத) அநாவது அந்நாண்
 யாத இருக்கவாம். எய்யு யாவது ஒன்புணர்ணியத்திலுள் காபியபகதி
 சிஷ்ய அதுவே நுஷ்தாகியபகதியிள் எய்யு யோ உவகிஸ் நிமியிவர
 வது பேர்சொலியும் பக்திதவவாம்.

அந்ருணேறு உணர்மை உணர்வேயு உயர்நீதபக்தியும் அகலி உண
 ர்த்தபக்தியும் சிஷ்யன் பவாநீகண்குபேரானந்தம் அடையவாம்.
 அந்ருபி பவநத்திருத்தி பக்தி களாகீகவாம்.
 உத்தம சிஷ்யன் உத்தம சிஷ்யன், துயஸ் திகளாகியும் அகி உவகிஸ் தவத்

2

மூன்று பேரும் எங்கள் மகிழ்வு உந்து நிமிஷமும் இப்படி பேராணந்த யந்தி
 உலி சி உக் கலா மீ.
 மந்றன்று தானியின் சாதனை உங்களுக்கு அடியாக இருந்து.

இப்படி உலக உபகாரியாகவும், எங்கள் கருத்து அனுசூல
 ஆணை மாகவும் எடுத்தால் உங்களுக்கும் மறையோணம் உலகக்
 கும் மறையோணம். குறைய கல்வமலி.

“உங்களேயே அழிக்கும் அஷ்டசூத்திர களா கற்று கொண்டு”!!

அஹ மஹாதயால் ஆணவம் ரிகாண்டு. உலகையும்
 நடுவிகையத்து, எங்களையும் தண்டயத்தால் அடையத்து ,
 முடிவிலியத்தைய விட அடியாத்தன்மையினால் கற்றலித்து
 (தகந்த) தாவத்திவியண்படாமலி சோகத்திலி சோர்ந்து
 பேரய் ரிகடும் போகினை தீர்க்கோ!!!

உங்களை நினைத்தால் மந்திரம் கரணத்தால் அருக்கிமது. ஏன்
 இந்த அவலவாழ்க்கை? உங்களை வாழ்க்கையின் பேசியபடி
 நிற்க அடியாகு! நிற்கும் திரியிலி பேசுகவாது!!

ஏமஹாதீமர்!

அவ்வளவு கிடத்திற்கும் உம் சிஷ்யனை
 சமந்த தெலிய உம் திரிவிதியாதி மிடடது!
 நீர் இருந்த கிடத்திலிருந்து அணதத்தால் நான்கு ஸ்ரமடெமம்
 மேயம் நான்கு அங்கு உமத் தேவையிலி. தான்களே உம்
 இருவாக்கால் **“தீர்க்காய்ஸ் பவஹ”** என

ஆசிரியருக்கு தலை போதுமே! எவரும் உம் சிஷ்யனை அண்ட
 அடியாகு! அந்தனை சக்தியை நீ தற அடியமே!
“நீதீர் மஹா குருந்தால் இப்படி சாத்திக் கவரம்”!!

2

நீ ஓர் மகனாக இருக்கிறாயே? (அதன்மீறியோ ஜனம் இவ்வி)

மறானர் :- உணர்ந்தபந்தன், உணர்ந்தநாணி!

மகன் :- அஹந்தையை விடாத அஹ்நாணி (ஆதல் சர்வசக்தியும் இருக்கம்)

பொதுவாக இதற்குரியும் "நாணி எண்ணி" என்ற அஹந்தை அளவுக்கு உயிர்களுக்கும், அந்நினைபநுக்கர் சிவசுவே கிராது. இந்நினைபநுக்கர் விட அபரிதமான சக்தி இருக்கும்!

இந்நினைபநுக்கர் மெல் உணர்ந்த பக்தி கிராது!

அவர்களுக்கு சக்திதரில் நான் சந்தவர்காவில

என்ற "அஹம்" மெலோங்கி இருக்கும்!

இஹசுதீ உயர்வோனே!

இஹி உயர்வது உன் சக்தியை விடுத்து ஒன்றுமில்லா ஆதல் இஹயவாவா பக்தருக இரு, இஹி உன் அஹப உத்திற் சாணம் சாத்தியமா கவாய். இஹத உணர்.

ஓர் உண்மைபக்தனே, உணர்ந்தநாணியோ அவர்கள் வாக்குக்கு விதியும் தட்டுப்பாடும், உதிநாயகனும் தட்டுப்பாடும், ராணிகளா லீலையாததை அதாவது விதிக்குட்பட்டதை அவர்கள் "வாக்கு" நிர்வகமாகி விடும். இது அஹ்நாணி உண்மை. ஆதல் அவர்கள் வாக்கு கியந்தைக்கு (விதிக்கு) அடங்கியே இருக்கும். எவ்வளவு ஓர் துடந்திவ் ஓர் காரிய தாரணத்தை முன்னிட அவர்கள் வாக்கு உயர்மும். ஆதல் அது "ஓர் ஒவியாக" இருக்கும். எவ்வளவு விட அவர்கள் வாக்குக்கு வலிவையும், லியா கையையும் உணர். அவர்கள் எவ்வளவு விட அஹ்நாணி அவர்கள். ஆதல் அவர்களுக்குள் நாவிதனும் எவ்வளவு அவர்களுக்கும் அடங்கியே இருக்கும். இஹசுதீ உயர்வோனே.

2

ஓமம் அணிக் குதந்தாய்! கிண்கையின்
 டேவம் உணக்கு உணர்ந்தவயம்
 அபரிசிதமான சந்தி தேவையகிவி
 ஆழ்ந்த யக்தி தேவைய!

“நான் என்னை என்னுடையது” அடியாக அழிக்கிய படவேண்டி
 உன்னையன்றி வேறு கதியில் என்ரு நிர்த்தி வேண்டி
 அந்த நிர்த்தியே யரிபுரண சரணத்தி **எல்லாம் நீ!**
 எல்லாம் நீயே என்யதை யெல்லாம் நீ திரும்பக் கொள்!
 மாணம், அபமானம், சூடு, சரணை, வடனை, கொளவம், அந்த மீது,
 இவை அனைத்தும் விடிக்கி குயிகள் என் உணர்.
 காணும் தாட சிவையல்லாம் அயனுடைய தாக உணர்.
 கேடும் சூலியல்லாம் அயன் யாக்காக உணர்.
 நியேசம் வாக்கு அனைத்தும் இறை சம்பந்தத்தோடு இருக்கட்டும்.
 உறவையுள் அனை உணர்ச்சிகளையும் தள்ளு!
 எந்த விதையும் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகாதே!
 இனம், மனம், மொழி இவைகளை யிடுகி காமம் அனைத்தும்
நம் இனமெல்லாம் என்யும் அயனும் நானும்
 யேறலிவ **ஓர் ஓர்** என்யும், நானும் இறைவனும்
 அந்த காவா திடு இன்றே என்யும், அனைத்தும் அந்த
 இனம் கள்ளியும் கிவி யென்யும் **அதுநடுவே**
 என்யும், **அது சுகமே** என்யும் உன் உன் உணர் வரலி
 உணர் வரயாக உணர்வு அடியும்.
 அடியாததை இப்பைத்தியும் அலம்பு
 இம் மாதம் தி: மாதம் தி: மாதம் தி: !!!

சுவாமி

Abode of Love
You Are Everything!